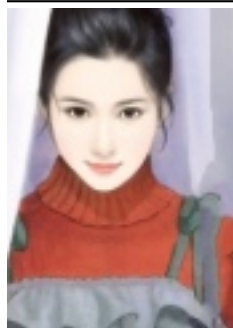

Si Tâm Hồn

Contents

Si Tâm Hồn	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	17
4. Chương 4	28
5. Chương 5	34
6. Chương 6	44
7. Chương 7	51
8. Chương 8	60
9. Chương 9	67
10. Chương 10	76
11. Chương 11: Kết Thúc	80

Si Tâm Hồn

Giới thiệu

Một gia tộc từ xưa đến nay không ai có thể sống quá ba mươi tuổi, gia tộc đó đã bị lời nguyền rửa. C

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/si-tam-hon>

1. Chương 1

Tại triển lãm nổi tiếng ở Hongkong đã khiến bao nhà giàu có, các tập đoàn đứng đầu phải tròn to mắt ngưỡng mộ về 1 chiếc bình của tập đoàn Đông Phương chuyên sản xuất gốm sứ phục cổ. Chiếc bình tác mới nhất của Đông Phương có tên là “Hà Khẩu mỹ nhân” chế tác theo phong cách gốm sứ nhà Tống gây 1 làn sóng kinh ngạc tràn ngập triển lãm.

“Tác phẩm là phẳng phát như ở thời kì Bắc Tống, được nung trong 1 cái lò thượng hạng của hoàng thất.

Miệng bình có hình tựa lá sen nhìn tổng thể mềm mại nhẹ phình ra rồi thắt vào như dáng vẻ 1 người phụ nữ eo nhỏ đoan trang và ngạo nghễ, lớp men bóng sáng trơn mịn...

“Lớp men trắng tinh tẻ mà kiêu sa, càng đi xuống lại chuyển nhẹ màu tím dần dần là tím đen. Tục như lớp tuyết ngàn năm rơi xuống bầu trời đen huyền ảo lạnh giá biến hoá khôn lường quy củ mà không gò bó, nhỏ bé mà bao la mỗi chi tiết đều đẹp đến tuyệt vời. Quả là 1 kiệt tác được làm ra từ bàn tay của con người (L : ôi mẹ ơi mình chém. Ác quá, biết gì về gốm sứ đâu.... Có gì bà con trong ngành gốm đừng chém. Ta nhé. Do vừa chém. Xong cái thư UPU cho mấy đứa em họ nên đang đà hứng chém chỗ này)

Người giới thiệu tác phẩm nói lưu loát những chi tiết nổi bật của tác phẩm đầu giá làm cho người nghe lướt qua mà phải đứng lại chiêm ngưỡng đến thán phục, mê say. Khiến nơi này chen chúc mà đông đúc.

“Mọi người đều biết gốm sứ đời Tống khó có thể phục chế nhất là gốm sứ thời chiến tranh này, triều đình phải di rời đi nơi khác. Nhưng lúc đó vẫn không tiếc tiền của lá xương cốt của khổng tước, đá mã não, mồi cả thầy tướng số, da hổ và 1 vài khoáng sản quý....trải qua nắng gió mưa rơi, xuân ấm đông lạnh mới có thể tạo thành, khó có thể khiến được cái thứ 2. Vậy mà tập đoàn Đông Phương lại có thể phục chế được nó, với bí quyết riêng của mình tạo nên 1 kiệt tác vô giá”

Người chủ trì nói khiến hiện trường bắt đầu xôn xao, thán phục đến hoảng hốt, ngưỡng mộ. Thực ra thì nói cũng không phải là quá khen nhưng thực sự gốm sứ của tập đoàn Đông Phương quả là quá đặc sắc đối với giới sưu tầm hoặc có thú chơi cổ vật mà nói thì gốm sứ của Đông Phương mỹ nhân chế tác được giới chuyên môn và nghệ thuật đánh giá rất cao, không chỉ toát lên 1 phong cách xa xôi của truyền thống mà lại còn chế tác giống như niên đại mà báu vật đó tồn tại, y như đúc từ 1 khuôn quả là thần kỳ như tạo ra 1 lối thoát cho các nhà khảo cổ.

Chỉ cần gốm sứ của “Đông Phương mỹ nhân” thì giá khởi điểm của nó luôn cao hơn các gốm sứ có trong phiên đấu giá, trực tiếp tiêu thụ mà không cần qua môi giới cạnh tranh khốc liệt của thị trường. Cuộc đấu giá trở nên sôi nổi ai cũng muốn có báu vật này.

Cho nên mỗi khi gốm sứ của tập đoàn Đông Phương được xuất bản ra những sản phẩm mới thì những người muốn mua nó quả là quá nhiều, không thể đến được thì gọi điện giao dịch khiến cho người chủ trì toát mồ hôi. Họ cạnh tranh gât gao như muốn phải chiếm, giành bằng được lấy nó vậy. Bây giờ phiên đấu giá bắt đầu.

“Vậy chúng ta bắt đầu đấu giá chiếc bình ‘Hà Khẩu mỹ nhân’ giá khởi điểm là một trăm vạn đô la Hồng Kông.” Người chủ trì rút cục hô lên giá quy định.

Người mua lập tức gia nhập mục tiêu của mình, mỗi người 1 miệng, người nhanh, người chậm, kẻ bình thản, người nóng vội đẩy cao giá trị của sản phẩm.

Ở 1 góc hội trường có 1 thân hình cao gầy, tuấn tú, diện mạo tuấn mỹ tựa lưng vào tường, 2 tay khoanh trước ngực lạnh lùng theo dõi phiên đấu giá.

Hắn giống như là đi vào đây để thăm quan nhưng lại gây xôn xao xung quanh. Không chỉ bởi vì vóc dáng tiêu sái, anh tuấn mà khuôn mặt quả là quá đẹp không tỳ vết như 1 vị thần, hơn nữa người đứng bên cạnh hắn là Phó tổng công ty đấu giá trụ sở tại Hongkong, mà vị khách này đích thân ông ta tiếp đón thì dĩ nhiên không phải nhân vật tầm thường.

“Đông Phương phó tổng ngài cảm thấy bình ‘Hà Khẩu mỹ nhân’ có thể bán được với giá chót là bao nhiêu?” Phó tổng công ty bán đấu giá Âu Khắc cười hỏi.

Đông Phương Thiên Kiêu – nhị thiếu gia của tập đoàn Đông Phương cũng là người phụ trách công ty gốm sứ “Đông Phương Mỹ Nhân” luôn làm việc ở nước ngoài. Hắn nghe thấy lời Âu Khắc nói, mặt không cười, thản nhiên nói:

“Đại khái có thể là năm trăm vạn.”

“Tôi lại cho rằng khả năng vượt qua ba ngàn.” Âu Khắc cười nói. Lấy giá thị trường của gốm sứ Đông Phương tác phẩm bán đấu giá lần này rất có giá trị.

Nhưng Đông Phương Thiên Kiêu hơi nhíu mày quan sát, khuôn mặt tuấn tú hơi trầm xuống, bổ sung:

“Ngoài ba ngàn cũng không phải không có khả năng nhưng sẽ có kẻ không vừa lòng gây khó dễ”

Âu Khắc nụ cười chợt đông lại, bình Hà Khẩu mỹ nhân cư nhiên vẫn đứng ở giá năm trăm vạn, không 1 ai hô giá nữa hơn nữa không khí tự dưng trở nên im lặng đến kì quặc. Người bán đấu giá gõ búa rồi nháy mắt ý hỏi Âu khắc

“Làm sao có thể?” Âu Khắc hét nhỏ.

“Hừ – xem ra có người giở trò.” Đông Phương Thiên Kiêu ánh mắt nhìn thẳng vào 1 vị nam nhân trẻ tuổi đang ngồi giữa phiên đấu giá kia. Hắn đã sớm chú ý tới từ khi nam tử đi vào hội trường khá muộn, rồi ngồi vào bên cạnh có 1 nữ nhân mặc màu đen.

Một cái đầu tóc ngắn màu đen, kính râm to đen che nửa mặt, 1 thân màu đen đi vào hơi nguy hiểm làm cho người bên trong xôn xao rồi im bật, im đến lạ kì. Không rõ thiện hay tà chỉ biết mỗi lần người mua hô giá là hắn nhìn về phía họ ới ánh mắt lạnh lẽo, âm u đến đáng sợ tạo áp lực khiến họ không ai dám hô giá tiếp theo.

Âu Khắc nheo mắt lại, hoang mang nói:

“Người kia là ai ? Tại sao lại ngồi bên cạnh Hắc đại tiểu thư?” (L : ai thì hỏi sao sẽ rõ, còn Hắc tiểu thư kia bên cạnh ngồi có thể là anh, em, người yêu, chồng cha... các loại, ko lẽ cô ta là hổ mà ko ai dám bên cạnh o.o)

Đông Phương Thiên Kiêu nheo lại cặp mắt tuấn tú nói :

“Sao vậy, chẳng lẽ anh chưa thấy qua thiếu gia của Hắc gia hay sao?”

Vậy tên đó chính là Hắc Tĩnh. Kẻ kiêu ngạo kia hại chết Lỗ Mặc, mà vẫn dám chạy đến nơi đấu giá giương oai, hẳn thật đúng là không đem Đông Phương gia ta ra gì rồi.....

“Hắc thiếu gia? Con ông trùm hắc đạo Hắc Phúc Trạch sao?” Âu Khắc ngạc nhiên nói.

“Hắn không phải chỉ có con gái thôi sao?”

Đông Phương Thiên Kiêu cảm thấy Âu Khắc tin tức chưa cập nhật rồi, cư nhiên ngay sự tình này cũng không biết.

“Không đúng! Tôi đã từng gặp Hắc Phúc Trạch nhớ rõ ràng chỉ có 2 nữ nhi...” Âu Khắc buồn bực theo dõi.

“Cái gì....?” Đông Phương Thiên Kiêu ngắt ra. Hắc Phúc Trạch không có con trai ? Vậy Hắc Tĩnh kia là ai?

“Chẳng lẽ..... là con riêng ?” Âu Khắc tùy ý suy đoán. Đây là chuyện gì vậy nhỉ?

Không lẽ là Đông Phương Lang tình báo sai hay trong chuyện này có gì đó mờ ám ? Đông Phương Thiên Kiêu quay đầu lại gọi người:

“Thập Nhị.” Một bóng dáng rất nhanh xuất hiện ở phía sau hắn lên tiếng:

“Dạ.”

“Đi thăm dò cho rõ ràng, Hắc Tĩnh kia thực ra là ai? ”

Thập Nhị gật đầu đi nhanh không tiếng động, lưu lại Âu Khắc trừng mắt với một đồng dấu chấm hỏi suy nghĩ (L : 1 vạn câu hỏi vì sao ... ha ha)

“Thủ hạ của ngài vì sao đều dùng con số làm tên?” Giống như kêu phạm nhân.

“Như vậy sẽ rất dễ nhớ.” Hắn thuận miệng nói. (L : hử.... dễ nhớ... choáng ..)

“Hử? Là nguyên nhân này sao ?”

“Đúng vậy.”

“Vậy vị thư ký kiêm bảo tiêu này là Thập Nhị?” Âu Khắc nhin không được lại hỏi.

“Không, hắn là tứ.”

“Hả?” Đây là sắp xếp kiểu gì vậy?

“Bởi vì Đông Phương Lang là thứ nhất tên gọi là ‘Cửu’ mọi người vì tôn trọng vì thể tự động bắt đầu tiếp tục đặt theo sau, cho nên Thập Nhị chính là người thứ bốn.” Đông Phương Thiên Kiêu cũng không nghĩ mình lại lãng phí thời gian nói chuyện với 1 người ngoài về chuyện này. Chính là hắn bỗng nhiên nghĩ khi trước đi công tác nửa năm Tiểu Cửu sắp về Đài Loan.

“Oa, Nana cái sắp xếp người thứ nhất là ‘Cửu’, nói vậy là người phi thường lợi hại.” Âu Khắc lại nói.

“Quả rất lợi hại” Hắn nhớ tới người kia duy nhất có thể làm cho Tuyệt Thế cúi đầu trước Tiểu Cửu không khỏi nở nụ cười. Âu Khắc khó hiểu nhìn hắn, còn muốn hỏi tiếp nhưng lại theo dõi người tên Hắc Tĩnh.

“Hắc Nguyệt Đường ác danh rõ ràng luôn làm trái pháp luật đây hắn là không phải lần đầu tiên?”

“Ai, cũng không biết phải làm sao? Hắc Nguyệt Đường ở Hongkong thế lực rất khổng lồ, luôn muốn làm gì thì làm thực rất càn rỡ.” Âu Khắc bất đắc dĩ nói.

“Quả là rất càn rỡ. Gần đây nhất, bọn họ còn dám tới lục lọi, dò tìm tới nhà Đông Phương ta.” Đông Phương Thiên Kiêu hừ lạnh.

“Hắc Nguyệt Đường làm nhiều chuyện ác khiến nhiều người căm hận.” Âu Khắc nói thầm.

Đông Phương Thiên Kiêu biết Âu Khắc cũng chỉ dám ở trước mặt hắn oán giận, Hắc Nguyệt Đường quả là 1 gia tộc hắc đạo.

Hắn lãnh khốc ánh mắt đang nheo lên suy nghĩ. Còn Âu Khắc quay đầu nhìn hắn.

Hắn cùng Đông Phương Thiên Kiêu đã hợp tác cũng được một thời gian, đối với hắn nhân vật này cũng huyền bí như 4 vị con trai của tập đoàn Đông Phương này. Tuy rằng hắn là Nhị thiếu gia nhưng so với đại thiếu gia Đông Phương Phong Hoa tài hoa, phong nhã thì khí phách của hắn càng cường hãn, hơn, cá tính bình tĩnh mà quyết đoán, làm mọi việc trôi chảy lưu loát, Đông Phương Mỹ Nhân có thể có được hôm nay là bao sự cố gắng quyết đoán, thủ đoạn mà Đông Phương Thiên Kiêu lèo lái, dẫn dắt nó có được vị trí như ngày hôm nay quả là đáng kính phục..

Đừng nhìn hắn chỉ mới 26 tuổi, bộ dạng tuấn mỹ đến nhiều người ghen tỵ nghĩ hắn chỉ đẹp trai công tử vô dụng, nghĩ hắn vô hại không đề phòng nhưng thực ra chú ý 1 chút sẽ phát hiện đôi mắt đẹp đến mơ hồ kia rất lạnh lẽo đẹp đến mê người sắc như dao, sống mũi cao thẳng, mỗi khi hắn nở nụ cười đẹp đến mức mê chìm mà run sợ, chế giễu khiến người ta phát run. (L : đáng sợ vậy á, hix). Hơn nữa người này tâm cơ khôn lường, đánh đâu thắng đó không có đối thủ. Hơn nữa ở hắn bên cạnh hắn có 1 đội thủ hạ được xưng là “bầy sói” có khả năng truy tìm tin tức nhanh như chớp khiến cho hắn gặp đâu thắng đó giống như bản lĩnh vị tướng thời cổ đại trăm trận trăm thắng vậy....

Cho nên có thể nói Hắc nguyệt công khai biểu diễn ngay tại nhà hắn quả là ngu xuẩn lại còn giết thủ hạ tại nhà hắn thật sự không khôn ngoan chút nào.

“Vậy cái này..... ngài dự tính làm gì?” Âu Khắc nhanh hỏi, chỉ sợ hắn sẽ đột nhiên ở hội trường ra tay với Hắc Nguyệt Đường 1 cách tàn nhẫn.

“Bình tĩnh, đừng nóng vội Âu Khắc, cứ để cho vị thanh niên trẻ tuổi chót giá chiếc bình Hà Khẩu mỹ nhân kia đi!” Đông Phương Thiên Kiêu nhẹ giọng nói.

“Với giá 500 vạn?”

“Đúng vậy.”

“Cái này.....” Nguyên tiền thuê họ đầu giá cũng phải đền bù lỗ ra sao ?

“Yên tâm lần này mọi tổn thất ‘Đông Phương Mỹ Nhân’ sẽ đền bù cho công ty của ông” Đông Phương Thiên Kiêu công khai nói thẳng.

“Khụ khụ. Nhưng là... như vậy phá vỡ giá thị trường sao ?” Âu Khắc ho nhẹ một tiếng.

“Không sao! Coi như là quà gặp mặt của tôi cho Hắc Nguyệt Đường.” Đông Phương Thiên Kiêu cười lạnh nói.

Âu Khắc thấy món quà này đậm vẻ khiêu chiến, hắn cũng không muốn mình bị cuốn vào chuyện giữa Đông Phương gia và Hắc Nguyệt Đường. Vì thế nhanh chóng đi tới chỗ người chủ trì làm dấu hiệu chấm dứt đấu giá, để ở mức giá cho Hắc Nguyệt Đường.

Người chủ trì lập tức hiểu ý lập tức gõ búa giá

“Bình Hà Khẩu mỹ nhân được bán với giá 500 vạn đô la chốt giá.”

Rất nhiều người mua cảm phần mà vẫn phải rời đi, Hắc Tĩnh thì thào vào tai nữ nhân bên cạnh, sau đó liền đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Đông Phương Thiên Kiêu di chuyển bước chân chậm rãi đi thong thả đến trước mặt Hắc Tĩnh hai tay vẫn dút ở túi quần, hơi mỉm cười lạnh lùng.

“Chúc mừng Hắc Nguyệt Đường đã có được bình Hà Khẩu mỹ nhân.”

Hắc Tĩnh ngẩng ra, ngẩng đầu lên nhìn hắn, cảnh giác cười:

“Không nghĩ tới Đông Phương phó tổng cũng đích thân tới nơi đấu giá quả là thật vinh hạnh cho tôi được gặp mặt.”

Đông Phương Thiên Kiêu nhìn kẻ ép giá trước mắt này, kính râm to bản núp sau là cả 1 gương mặt bí ẩn, ánh mắt đang như muốn cháy lên.

Quả nhiên như lời đại ca nói Hắc Tĩnh bộ dạng có chút kỳ quái, không giống nam nhân, giọng nói bén nhọn. So với yêu khí của lão Tam nhà mình hình như hơn.

“Ồ nhận ra tôi sao ? Quả nhiên cậu đối với Đông Phương gia rất có tình tòi rồi. Khiến tôi mở rộng tầm mắt rồi.” Hắn lạnh lùng nói.

“Dù sao cũng liên quan đến việc làm ăn, tôi đương nhiên phải chú ý đến Đông phương gia rồi. Nhất là đại danh của công tử Đông Phương Thiên Kiêu vang dội như vậy nhận ra người cũng không phải là khó.” Hắc Tĩnh cánh môi hơi giơ lên.

“Việc làm ăn? Tôi thấy không phải là buôn bán mà là cướp bóc mới đúng.”

“A. Ngài nói như vậy có phần hơi quá đáng bọn tôi đều làm đúng luật làm ăn!” Hắc Tĩnh ra vẻ vô tội.

“Thật không hiểu quy củ nào làm ăn mới có thể ép giá chiếc bình giá trị với mức giá như vậy ?” Hắn chậm chạp nói.

“Sao vậy ? Đông Phương phó tổng là luyện tiếu sao?” Hắc Tĩnh khiêu khích hỏi lại.

“Làm sao có thể ? Hắc Nguyệt Đường cùng bình Hà Khẩu mỹ nhân là rất có duyên, tôi coi nể mặt mũi cấp Hắc Nguyệt Đường là 1 giao tình mà thôi.” Hắn cười nói lời khách sáo, nhưng lại bổ sung một câu:

“Bất quá tôi hy vọng có người đừng tự cho mình là giỏi, ngây thơ tự cho là mình nắm mọi việc trong tay, chưa biết rơi vào tay ai thì đừng đắc chí đến lúc không chốn dung thân”

Hắc Tĩnh cảm thấy hơi run sợ. Vị Đông Phương nhị thiếu gia này khó ứng phó hơn Đông Phương Phong Hoa, hắn cảnh cáo rành mạch, làm người phải biết thời thế. Hừ, tên cuồng vọng cũng không giấu xem hiện tại hắn đang đứng ở địa bàn của ai mà dám lên giọng.

“Tôi đây rất muốn biết cái hậu quả đó là gì ?” Hắn phản bác lại

Đông Phương Thiên Kiêu thật sự nở nụ cười, nụ cười mang phong cách sát khí. Kẻ này dám khiêu chiến với hắn. Hắc Tĩnh người quả là lớn mật

“Không cần chờ mong, cậu sẽ rất nhanh thấy được thôi”

“Tôi đây mỗi mắt mong chờ.”

Ánh mắt hai người giao đấu giữa không trung, tựa như sét thủ bên đao bên kiếm đang sát phạt nhau.....

Lúc này, Hắc đại tiểu thư Hắc Dao đã xử lý mọi công việc mua bình Hà Khẩu mỹ nhân đi tới, thấy bọn họ hơi kinh ngạc hỏi:

“Tĩnh, em làm gì vậy?”

“Chị tới gặp mặt phó tổng Đông Phương Mỹ Nhân Đông Phương Thiên Kiêu, chị không phải rất thích gôm sứ của Đông Phương sao?” Hắc Tĩnh chuyển hướng Hắc Dao nói. Đông Phương Thiên Kiêu nghe hắc kêu Hắc Dao là chị, trong lòng nghi hoặc lại hiện lên. Hắc gia rốt cuộc có mấy người con?

Hắc Dao ngẩng đầu nhìn Đông Phương Thiên Kiêu, giật mình không biết làm sao, ngây người.

Người này... nghe đồn là lão nhị của Đông Phương gia – Đông Phương Thiên Kiêu sao ? Sao trên đời này lại có nam nhân đẹp đến như vậy ? (L: nhà anh ấy cả nhà là đẹp chị ạ...)

Đông Phương Thiên Kiêu đối với việc nữ nhân ánh mắt kinh ngạc nhìn sớm đã thành thói quen, hắc dung mỹ lực của mình hơi mỉm cười, gạt đầu nhìn Hắc tiểu thư, đưa tay bắt làm quen. (L: roẹt .. anh phóng điện ...)

“Xin chào Hắc tiểu thư, cảm ơn cô đã ưu ái gôm sứ của Đông Phương gia chúng tôi.”

“Chào.....” Hắc Dao bị hắc cười làm cho say mê choáng váng, hồn vía đi mất đâu, có vô thức đưa tay ra.

Đông Phương Thiên Kiêu nhẹ nắm tay nàng, lại bắt đầu gỡ trò:

“Không nghĩ tới Hắc Nguyệt Đường đại tiểu thư rất đoan trang xinh đẹp.”

Người con gái này mặt trái xoan, tuy không phải là rất đẹp nhưng rất biết cách ăn mặc, phối hợp phụ kiện, rất hợp thời trang. Chính là, trong mắt hắc không có mỹ nữ, đối với nữ nhân hắc không có hứng thú, cho nên hắc khen ngợi là do khách sáo mà thôi.

Hắc Dao cả người chấn động, khuôn mặt ửng hồng, vui sướng lại thẹn thùng:

“Anh...quá khen.....”

Hắc Tĩnh khó có thể tin, trừng lớn hai mắt. Bình thường chị mình là 1 người rất khôn khéo lưu loát thể nhưng không đến một phút đồng hồ đã bị Đông Phương Thiên Kiêu chinh phục! (L: thấy mỹ lực của soái ca chưa... chính là đây chứ đâu)

Đông Phương Thiên Kiêu đột nhiên phát hiện đối phó với Hắc Nguyệt Đường có thể không cần dùng đến vũ lực chỉ cần nhằm vào Hắc Dao xuống tay là ok!

“Xin hỏi tôi có vinh hạnh có thể mời tiểu thư ăn bữa tối được không?” Hắc nhẹ nắm tay nàng đưa ra lời mời.

Hắc Dao chấn động, vui mừng khôn siết đang muốn nhận lời nhưng bị Hắc Tĩnh chế trụ tay dùng sức ngăn cản, hừ lạnh:

“Đừng nghĩ dùng chị tôi làm con bài Đông Phương Thiên Kiêu.”

“Tĩnh!” Hắc Dao đỏ mặt khiển trách.

“Làm gì lo lắng như vậy ? Hắc Tĩnh chẳng lẽ cậu sợ sẽ tôi sẽ ăn thịt chị của cậu sao ?” Đông Phương Thiên Kiêu chế nhạo.

“Hừ, tôi là lo lắng cho anh. Một kẻ không sống quá 30 tuổi như anh không nên giành thời gian cho nữ nhân mà nên lo chuẩn bị hậu sự đi thì hơn!” Hắc Tĩnh ác độc nói.

Đông Phương Thiên Kiêu khuôn mặt tuần tú lạnh lẽo. Cái này là bí mật của Đông Phương gia bí mật sao hắc lại nói trúng như vậy.

“Tĩnh em nói bậy bạ gì đó?” Hắc Dao kích động trách cứ.

“Hừ ! Nhìn cậu lớn lên giống nữ nhân lá gan thật đúng là không nhỏ.” Đông Phương Thiên Kiêu lạnh lùng nhìn chằm chằm Hắc Tĩnh, ánh mắt như đao.

Cái này đổi thành Hắc Tĩnh thay đổi sắc mặt. Hắc..... nói mình giống nữ nhân.....

“Michet chắc rồi!” Không nói hai lời hắc dùng quyền muốn xông lên.

“Tĩnh! Không thể...” Hắc Dao vội vàng ngăn cản ôm lấy hắn.

“Nếu tôi chết cũng nhất định sẽ tìm cậu chôn cùng!” Đông Phương Thiên Kiêu nói rồi xoay người bước đi.
Chôn cùng?

Chữ này làm cho Hắc Tĩnh trong lòng không hiểu một chút, tự nhiên làm hắn chợt nhớ ra gì đó.

“Hừ mi nhanh một chút trở về Đài Loan đi! Nghe nói Đông Phương Phong Hoa đã mang theo Triệu Mộ Hiền chạy thoát đã không có giải lời nguyên tôi chờ sẽ nhìn Đông Phương gia các người tuyệt tử tuyệt tôn!” Hắc Tĩnh ở sau rửa.

Đông Phương Thiên Kiêu quay đầu giận trừng trừng.

“Cẩn thận những lời cậu nói ra sẽ khiến mình hối không kịp! Hắc Tĩnh, cậu chờ xem!” Dứt lời hắn không hề lưu lại rồi khởi triển làm lên xe đi ra sân bay.

Hắn từ ngày hôm qua phải biết đại ca mang Triệu Mộ Hiền đi, không cần hỏi cũng biết lão Tam cùng lão Tứ căn bản không đem hết toàn lực ngăn cản đại ca, 2 tên gốc kia không hiểu sự nghiêm trọng của chuyện này sao?

Bởi vì chuyện Hắc Nguyệt Đường phải xử lý trước sau đó sẽ nghĩ biện pháp tìm Triệu Mộ Hiền về, bất luận đại ca có yêu Triệu Mộ Hiền nhiều thế nào đi chăng nữa có còn là xử nữ hy không hắn mặc kệ... chỉ biết 49 ngày sắp đến, phải cử hành nghi thức giải lời nguyên Triệu Mộ Hiền phải chết. Hắn năm nay đã 26 tuổi rồi, hắn không muốn cứ mãi lơ lửng cái lời nguyên không quá 30 đó, có hy vọng giải trừ nó hắn quyết không từ bỏ.

Hắn không muốn chết, hắn muốn phải sống, mạng của hắn ngoài hắn tự chết chứ không để bất cứ cái gì quyết định cho cái chết của hắn.

Hắc Tĩnh đang ôm bụng, lăn lộn trên giường lại thêm 1 lần tự nguyên rửa mình hắn ghét cái thân thể này. Đau chết quá! Vì sau cứ đến hàng tháng cơn đau cứ tra tấn nó.

Nguyệt sự đau đớn chết được!

Khuôn mặt tái nhợt ngũ quan xinh đẹp vắn vẹo. Nàng thật không hiểu! Là ông trời trêu ngươi đem linh hồn vào cái thể xác này, thật điên mất. Từ nhỏ đến giờ nàng vẫn nghĩ mình là nam cho đến giờ vẫn nghĩ mình là nam dù là tích cách hay hành vi, tính khí nóng nảy của nam nhân, từ nhỏ nàng thích mặc âu phục, không thích mặc váy, để tóc ngắn, cũng không chịu ngoan ngoãn ở nhà mà luôn đi theo thuộc hạ của ba đi kiếm trò xem náo nhiệt....

Mới đầu cha không để ý nhưng thời gian sau đó mẹ và chị bắt đầu thấy thể là không được. Bọn họ cho rằng nàng có bệnh còn vài lần gọi bác sĩ tâm lý đến.... nhưng mọi kết luận đều giống nhau... bệnh tự coi mình là nam nhân.

Còn nàng thì không cho rằng đó là bệnh, cứ mặc kệ thậm chí còn làm cho nó thêm trầm trọng như dùng khẩu khí con trai lúc nói chuyện, động tác của nam... chết tiệt là cái thân thể này là nữ.

“Hừ.....” Nàng cắn răng kêu rên. Cứ mỗi tháng đau thể này thành ra nhắc nhở mình không quên nàng là 1 nữ nhân, dù cá tính, cách nói, điệu bộ vẫn là nữ nhân chính hiệu.

Đáng giận..... Thân thể chết tiệt!

“Miêu Vồ! Miêu Vồ! Miêu Vồ!” Nàng nhịn không được lớn tiếng hét to.

Cửa lập tức được mở ra, Miêu Vồ trên ngực còn quần đầy băng vải đi đến, cung kính nói:

“Dạ! thiếu đương gia!” Người của Hắc Phúc Trạch lại đắc tội với hắc đạo khác bị trọng thương khá nhiều. Tạm thời cả nhà Hắc đang giữ thể phòng thủ tĩnh dưỡng, bên ngoài thì nghĩ rằng con gái lớn của Hắc Nguyệt Đường là Hắc Dao quản lý nhưng trên thực tế, Hắc Dao chỉ quản lý mặt tiền còn toàn bộ tổ chức người nổi nghiệp chân chính là Hắc Tĩnh. Vì vậy, mọi người ở Hắc Nguyệt Đường đều gọi hắn là thiếu đương gia (L: cụm từ này có nghĩ là người thiếu gia hiện tại nắm chức vụ quan trọng)

“Ta muốn mi lập tức dùng phép đem ta biến thành nam, ngay lập tức!” Nàng tùy hứng ra lệnh, hoàn toàn mặc kệ “bàn tay quỷ” là Miêu Vô người bị thương nặng, nguyên khí bị tổn thương trầm trọng. (L: làm như anh ấy là thần ko bằng)

Miêu Vô tinh thần ngao ngán thở dài:

“Thiếu đương gia muốn đổi thành nam trừ bỏ dùng y học thay đổi giới tính không cách nào khác.”

“Vậy lập tức chuẩn bị giải phẫu, ta không bao giờ nữa muốn làm nữ nhân.....” Nàng đập gối đầu, mất đi lý tính lớn tiếng nổi bão.

“Thiếu đương gia! người “nam mệnh nữ tướng” cũng không có gì là không tốt, ngài chỉ cần an tâm là chính mình đem sự nghiệp của Hắc Nguyệt Đường luôn tỏa sáng khắp nơi nơi là được.” Miêu Vô thực cẩn thận nói. Hắn là người mà Hắc Phúc Trạch thuê làm pháp sư, Hắc Phúc Trạch là người cực mê tín, bất kể là làm chuyện gì đều phải bói trước và càng thích dùng rửa thuật đến đối phó với địch thủ, sau khi Hắc Phúc Trạch lui về thì ra lệnh cho hắn đi theo Hắc Tĩnh, muốn hắn làm phụ tá cho Hắc Tĩnh.

“Thầy tướng số có nói con gái ta là tài cao, mệnh lớn nên người phải dốc lòng, dốc sức phụ tá nó. Nhưng quan trọng là nó vẫn phải duy trì vóc dáng hiện tại. Hơn nữa cả đời phải độc thân tuyệt đối không thể để nó kết hôn.....” Đây là chỉ thị Hắc Phúc Trạch. Không có con trai nên đối với Hắc Tĩnh kỳ vọng rất lớn, thậm chí ở gia phả còn sửa lại ngày sinh của nàng, đem toàn bộ công việc của Hắc Nguyệt Đường cho nàng quản lý.

Bởi vậy với việc phải làm Miêu Vô chính là nhìn thẳng Hắc Tĩnh, làm cho nàng lấy tính cách của nam nhân để sống sót.

“Bộ dáng này mi bảo ta làm sao mà an tâm được! Phieden chết được!!!” Hắc Tĩnh nỗ lực kêu gào.

“Ngài cho rằng biến đổi giới tính như vậy thì là tốt hơn chắc! Theo quan điểm nhân sinh mà nói nó là trái tự nhiên, mà như vậy sẽ làm tổn thương đến chí khí, sinh mạng của thiếu gia.” Miêu Vô nói ra lời khuyên của mình.

Hắc Tĩnh trừng mắt nhìn hắn, im lặng. Những điều bí mật, huyền cơ này Miêu Vô hiểu hơn nàng, cho nên mình nhận mệnh không thể phản bác.

Nhưng... chẳng lẽ nàng cứ như vậy làm 1 kẻ bắt nam bắt nữ cả đời sao?

“Thuộc hạ sẽ tìm y sư bào chế được cho người, chắc chỉ cần điều dưỡng một thời gian sẽ có hiệu quả. Bây giờ thiếu gia hãy nghỉ ngơi thật tốt đi!” Miêu Vô dứt lời xoay người đang muốn rời khỏi, nhưng cửa vừa mở ra Hắc Dao hỗn loạn tiến vào.

“Tĩnh! Không tốt rồi.....”

“Chị! Chuyện gì mà hấp tấp vậy?” Hắc Tĩnh đang đau, nên giọng nói có vẻ hờn giận.

“Cái bình Hà Khẩu mỹ nhân này là lạ!” Hắc Dao trong tay ôm hộp gỗ, chỉ vào trong vội la lên.

“Cái bình đó có vấn đề gì?” Nàng nhăn lại mày.

“Em xem.....” Hắc Dao nói xong đem hộp gỗ đặt lên bàn, lấy chiếc bình Hà Khẩu mỹ nhân đưa cho nàng.

Hắc Tĩnh chịu đựng cơn đau bụng, tiếp nhận cái bình cẩn thận nhìn lên, rõ ràng phát hiện chiếc bình này không có sự đặc biệt của gốm sứ Đông Phương hơn nữa chiếc bình thân thành ra thô ráp, so sánh với chiếc bình của 7 hôm trước 1 trời 1 vực.

“Cái này..... Chính là khối thô của sản phẩm!” Nàng biến sắc mặt cả kinh nói.

“Đúng không vậy! Thế còn vật thật ở nơi nào.....” Hắc Dao há hốc mồm tiếp lời.

“Không phải lúc đó chị đã đi xác nhận vật phẩm không có gì khác thường sao?” Nàng trừng mắt nhìn tỷ tỷ.

“Chị có kiểm tra mà..... Còn kiểm tra rất cẩn thận là đằng khác, lúc đó không có vấn đề mà.....” Hắc Dao vội vàng nói, rõ ràng tự nàng tự tay xác nhận, đánh giá nó, sao bây giờ nó thành hình thế này...

Hắc Tĩnh mặt lạnh lùng, tự mình lao xuống giường kiểm tra hộp gỗ lại nhìn kỹ chiếc bình này, đột nhiên trong lòng tức giận.

“Chúng ta bị Đông Phương Thiên Kiều lừa rồi!” Nàng thì thào cắn răng.

“Em nói vậy là có ý gì?” Hắc Dao không hiểu

“Cuộc đấu giá này chính Đông Phương Thiên Kiều giăng bẫy chúng ta!”

“Bẫy? Làm sao có thể? Nơi bán đấu giá cũng có rất nhiều công ty, doanh nhân than gia mà.....” Hắc Dao cảm thấy không đúng lắm.

“Có thể công ty bán đấu giá cũng chẳng hay biết gì, có thể người mua..... cơ hồ đều là Đông Phương gia đóng kịch để chúng ta không nghi ngờ..” Nàng càng nói càng tức quá trời! Cuộc đấu giá đó dụ Hắc Nguyệt Đường sập bẫy.

Đông Phương Thiên Kiều làm năm trăm vạn của nàng mua cái phế liệu này, mình là đứa ngốc!

“Nhưng là khi chị tận mắt nhìn thấy bình Hà Khẩu mỹ nhân rõ ràng là cực phẩm.....” Hắc Dao lại hỏi.

“Có thể bên ngoài chiếc bình cho tráng 1 lớp men gì đó hay loại gì đó cho mình nhìn thấy nó rất sáng nhưng sau 1 thời gian nó bị ô xy hoá đi, lộ ra bộ dáng vốn có của nó” Nàng nhìn chằm chằm chiếc bình nói ra suy đoán của mình

“Việc này..... Điều này sao có thể sao? Thường thì chỉ xảy ra khi đó là đồ cổ mới bị ôxy hoá thôi!.....” Hắc Dao kinh ngạc nói.

Nàng biết Hắc Tĩnh từ nhỏ liền đam mê và hiểu biết về đồ cổ quả là thiên phú, nó cực kỳ tinh mắt, dựa vào đó mà Hắc Nguyệt Đường đã bỏ tiền ra thu mua các tác phẩm nghệ thuật vô giá, chưa bao giờ phạm sai lầm. Ngay cả những người lão luyện chuyên săn cổ vật cũng phải thán phục nó. Vậy sao lần này lại kì quặc như vậy!.....

“Nhưng không ngờ Đông Phương Mỹ Nhân lại có được loại kỹ thuật này.....” Hắc Tĩnh hơi nhíu mày kinh ngạc không nghĩ Đông Phương gia lại có năng lực cao siêu như vậy.

“Trời ạ..... Làm sao có thể?” Hắc Dao bị dọa ngây người.

Một bên Miêu Vô cũng giống như vậy, khiếp sợ Đông Phương Thiên Kiều tâm cơ sâu, thật là khiến người ta sợ hãi.

“Đáng giận..... tên Đông Phương Thiên Kiều cư nhiên dùng loại phương thức này lừa giỡn ta!” Hắc Tĩnh tức giận đến đem cả cái bình hất ngã trên mặt đất.

“A! Tĩnh, em làm cái gì vậy.....” Hắc Dao kinh ngạc, cũng không kịp ngăn lại, thế là 500 vạn đô la Hồng Kông thành những mảnh vụn.

“Em tuyệt không bỏ qua cho cái tên chết tiệt đó!” Hắc Tĩnh quay đầu nhìn Miêu Vô nói:

“Giúp ta chuẩn bị một chút! Ta muốn đi Đài Loan lần này ta muốn xem cái lời nguyện mỹ nhân của Đông Phương gia hay ho thế nào.”

Chỉ cần tóm được cô gái nắm giữ vận mệnh giải lời nguyện kia thì điểm yếu của Đông Phương gia sẽ bộc lộ, để xem 4 huynh đệ kia cúi đầu thất bại ra sao !

Lúc trước khi xuyên qua người Lỗ Mặc nàng đã nhìn thấy bức tranh mỹ nhân đó. Sau đó nàng cảm giác như bị chấn động lớn vậy, nó như có gì đó quen thuộc hút nàng vào, không ngừng gọi nàng đến....

“Cái này rất mạo hiểm, thiếu gia cũng biết rõ Đông Phương Lang rất khó đối phó muốn tới gần nơi ở của Đông Phương gia căn bản không có khả năng!” Miêu Vô nhắc nhở.

“Hừ! Ai nói ta muốn tiến vào nơi ở của Đông Phương gia? Chỉ cần ta nắm trong tay Đông Phương Thiên Kiều hẳn sẽ ngoan ngoãn xuất ra ‘Mỹ nhân từ’.....” Nàng nói xong nhìn về phía Miêu Vô:

“Hãy dưỡng thương cho thật tốt, Miêu Vô! Đến lúc lại đến mi lên sân khấu rồi!”

“Dạ” Miêu Vô đạo.

“Em..... sẽ đối đầu với Đông Phương Thiên Kiêu.....?” Hắc Dao hoảng sợ hỏi.

“Đúng vậy! Chỉ cần lấy một chút tóc của hắc, tra ra ngày sinh của hắc.....” (L: đó là tà thuật đó các tình yêu, bùa chú...)

“Nhưng em làm thế nào có thể đến gần hắc?”

“Theo em được biết tháng sau Đông Phương Thiên Kiêu sẽ đáp ứng lời mời tham gia một buổi dạ tiệc mà hình như chị cũng có tên trong danh sách tham dự.” Nàng lộ ra vẻ giả hoạt cười lạnh.

“Tĩnh! Em đừng có lộn xộn!” Hắc Dao lo lắng la hét. Nếu có thể nàng thực không muốn Đông Phương Thiên Kiêu là kẻ địch.

“Chị đừng lo lắng. Em sẽ hành sự thần không biết, quỷ không hay chỉ cần chị giúp em dụ hắc...”

“Nhưng là.....” Hắc Dao còn muốn nói gì đó nhưng không nói nổi...

Đối với cái tính cách quái dị của em mình làm nàng có chút sợ hãi.

“Chị à! Đông Phương Thiên Kiêu cũng không phải là kẻ tốt lành gì, chị đừng bị bề ngoài của hắc lừa.” Nàng lạn nhạt nói.

“Chị không có.....” Hắc Dao mặt đỏ lên.

“Không có là tốt rồi! Chuyện bình Hà khẩu hiện tại đừng cho ba biết.”

“Chị chưa có nói cho cha.”

“Vậy chị cũng đi chuẩn bị hành lý đi, tuần sau chúng ta đi Đài Loan.”

“Sao phải đi sớm như vậy để làm gì?”

“Đương nhiên là vì chuẩn bị cho cuộc chiến!” Hắc Tĩnh xót xa cười.

“Khai chiến?” Hắc Dao trừng lớn hai mắt.

“Đúng vậy! Hắc Nguyệt Đường chúng ta sao có thể bị người ta ức hiếp mà không phản kích? Em nhất định phải cho tên họ Đông Phương kia 1 đòn chí mạng để tiêu mối hận trong lòng của em.” Hắc Tĩnh nói xong một tay đánh mạnh cái hộp gỗ, trên mặt tràn ngập sát khí.

Liên tục bại bởi Đông Phương Phong Hoa và Đông Phương Thiên Kiêu làm nàng không thể nuốt trôi cục tức này. Phải thắng mới được.

2. Chương 2

“Sau đó thì anh định thế nào ? Anh vì Triệu Mộ Hiền có thể không muốn sống không lẽ bắt cả 3 chúng em 30 tuổi nhận mệnh mà chết sao ?” Đông Phương Thiên Kiêu túm cổ áo Đông Phương Phong Hoa tức giận gào thét. Hắc vội vàng chạy về Đài Loan, Đông Phương Thiên Kiêu lúc đầu phái Đông Phương Lang tóm lại Triệu Mộ Hiền không ngờ một vòng lại phát hiện Đông Phương Phong Hoa đã đem Triệu Mộ Hiền mang về nhà. Thật chậm trễ mà! Mà cả nhà lại coi Triệu Mộ Hiền là 1 thành viên trong Đông Phương gia. Mà cư nhiên không ai phản đối, hoặc kháng nghị thậm chí ngay cả bà nội cùng mẹ cũng đều thỏa hiệp.

Hắc tức lửa giận chết được! Bởi vì đại ca ích kỷ, giờ liên quan đến hắc, Khuynh Quốc cùng Tuyệt Thế ba người mất đi cơ hội sống duy nhất thật chẳng ra sao cả.

Đông Phương Phong Hoa sắc mặt ủ dột, đối mặt với lửa giận cùng chỉ trích của em trai chỉ nhẹ nhàng nói một câu:

“Anh rất xin lỗi! Thiên Kiêu.”

“Xin lỗi? Chỉ một câu xin lỗi là có thể xong sao? Vì tình yêu của anh phải hy sinh mạng sống của chúng ta, thật sự là rất buồn cười.” Hần lạnh lung nói.

“Anh..... Anh biết 1 cách khác có thể giải lời nguyện.” Đông Phương Phong Hoa xoa dịu thằng em đang nổi giận.

“Còn có biện pháp khác sao? Không! Em không muốn lãng phí thời gian Triệu Mộ Hiền phải chết!” Nói xong hắn đột nhiên đẩy ra Đông Phương Phong Hoa ra nhằm vào Triệu Mộ Hiền.

Đông Phương Phong Hoa kinh hãi, vội vàng ngăn cản em mình. Nhưng đứa em này tức giận nên rất mạnh mẽ 1 phát làm hắn ngã nhào sang 1 bên, ở sau lưng Triệu Mộ Hiền túm lấy cổ không chế.

Triệu Mộ Hiền hoảng sợ, ngây ngốc đứng ở đó, hoàn toàn không kịp né tránh.

“Thiên Kiều! Buông cô ấy ra!” Đông Phương Phong Hoa hét.

“Thiên Kiều! con bình tĩnh một chút.....” Đông Phương phu nhân cũng ra mặt khuyên.

“Mẹ!!!! Con rất bình tĩnh chỉ mọi người đều điên hết rồi! Mọi người chẳng lẽ đã quên, cô ta là vật hiến tế sao? Là người duy nhất có thể giải được lời nguyện cho Đông Phương gia ta! Sao lại buông tha cô ta chứ!” Đông Phương Thiên Kiều lạnh như băng nói, đồng thời tay tăng thêm lực đạo.

“Ngô.....” Triệu Mộ Hiền bị sắc không thể hô hấp, sắc mặt bắt đầu đỏ lên.

“Thiên Kiều! Mộ Hiền tình nguyện làm nữ nhân của anh.” Đông Phương Phong Hoa lo lắng lại đau lòng, lớn tiếng tuyên bố.

“Thì sao? Cho dù cô ta đã không phải là xử nữ em cũng muốn cho đi hiến tế.” Đông Phương Thiên Kiều lạnh lùng thốt ra.

“Nhị ca! Đại ca là thật lòng yêu Triệu Mộ Hiền.....” Đông Phương Khuynh Quốc thở dài.

Nhị ca không chứng kiến quá trình đại ca cứu Triệu Mộ Hiền, nếu hắn thấy được sẽ không gây khó dễ đại ca thế này.

“Yêu? Ai trước kia nói chúng ta là những người không có tư cách nói chuyện yêu, lại càng không nên lưu lại gì sẽ vì sẽ chúng ta thống khổ, có tình yêu rồi mình chết đi sẽ rất tiếc nuối, mà người sống yêu mình nhìn người mình yêu phải chết sẽ rất thống khổ..... Đại ca! những lời này anh đã quên sao?” Đông Phương Thiên Kiều châm chọc Đông Phương Phong Hoa.

“Anh không quên kể cả hiện tại anh vẫn cứ cho rằng là vậy.” Đông Phương Phong Hoa ác liệt trả lời

“Nhưng là Mộ Hiền làm cho anh hiểu được trên đời này dù người đó biết rõ chúng ta bị nguyện rửa vẫn yêu mình không thay đổi. Biết chúng ta không thể cùng nàng ấy sống đến bạc đầu răng long nhưng vẫn kiên quyết ở bên cạnh anh.....”

“Phải không Triệu Mộ Hiền? Cô có thể chịu được nỗi đau người đàn ông mình yêu chết đi hay sao? Cô thật sự chịu được?” Đông Phương Thiên Kiều buông tay ra, lạnh giọng hỏi Triệu Mộ Hiền.

Triệu Mộ Hiền dùng sức thở, một lúc lâu sau mới phát ra thanh âm

“Tôi..... Làm sao không đau? Kể sống sót luôn chịu tra tấn, cực khổ đau hơn ai hết. Không phải ai cũng dám thừa nhận nỗi đau đó và vượt qua.....” Nàng quay đầu lại trừng mắt nhìn hắn, lại nói:

“Nhưng cũng bởi vì thế, tôi không muốn anh ấy phải giết rồi sau đó thống khổ đến cuối đời, tôi thà rằng làm cái kẻ sống sót mà chịu đau, sinh cho anh ấy 1 đứa con ở cùng anh ấy đến giây phút cuối cùng...”

Nàng nói mà làm cho 2 vị Đông Phương phu nhân cảm động không thôi, nhưng cũng không làm mềm lòng được Đông Phương Thiên Kiều.

“Nói thì hay lắm! Thực cảm động lòng người, thì sao chứ? 2 người các người có yêu nhau đến chết đi không tiếc nhưng còn lời nguyện của Đông Phương gia chúng tôi thì sao? Các người sống thế mà yên lòng ư?” Hần tức giận cười lạnh.

“Tôi.....”

“Đại ca anh nên suy nghĩ, nhìn cho kĩ, cẩn thận bị cô ta lừa vì không muốn chết nên mới làm ra cái trò yêu huynh!” Hấn tiếp tục nói lời cay độc.

Triệu Mộ Hiền trợn to mắt, tức giận lớn tiếng phản bác:

“Cậu nói đủ chưa? Chẳng qua bởi vì chính cậu sợ chết mới không buông tha cho tôi thôi! Dù tôi có ở cùng 1 chỗ với Phong Hoa hay không ở cùng thì cậu đều muốn tôi phải chết để cứu lấy sinh mạng của mình, cậu mới là kẻ độc ác, ích kỷ!” (L: khổ thân thằng bé, bị chị dâu tạt cho 1 trận ko biết tỉnh ra ko ?)

“Mộ Hiền em đừng nói nữa! ”Đông Phương Phong Hoa sốt ruột khiển trách vợ. Cô vợ ngốc này nói thế chỉ càng đổ thêm dầu vào lửa, chỉ càng chọc giận Thiên Kiều.

Quả nhiên, Đông Phương Thiên Kiều sắc mặt trầm xuống nổi trận lôi đình. Hấn không thể đem cô ta bóp chết hai tay gơ ra, Mộ Hiền sợ tới mức ngồi xuống né tránh run rẩy, hấn muốn đá 1 cú vào đầu Triệu Mộ Hiền. Đông Phương Phong Hoa rút cuộc không thể khoanh tay đứng nhìn, hấn một phen không chế tay Đông Phương Thiên Kiều, người thì đem Triệu Mộ Hiền đẩy ra.

Hai huynh đệ đang hết sức căng thẳng, ra tay quá nặng. Đông Phương Phong Hoa có hơi cảm thấy áy náy nhưng thấy nhị đệ vô lễ, thô bạo với Triệu Mộ Hiền lửa giận cũng bị khơi mào, không khách khí nữa.

Đông Phương Thiên Kiều ra tay mạnh, hấn cho rằng đại ca là bị tình yêu làm mờ mắt, hấn phải đánh cho anh ấy tỉnh ra. Bọn họ đâm đá toan loạn lên, trong phòng đờn đờn sát khí. Người nhà Đông Phương đang thấy rất bất an, lo lắng. Hai vị Đông Phương phu nhân nhủ mày lắc đầu, không nói một lời. Đông Phương Khuynh Quốc còn có tâm trạng uống trà, Đông Phương Tuyết Thế coi như là không có việc gì xem tivi, chỉ có Triệu Mộ Hiền là hoảng sợ, hết âm lên:

“Đừng đánh! Đừng đánh nữa.....”

“Mộ Hiền con im lặng đi, cứ để cho bọn chúng đánh nhau 1 trận!” Đông Phương phu nhân ngăn cản nằng. (L: hả!! ta lấy khăn lau mồ hôi vì choáng)

“Nhưng bọn họ... giống như muốn giết nhau vậy.....” Triệu Mộ Hiền khùng hoảng nói.

“Sẽ không! Thiên Kiều chỉ là giận dữ một chút sẽ thôi! Bởi vì nó là người kế tiếp sẽ phải đối mặt với cái chết như thế nào.....” Đông Phương phu nhân thở dài.

Triệu Mộ Hiền cả kinh. Đúng vậy, Đông Phương Thiên Kiều năm nay cũng 26 tuổi là người kế tiếp Đông Phương Phong Hoa là người gần với cái chết nhất.

Bởi vì nằng nếu sống sót 4 người con trai của Đông Phương gia này sẽ là chết nối tiếp chết, có lẽ bọn họ khó có thể tiếp nhận được điều này! Rõ ràng chỉ cần hi sinh 1 mình nằng thôi, sẽ cứu được đến 4 mạng người....Chỉ nghĩ như vậy thôi đã đủ làm cho nằng hoảng loạn và hồi hận đến tận cùng, nước mắt từ khoe mi tràn ra trên mặt.

“Đều tại con..... là con không suy nghĩ chín chắn không nghĩ tới hậu quả ảnh hưởng tới nhiều người như vậy...” Nằng cúi đầu tự trách.

“Đừng như vậy Mộ Hiền! Phong Hoa từ nhỏ đã nói hấn tuyệt sẽ không yêu bất cứ ai cả vì nó nghĩ sau này sẽ không phải tiếc nuối. Nhưng chính con đã làm cho nó thay đổi, nó nguyện ý vì con mà trả giá bằng sinh mạng của bản thân mình. Nó thà rằng đánh 1 canh bạc lớn gia tộc chịu lời nguyện, các em nhiếc móc oán hận để có được con....Con là người nó yêu vì con nó sẽ làm tất cả!” Đông Phương phu nhân vỗ nhẹ vai của nằng nói.

Triệu Mộ Hiền ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ nhìn bà.

“Những nữ nhân của Đông Phương gia chúng ta đều là vì yêu mà kiên cường sống sót.” Đông Phương phu nhân khuôn mặt xinh đẹp dịu dàng mỉm cười.

Làm cho tâm lý đang căng thẳng của nằng tràn ngập sự bội phục. Muốn là người của Đông Phương gia thì nằng phải có dũng khí như vậy! Lúc này, Đông Phương Phong Hoa đã bị trúng 1 cú đâm vào đầu, ngã xuống đất, khoe miệng có 1 chút máu.

“A!” Nàng che miệng đang hét, rất muốn đi lên nhưng lại tự ép chính mình bình tĩnh. Không thể nhúng tay vào đây là chuyện của anh em bọn họ, tụt hủ là vậy nhưng cũng rất lo cho Phong Hoa.

Đông Phương Thiên Kiêu chiếm thế thượng phong, mạnh mẽ đánh vào mặt của Đông Phương Phong Hoa. Chính là phần nộ thổ phì phò, trừng mắt nhìn Đông Phương Phong Hoa. Đông Phương Phong Hoa cũng nhìn thẳng hấn, không hé răng.

Hai người cứ như vậy đánh lẫn nhau, Triệu Mộ Hiền chờ đến mức điên rồi thì Đông Phương Thiên Kiêu đột nhiên thu tay lại buông Đông Phương Phong Hoa ra, lạnh lùng nói:

“Anh tưởng mình cố ý chịu 1 đấm thì tôi sẽ tha thứ cho anh sao ?”

“Em không cần tha thứ, Thiên Kiêu! Em có quyền tức giận nhưng anh chỉ hy vọng em đừng nữa hận Mộ Hiền nữa muốn hận thì hãy hận người anh này đi.” Đông Phương Phong Hoa tay lau máu ở khoé miệng, bình tĩnh nói.

“Hừ!” Hấn hừ mạnh một tiếng, trừng mắt lườm Triệu Mộ Hiền lại nói:

“Đừng cho là tôi cứ như vậy buông tha cô, đợi khi tìm được sư thúc của Lỗ Mặc sẽ lại đến tính sổ với cô sau.....”

Đang xem tivi, lại nghe thấy tiếng chuông, Đông Phương Tuyết Thế nhú mào, nghe máy trên màn hình là mặt của Cừu Nghĩa.

“Phu nhân, thiếu gia.....”

“Cừu tổng quản! Ông đã tìm được sư thúc của Lỗ Mặc chưa?” Đông Phương Phong Hoa vội vàng chạy vọt tới màn hình.

“Tôi đã tìm được rồi, nhưng.....” Cừu Nghĩa vẽ mặt là lạ.

“Làm sao ?” Đông Phương Thiên Kiêu nóng vội đi qua.

“Cái này.....” Người làm việc chặc chặc nghiêm túc Cừu Nghĩa nhưng lại có lúc trở nên quanh co, làm cho mọi người đều cảm thấy buồn bực.

“Rốt cuộc là sao ? Chẳng lẽ sư thúc Lỗ Mặc già quá đã chết sao?” Đông Phương Khuynh Quốc cười.

“Không! Không có nhưng thân phận sư thúc này..... có chút kỳ quái.” Cừu Nghĩa nói xong thối lui từng bước, đem hình ảnh 1 cô gái gầy gầy cho mọi người nhìn..

Tất cả mọi người ngẩn ra, không hiểu hấn mang hình cô gái kia làm gì?

“Cô gái này... chính là sư thúc của Lỗ Mặc .” Cừu Nghĩa giới thiệu.

“Cái gìiiiiiiiiii?” Mọi người tất cả đều há hốc mồm. Sư thúc Lỗ Mặc sư làm sao lại có thể là một cô gái trẻ tuổi trẻ như vậy? Nhìn qua cô gái này chỉ hơn 20 tuổi, gầy đến mức gió thổi bay.

“Cừu Nghĩa người đang đùa hả?” Đông Phương phu nhân hờn giận trách mắng.

“Thuộc hạ không dám, lão phu nhân! Đông Phương Lang bày ra thiên la địa võng, tuyệt đối không thể lầm, cô gái này xác thực là sư thúc Lỗ Mặc.”

“Lỗ Mặc cũng đã 80 tuổi, tại sao sư thúc có thể là một tiểu nha đầu này?” Đông Phương Thiên Kiêu cả giận nói.

“Kỳ thật, sư phụ Lỗ Mặc so với hấn cũng trẻ hơn. Lỗ Mặc chỉ biết về phong thủy, sau lại nghe nói sư phụ hấn là 1 cao nhân, nên mới bái sư học nghệ. Nghe nói cô gái này là tiểu sư muội của hấn, tuy rất trẻ tuổi nhưng rất có tài năng. Năng lực cô gái này rất đáng nể phục, nên Lỗ Mặc rất coi trọng cô gái này, nên mới tôn nàng làm sư thúc.” Cừu Nghĩa chính xác giải thích.

“Là thật hay giả? Trên đời này thực sự có người như thế sao? Không phải là kẻ lừa đảo chứ ?” Đông Phương Khuynh Quốc nói ra lời châm biếm. (L: anh này đừng kinh ko sẽ đến lúc a ko qua nổi)

Cô gái qua màn hình như là nghe thấy được hần giữu cột, ngẩng đầu nhìn qua màn hình như đang nhìn hần. Tiếng cười của hần bỗng im lặng, trong lòng hơi chấn động.

“Này! Cô nhìn tôi làm gì?” Hần khiêu khích hỏi.

“Không có gì.” Tiếng nói của cô gái này thanh âm nhu hòa tinh tế, cho dù là từ trong rèm truyền ra, cũng làm cho người ta cảm thấy giống như làn gió ôn hoà lướt qua ngực, rất bình yên. “Tam thiếu gia! Cô ấy..... kỳ thật là không nhìn thấy rõ lắm.....” Cừu Nghĩa vội vàng giải thích.

“Có ý gì?” Đông Phương Khuynh Quốc hơi nhíu mày.

“Thị lực của cô ấy không tốt lắm.”

Mọi người nghe xong đều ngây dại.

“Ông nói là cô gái ấy người mù ?” Triệu Mộ Hiền bật thốt lên, nhưng miệng rất nhanh đã bị Đông Phương Phong Hoa che lại.

“Tôi còn đại khái có thể thấy được hình dáng của cô, thưa công chúa!” Cô gái mỉm cười.

“Cô..... nghe Lỗ Mặc nói về tôi sao?” Triệu Mộ Hiền ngẩn ra, sao cô gái này lại biết nàng?

“Hần không đề cập qua! Nhưng tôi có thể thấy được khiếp trước của cô”

Đông Phương gia mỗi người 1 suy nghĩ, không tránh khỏi sự nghi hoặc.

Cô gái này không hề nói lời vô nghĩa, lập tức đề cập tới chủ đề chính:

“Các người muốn giải trừ ‘mỹ nhân từ’ ?”

“Đúng vậy! xin hỏi cô có gì cao kiến gì không?” Đông Phương Phong Hoa nhìn chằm chằm nàng, hoài mong một tia hy vọng.

Lời nguyên mỹ nhân này đã tồn tại đến cả ngàn năm rồi. Muốn giải trừ nó phải tìm được chủ nhân chân chính của nó” Cô gái cúi đầu vuốt tấm ảnh chụp “Mỹ nhân từ” mà Cừu Nghĩa mang đến, chậm rãi nói.

“Cái này chúng ta đã sớm biết nói gì mới mẻ hơn 1 chút được không?” Đông Phương Tuyết Thế lạnh lùng ngắt lời của nàng.

Nàng cũng không tức giận lại nói tiếp:

“Chỉ là các người đã tìm lầm người rồi.”

“Cái gì?” Nhầm ? Mọi người sững sốt một chút.

“Tìm lầm người? Cô nói vậy là sao ?” Đông Phương Thiên Kiêu kinh hỏi.

“Chủ nhân thực sự năm đó không phải là công chúa đời Tống mà là 1 người thợ thủ công.”

“1 người thợ thủ công ư ?”

“Đúng vậy! Năm đó Mỹ nhân từ là vật được bồi táng vì quá yêu đồ sứ tới mức vị công chúa này bị ốm, muốn tất cả những thứ gì đẹp đều phải được chôn theo mình. Bên cạnh công chúa có 1 người thợ làm đồ gốm rất giỏi phát hiện là lấy tro cốt của người đã chết làm nguyên liệu sẽ làm cho đồ đó nhắn nhụi, rất đẹp. Vì người thợ này rất yêu công chúa nên đã dùng chính sinh mạng của mình chết và dọn trợ thủ của mình làm ra cực phẩm Mỹ nhân từ tinh xảo để được chôn cùng với công chúa.” Cô gái chậm rãi nói. (L: quá si tình...)

“Như vậy vì sao không cùng ở 1 chỗ mà lại nằm ở đó....” Đông Phương Thiên Kiêu lại hỏi.

“Đó là khi công chúa ở trên giường bệnh nghe được tin cái chết của vị thợ thủ công kia đã mang đi.”

“Chẳng lẽ.....công chúa và thợ thủ công lúc đó.....” Đông Phương Phong Hoa nghe được trong lòng tràn đầy nghi vấn. Năm đó nghe nói công chúa đã kết hôn, lại rất yêu chồng mình?

“Không! công chúa với vị thợ kia chỉ thuần túy là ngưỡng mộ tài năng. Nhưng vị thợ thủ công đó lại rất yêu công chúa, cho dù chết vẫn yêu. Hần yêu đến mê muội bởi vì thân phận thấp kém của mình cho dù

chết cũng sẽ không được chôn cùng công chúa cho nên tình nguyện làm vật đó để được ở cùng công chúa khi chết...” Mỗi người nghe được đều cảm thấy rất sợ hãi. Tình cảm đơn phương không đúng là kẻ chờ đợi yêu lại dễ dàng tự kết liễu mình, tạo thành nghiệt!

“Hắn gọi cái đó là mỹ nhân từ vì phía dưới của nó có lời nguyện rửa, chết không rời. Vì muốn vĩnh viễn ở cạnh công chúa nên không cho phép bất kì kẻ nào động vào từ bàn, lời nguyện kia là để trừng phạt kẻ nào tách hẳn ra khỏi công chúa đời đời kiếp kiếp bị lời nguyện vây khốn, vĩnh viễn không thể nào hoá giải.”

Triệu Mộ Hiền vỗ ngực âm thầm thở nhẹ nhõm một hơi. Biết mình không phải là người đặt ra lời nguyện rửa, nếu lúc trước phải chết có phải chết không minh bạch, chết uổng sao ?

Đông Phương Phong Hoa liếc nhìn nàng một cái, nhanh kéo đi nàng vào lòng cũng thầm kêu thật may mắn.

“Vây..... bây giờ chúng tôi nên làm cái gì bây giờ? Nếu như vị thợ kia có hậu nhân thì.....” Đông Phương lão phu nhân lo lắng hỏi.

“Sau khi vị này chết chưa thấy có sự đầu thai chuyển thế. Hồn vị thợ kia trải qua ngàn năm luân hồi, chỉ cần tìm được hồn của hắn thì lời nguyện biện pháp hoá giải.” Cô gái khẩu khí lạnh nhạt tựa như đang nói chuyện không liên quan đến mình, như thế mà thôi.

“Là hồn phách thì tìm thế nào được?” Đông Phương Thiên Kiêu hừ lạnh.

“Anhi sẽ tìm được, Đông Phương Thiên Kiêu! Lời nguyện của Đông Phương gia vốn nên từ anh giải, đây là trách nhiệm của anh.”

Cô gái lẳng lặng dùng nàng cặp kia trong suốt nhìn hắn.

“Tôi dựa vào cái gì để tin lời cô nói?” Hắn hoài nghi cô gái căn bản đang đóng kịch, nói nói hươu nói vượn.

Chuyện xảy ra từ một ngàn năm về trước cô ta làm sao có thể biết được mà kể lại?

“Hồn của người thợ đó đang trú ngụ trên người 1 cô gái ?” Cô gái kiên trì tiếp.

“Nữ nhân? Cô nói..... người thợ này đời này là 1 nữ nhân?” Đông Phương Phong Hoa kinh hô.

“Đúng vậy! Hơn nữa cô ta đã xuất hiện, theo như tôi thấy được.... ở bên cạnh cô ấy có một cái bình sứ màu tím xinh đẹp, thân bình yếu điệu như 1 mỹ nhân....”

Cô gái này vừa rời khỏi màn hình Đông Phương Thiên Kiêu nhất thời biến sắc.

Bình sứ màu tím ? Mỹ nhân? Là bình “Hà Khẩu mỹ nhân” Sao? Cùng một chỗ, không phải là.....Phút chốc trong đầu hắn hiện lên khuôn mặt có kính râm to dùng che khuất – Hắc Tĩnh..... Chạm đã, Hắc Tĩnh là nam mà! Hồn thợ thủ công bám vào một nữ nhân. Như vậy nữ nhân phải là đại tiểu thư Hắc Nguyệt Đường – Hắc Dao mới đúng!

“Ông nói cô ấy không nhìn thấy? Như vậy làm sao mà biết ? Đông Phương Tuyết Thế nghi vấn. Lời của cô ta hắn không cho là đúng.

“Tam thiếu gia! Cô ấy có “thiên nhân” ” Cừu Nghĩa vội vàng nói.

“Hừ! Cô nói cô có “ thiên nhân”. Ai có thể làm chứng?” Đông Phương Tuyết Thế mắt đẹp nheo lại.

“Tin hay không thì tùy! Tôi đã nói hết việc mình biết rồi, coi như giúp Lỗ Mặc một lần.” Cô gái không ngại bọn họ nghi ngờ, vẻ mặt rất bình thản.

Đông Phương Thiên Kiêu lại bị lời của nàng nói rất hưng trí, truy hỏi:

“Chỉ cần tìm được nữ nhân kia thì lời nguyện rửa có thể giải?”

“Đúng vậy.”

“Rất hay! Con sẽ đem nữ nhân về.” Hắn cười lạnh.

“Thiên Kiêu! Con biết cô gái kia ?” Đông Phương phu nhân vội hỏi.

“Đúng vậy! Thật trùng hợp đã từng gặp ở Hongkong .”

“Những điều anh nhìn thấy không nhất định là thật. Chưa chắc đã là đúng nên trăm ngàn lần đừng nhìn lầm, một khi bỏ qua lần này lời nguyện rửa sẽ vĩnh viễn khó giải, cho nên cần phải lựa chọn thật chính xác. Nếu anh không thể xác định, người đó sẽ thành người mà anh ...” Cô gái này chưa nói xong, đột nhiên che hai mắt của mình, ngã xuống.

“A?” Cừu Nghĩa rất nhanh đỡ lấy cô gái đó.

Hai gã mặc áo xám nhân vội vàng chạy vào đẩy Cừu Nghĩa ra.

“Đừng bắt tiểu thư phải nói nhiều như vậy! Thiên nhân của nàng không thể sử dụng quá mức, nếu không cô ấy sớm muộn gì cũng bị thương tổn!”

“Đợi chút...cô ấy vừa rồi còn đang nói dở...” Đông Phương Thiên Kiêu lại cảm thấy trong lời nàng nói có huyền cơ khác hẳn còn muốn hỏi rõ ràng một ít, nhưng cô gái này đã bị mang đi trên màn hình chỉ còn lại Cừu Nghĩa.

“Cừu tổng quản! Ông đang ở nơi nào?” Đông Phương phu nhân lập tức hỏi.

“Dạ thuộc hạ ở Tô Châu.”

“Chúng ta phải nghĩ biện pháp thỉnh vị tiểu thư kia tới đây một chuyến.”

“Bà nội! Bà tin cô ấy ?” Đông Phương Khuynh Quốc mở to hai mắt.

“Không tin cũng phải tin! Bà tuyệt đối không buông tha bất cứ cơ hội nào?” Đông Phương lão phu nhân kiên nghị nói.

“Đúng thế! Chỉ cần có khả năng giải trừ lời nguyện rửa, cho dù chỉ có tia hi vọng nhỏ nhoi ta cũng phải nắm chắc, hơn nữa tôi cảm thấy cô ấy không giống là kẻ gạt người.....” Triệu Mộ Hiền cũng nói.

“Nữ nhân kia thay cô giải vậy, cô đương nhiên tin cô ấy.” Đông Phương Tuyết Thế nói.

“Tôi...” Triệu Mộ Hiền trừng mắt với hắn, thật sự rất muốn đâm cho hắn một phát, nhưng là nàng không dám, đã quen Đông Phương Tuyết Thế cũng không phải một, hai ngày! Nàng nên chọc tiểu quỷ này nếu không chết rất khó coi

“Tốt rồi. Đều im lặng đi! Thiên Kiêu con đi nữ nhân kia, còn vị tiểu thư có thiên nhân kia....” Đông Phương lão phu nhân nhìn về phía Cừu Nghĩa.

“Cừu Nghĩa! Người có thể đem cô gái đó về đây không?”

“Lão phu nhân! Cô ấy nói mình chỉ có thể nói đến vậy thôi. Còn việc khác thì chúng ta phải dựa vào sức mình.” Cừu Nghĩa khó xử nói.

“Hừ, xem kìa! Chỉ biết múa mép khua môi, cô ta chỉ giỡn chơi chúng ta thôi.” Đông Phương Tuyết Thế chán ghét bĩu môi.

“Trên đời này luôn luôn những người có năng đặc biệt, chúng ta là Đông Phương gia nên ta phải học được cách khiêm tốn để đối mặt với mọi điều. Hoặc là Đông Phương gia chúng ta tự mình ra mặt tới gặp cô gái đó như vậy mới thành ý...” Đông Phương phu nhân trầm ngâm chuyển hướng về Đông Phương Khuynh Quốc

“Khuynh Quốc con đi đi!”

“Con? Vì sao là con?” Đông Phương Khuynh Quốc ngẩn ra. (L: là thiên mệnh anh à)

“Phong Hoa bị thương, Thiên Kiêu cũng có việc, Tuyết Thế phải trông coi tìm di tích mộ táng của công chúa trước mắt chỉ có con là nhân hơn.” Đông Phương phu nhân trừng con trai.

“Con... còn phải thiết kế mẫu mới cho gốm sứ Đông Phương...” Đông Phương Khuynh Quốc thật sự là lười xa nhà.

“Phải biết cân nhắc nặng nhẹ việc này quan trọng hơn so với thiết kế nhiều. Ngày mai cháu phải lập tức xuất phát.” Đông Phương lão phu nhân nghiêm túc ra lệnh.

Đông Phương Khuynh Quốc bắt đầu dĩ thử dài chỉ có thể tiếp nhận nhiệm vụ.

“Thiên Kiều! Con nói đã gặp qua nữ nhân kia thật sự là có thể đem cô gái đó về sao?” Đông Phương phu nhân có vẻ rất quan tâm cô gái mang hồn phách vị thọt kia.

“Mẹ! Người yên tâm. Chỉ cần con ta tay cô ta sẽ chạy không thoát.” Đông Phương Thiên Kiều thâm trầm cười.

“Cô ấy rốt cuộc là ai?” Đông Phương Phong Hoa tò mò hỏi.

“Thực khéo thay, cô ấy chính là đại tiểu thư Hắc Dao của Hắc Nguyệt Đường.” Đông Phương Thiên Kiều công bố đáp án.

“Hắc Nguyệt Đường?” Đông Phương Phong Hoa rung mình cùng Triệu Mộ Hiền nhìn lẫn nhau không nghĩ tới lại có quan hệ với Hắc Tĩnh ư?

“Đúng vậy. Cô ta là chị gái của Hắc Tĩnh, trước mắt giữ vai trò quản lý Hắc Nguyệt Đường.”

“Hắc Nguyệt Đường rất phiền toái nhất là Hắc Tĩnh...” Đông Phương Phong Hoa nhú mày.

“Đừng lo lắng chỉ cần thu phục được Hắc Dao thì tiểu tử kia sẽ không uy hiếp gì được.” Đông Phương Thiên Kiều hiện lên một nụ cười đắc ý, lạnh lẽo. Hắc Dao khẳng định là hần thu phục dễ như chơi, bất quá hần càng muốn biết Hắc Tĩnh khi nhìn thấy diện mạo thực của bình Hà Khẩu mỹ nhân sẽ có biểu tình thế nào....

Lúc này tiểu tử kia chỉ sợ là đã tức giận đến hộc máu rồi...Thật đáng tiếc... Rất đáng tiếc

3. Chương 3

Tiệc tối được cử hành rất xa hoa lại còn là tụ điểm các thương gia giàu có gặp nhau nên sự phô trương của nó thật hoành tráng, mỹ lệ. Nghệ thuật là do chủ nhân bữa tiệc còn người tham gia bữa tiệc là thành tố khiến cho bức tranh này thêm rực rỡ cao quý.

“Đông Phương Mỹ Nhân” là cái tên được nhắc tới trong số đó. Không chỉ vì gồm sứ của Đông Phương gia nổi tiếng có tầm cỡ quốc tế mà đáng chú ý hơn cả là 4 anh em nhà Đông Phương bề ngoài rất tuấn tú, đẹp đến phải trầm trồ. Vì vậy, 4 bọn họ ở đâu thì cũng là 1 hình thức quảng bá, tuyên truyền rất hiệu quả và lợi ích còn mạnh mẽ hơn cả danh tiếng của thương gia và quan chức .

Chỉ tiếc chưa từng có ai từng có thể nhìn thấy đồng thời 4 vị nam nhân anh tuấn, mỹ mạo đó. Vì phần lớn mọi việc xã giao phần lớn di người con thứ 2 Đông Phương gia là Đông Phương Thiên Kiều phụ trách, còn 3 vị khác huyền bí đến mức mọi phóng viên săn sóc, đuổi bắt mà chỉ thu được những bức ảnh mờ ảo, những tin tức mơ hồ. Nhưng thật ra lần trước sự kiện Đông Phương Phong Hoa đánh nhau ở sân bay được phát tán nhanh chóng trên các trang báo, trang mạng và mọi người đã được chứng kiến đáng về chí khí, mạnh mẽ kia.

Đoạn phim đó làm kinh động giới truyền thông và khi được chứng minh đó là người con trai trưởng của Đông Phương gia – Đông Phương Phong Hoa. Do mọi người đã quá quen thuộc với hình ảnh của nhị công tử Thiên Kiều thì đáng về anh hùng, khí phách, mạnh mẽ của Đông Phương Phong Hoa có vẻ suýt hơn, và bọn họ đã thu hút 1 số lượng fan nhiều không kém gì các ngôi sao của ngành giải trí.

Cũng bởi vậy tiệc tối lần này có không ít người là chỉ đến để chiêm ngưỡng dáng vẻ của Đông Phương nhị công tử, đến báo chí và truyền hình cũng chờ ở cửa vì may mắn sẽ có được ảnh chụp về anh chàng này.

Chỉ là đạo cao một thước, ma cao một trượng vì đã sớm dự đoán được tình thế nên Đông Phương Thiên Kiều đã vào ở tại khách sạn 1 ngày trước đó, chỉ chờ đến khi dạ tiệc bắt đầu thì xuống dưới lầu nơi tổ chức mà thôi. (L: sao anh khó khăn thế, đẹp trai phải chia sẻ chứ....)

(*) Thành ngữ : Đạo cao 1 thước, ma cao 1 trượng là để chỉ sự tính toán chu toàn nhưng lại có người cao tay hơn tính toán nó để nó khác xa với dự định người kia muốn như kiểu vỏ quýt dày gập móng tay nhọn ấy. (0.0)/

Lúc ở đại sảnh hần nhìn đám phóng viên vẫn túc trực, sẵn đón ở cửa mà không nhận được bất cười. Những kẻ này không có thể là đối thủ đầu trí với hần. Mặt hơi cười, 2 tay rút túi đi vào hội trường buổi tiệc.

Quả là 1 nhân vật nổi tiếng, những người đẹp trai không thiếu, tuần tú nơi này có thừa nhưng chỉ cần hần xuất hiện ở chỗ nào nơi đó từ vắng lặng thành ồn ào, từ cô tịch thành nhộn nhịp làm huyên náo cả hội trường... (L: ài, hay nhà anh mở công ty giải trí đi... có khi thu đc tiền hơn bán gốm đó anh...)

Vốn định hủy bỏ buổi tiệc này vì muốn đi Hongkong tìm Hắc Dao, không nghĩ tới lại nghe được thông tin cô ta cũng được tham gia dạ tiệc lần này. Vì vậy hần xuất hiện ở đây, tranh thủ “ôn chuyện” với cô nàng này....Ánh mắt lơ đãng nhìn xung quanh bao quát 1 lượt tiệc tối, lại có 1 dáng vẻ mặc âu phục thu hút cái nhìn của hần.

Bộ âu phục bao trên 1 thân hình nhỏ nhắn, tóc đen bóng, khuôn mặt thanh tú, trắng hồng bộ dáng nam nhân mà lại có dáng vẻ của 1 nữ nhân, thật khó lường...

Hắc Tĩnh hôm nay không đeo kính râm, ngũ quan tinh tế hiện ra làm cho hần phát hiện, tên nhóc đó là 1 nam tử xinh đẹp, đẹp quá mức của 1 người đàn ông có phần giống với cái đẹp của người Đông Phương gia, quý dị lại không tầm thường. (L: yên tâm sau này kẻ đó sẽ gia nhập tập đoàn đẹp mà không tầm thường của a.. hehe)

Hần nhìn kẻ đối diện cười, nụ cười rất khiêu khích, cũng tràn ngập ác ý. Bỏ qua những suy nghĩ này giờ trong hần, Đông Phương Thiên Kiêu hơi chớp mắt 1 cái cầm ly rượu, chậm rãi đo tới.

“Tôi lại nghĩ đến cậu không đeo kính thì không dám gặp người chứ!” Hần mở miệng trêu chọc.

Căn cứ và sự điều tra của Thập Nhị, Hắc Phúc Trạch quả thực có hai người con gái nhưng cô gái thứ 2 lại chưa từng thấy xuất đầu lộ diện mà tư liệu gia tộc lại có thêm 1 phần bổ sung và 1 người con trai tên Hắc Tĩnh, người ngoài cho rằng đó là con riêng của Hắc Phúc Trạch .

“Tôi chỉ là không thích nhìn đặc biệt không muốn nhìn những kẻ đặc biệt tự cho mình là mỹ nam.” Hắc Tĩnh nhìn hần đáp lại một câu.

“Ồ hình như cậu hôm nay tâm tình có vẻ không tốt lắm thì phải? Có phải hay không đã có chuyện không vui xảy ra?” Hần châm chọc.

“Không có, có thể ở nơi này nhìn thấy mọi người lòng tôi tự dưng thấy tốt lắm.” Hắc Tĩnh hừ lạnh.

“Đừng cố tỏ vẻ, không vui thì hãy nói ra buồn bực sẽ sinh bệnh đó nhóc!” Hần tà ác nở nụ cười.

“Có thể cười thì hãy tận lực cười đi Đông Phương Thiên Kiêu. Bởi vì rất nhanh thôi, mi sẽ cười không nổi.” Hắc Tĩnh trừng hần một cái, uống 1 ngụm rượu vào.

“Vậy sao? Lời nói của cậu thật khiến cho người ta sợ hãi quá!” Hần cười càng to hơn.

“Nếu tôi là anh thì nên biết sợ bây giờ còn kịp.”

“Ồ! Thật đáng tiếc trên đời này còn có chuyện gì có thể làm cho tôi đây phải sợ hãi nhỉ ? ”

“Không có sao ? Lời nguyên của Đông Phương gia, anh không sợ sẽ chết ư ?” Hắc Tĩnh châm biếm.

Hần hơi rùng mình, ánh mắt trở nên lạnh như băng.

“Cậu sẽ hối hận khi nhắc tới chuyện này.”

“Thật đáng tiếc trên đời này không có chuyện gì có thể làm cho tôi phải hối hận.” (L: ông 1 câu bà 1 câu)

“Rất nhanh sẽ có thôi!”

Nàng nhìn hần mà thấy rất bực tức thật muốn cho hần ăn vài viên đạn, cho cái nam nhân tự kiêu tự đại này chết cho đỡ gai mắt

“Hai người đang nói chuyện gì vậy?” Hắc Dao đột nhiên tiến vào, Đông Phương Thiên Kiêu quay đầu nhìn Hắc Dao thấy hơi bí ai cho nàng. Tuy vẻ đẹp của Hắc Dao không kém nhưng đứng cùng 1 chỗ với Hắc Tĩnh quả là 1 trời 1 vực.

“Hắc tiểu thư rất vui khi gặp em ở đây!” Hắc hơi âm trầm tươi cười xoay mặt với vẻ mặt rất sáng chói.

“Đúng vậy! Thật khéo...” Hắc Dao cố gắng duy trì sự bình tĩnh.

“Tôi nghe nói em cũng tham gia dạ tiệc lần này nên rất nóng lòng muốn tới để gặp được em.” Hắc từ lời nói đến ánh mắt đều tràn ngập mỉa mai. (L: chiêu thức câu cá của anh Kiêu)

“Có thật không ?” Hắc Dao mặt đỏ.

“Chúng ta có thể nói chuyện riêng 1 chút không?” Làm bộ mặt muốn mời nàng nói chuyện cùng

“Đương nhiên... có thể.” Nàng vui mừng đến độ nói hơi lắp bắp.

Mọi cô gái ở trong buổi tiệc đều nhìn nàng ghen tỵ vì anh ta đang đứng nói chuyện với mình. Vì thế hai người bọn họ tìm 1 chỗ khác nói chuyện, còn lại Hắc Tĩnh đứng ở đó. Bất quá trước khi đi Hắc Tĩnh hơi liếc mắt đầy ẩn ý nhìn chị mình 1 cái, Hắc Dao hơi khó xử nhưng cũng sợ đứa em, đành gật đầu tỏ vẻ đồng ý rồi đi.

Đông Phương Thiên Kiêu cùng Hắc Dao đi vào phòng nghỉ vip, mới nói:

“Nhìn em có vẻ sợ em trai của mình.”

“Hả?” Hắc Dao biểu tình hơi quái dị sững sốt một chút, mới nhanh giải thích:

“Cũng không hẳn là sợ...”

“Tình cảm 2 chị em không tốt sao?”

“Làm sao có thể? 2 chúng tôi tình cảm tốt lắm, chỉ là...” Hắc Dao rất nhanh liền khôi phục tư thái bình thường nói năng lưu loát.

“Chỉ là sao?” Hắc chờ nàng nói.

“Chính là cái bình Hà khẩu mỹ nhân của anh chọc giận nó, nó rất tức giận.” Hắc Dao thản nhiên nói.

“A...” Hắc nở nụ cười.

“Anh thật sự hơi quá đáng.” Hắc Dao ngoài miệng có vẻ kháng nghị một chút nhưng giọng nói thật không giống đang trách hấn.

Ài! Đối mặt với 1 mỹ nam như vậy có cô gái nào ào tức giận nổi chứ?

Hắc đến gần cô giọng nói rất thu hút:

“Thật xin lỗi vì nhà chúng tôi và Hắc Tĩnh có chút mâu thuẫn nhưng việc này sẽ không liên lụy tới em, tôi hy vọng nó sẽ không ảnh hưởng tới quan hệ giữa 2 chúng ta.”

Nghe hấn nói như vậy đáy lòng cô dâng lên một chút vui sướng.

Đông Phương Thiên Kiêu cố ý nói rõ ràng rằng hấn lộ ra có cảm tình với nàng.

“ Anh không biết chứ Tĩnh nó làm việc hơi cực một chút, có lúc em cũng khuyên nó nhưng nó không nghe.” Cách nói của Hắc Dao có vẻ hơi nghiêng về bên Thiên Kiêu

“Chúng ta có thể không nói tới cậu ta được không? Anh muốn biết thêm về em” Hắc nói xong tay hơi khoác lên vai nàng. (L: anh dùng mỹ nam kế...)

Hồn của vị thợ gốm cổ đại đó chắc đang trú ngụ trên người cô ta chứ? Như vậy hấn chỉ cần đem cô ta về thì lời nguyện có thể sẽ được giải....

“Anh muốn em nói gì?” Hắc Dao ngẩng mặt ánh mắt si mê nhìn hấn.

“Toàn bộ mọi chuyện.”

“Lấy năng lực của anh chỉ cần là anh cảm thấy hứng thú với nữ nhân thì ít ai có thể từ chối?” Nàng đầu ngón tay hơi chạm vào ngực hắn

Hắn nở nụ cười Hắc Dao không hổ là ở thương trường lăn lộn nhiều năm, cũng coi như là rất khôn khéo.

“Giả dụ như là chúng ta có vẻ rất hợp ý nhau...” Hắn ám chỉ vì hai người cùng uống 1 loại rượu. Rồi rót tiếp rượu cho cô

“Em cũng hy vọng là như vậy...” Nàng vui mừng tiếp nhận ly rượu rồi cùng hắn khẽ chạm, rồi lại làm như vô ý rượu lại hắt lên áo của hắn

“Á! Em... thực xin lỗi...” Nàng làm vẻ không có ý, hắn không có kinh ngạc chỉ cầm khăn tay lau đi và nói:

“Không sao đâu.”

“Làm sao bây giờ làm áo anh bị dơ rồi...” Nàng vẻ mặt thật xin lỗi.

“Anh có thuê 1 phòng ở lầu trên, nên sẽ đi thay được đồ, nếu không ngại em có thể đi cùng anh!”

“Có thể chứ?” Ánh mắt của nàng sang hơi khác thường

“Đương nhiên.”

Buông ly rượu, hắn mang theo cô đi lên thang máy đến tầng 8. Hai người liền như củi khô lửa bốc ôm nhau hôn nồng nhiệt giống như 1 đôi tình nhân khó tách rời. Đi vào phòng anh ta, 2 thân thể quấn quýt lấy nhau trên giường lớn, quay cuồng, và thở dốc....Ngay lúc bọn họ ôm hôn kịch liệt thì tay Hắc Dao đột nhiên xuất ra 1 chiếc kim nhỏ đâm vào tay hắn. Đông Phương Thiên Kiêu ngẩn ra còn không kịp phản ứng thì đã mất đi ý thức, nằm úp sấp trên người nàng.

Hắc Dao ôm hắn trong lòng kỳ thật không nở, tuy rằng mới gặp qua hắn 1 lần nhưng cô thực thích hắn, thật sự không muốn đả thương người, nhưng là Hắc Tĩnh cố tình sắp xếp muốn nàng làm như vậy....

Hắc Tĩnh vì oán giận cá nhân muốn Đông Phương Thiên Kiêu phải chết, thủ pháp giết Lỗ Mặc chớp nhoáng hắn chẳng lẽ lại muốn dùng với Kiêu sao? Thằng thối mà nói nếu không phải Hắc Tĩnh chủ động đi trêu chọc hắn, Hắc Nguyệt Đường sao đi đụng độ với Đông Phương gia ? Lạ còn bí quyết nữ chứ? Mình lại không thể không nghe nói! Nhưng mình mới là chị nó mà? Không phải chứ!

Đặt Đông Phương Thiên Kiêu xuống, nàng xuống giường chỉnh lại quần áo, sửa sang lại tóc mới đi ra cửa mở.

“Đừng có làm bộ mặt tiếc nuối nữa chị đi tìm nam nhân khác đi. Đàn ông nhà Đông Phương gia đều sống không qua ba mươi tuổi, yêu anh ta chị sẽ rất thâm hiểm.” Hắc Tĩnh châm chọc nói.

“Đó chỉ là tin vịt thôi.” Hắc Dao không tin.

“Tin hay không tùy chị.” Hắc Tĩnh cười lạnh đi qua chị, đi vào trong phòng quay ra nói với Miêu Vô:

“Phái người đưa chị ấy trở về.”

“Tĩnh! Em muốn làm gì anh ta ?” Hắc Dao lo lắng.

“Không liên quan đến chị, chị về đi.”

Hắc Dao tay nắm chặt, cắn môi dưới nhìn Miêu Vô hộ tống chị mình vào thang máy. Hắc Tĩnh đóng cửa lại đến gần giường lớn, đem người nằm úp sấp Đông Phương Thiên Kiêu nhìn lên, ánh mắt thấy hắn áo lộn xộn hở ra ngực cường tráng, nhìn vẻ đẹp của anh ta nói nhỏ.

“Đàn ông của Đông Phương gia quả là mỹ nam anh tuần lại mang trên mình lời nguyện rửa... đúng là không biết điều tới phải rạch nát cái mặt đẹp này không cho hắn tiếp tục đi lừa người nữa!”

Cô nói xong trong tay xuất ra một con dao nhỏ đang muốn hướng đến hắn cắt thì đột nhiên có cánh tay tóm chặt cổ tay nàng thậm chí còn mở mắt ra.

“Anh...” Cô chấn động vội vàng nhanh lui về phía sau, tưởng hắn đáng nhẽ phải hôn mê bất tỉnh vì sao lại có thể tỉnh lại.

“Cậu nghĩ loại trò hề này gặt được tôi sao ?” Đông Phương Thiên Kiêu chậm rãi ngồi dậy, lấy ra 1 cây châm nhỏ .

Ánh mắt nghiêm nghị biến sắc, không nghĩ chiếc kim đó lại bị vô hiệu hoá. Cái tên Đông Phương Thiên Kiêu.... chết tiệt này....

“Không hổ danh là nhị công tử Đông Phương gia quả nhiên rất tinh táo.” Cô âm thầm nghĩ rằng.

“Thế nào lợi dụng chị của mình mục đích chỉ là muốn cùng ta ở một chỗ sao?” Hắc đứng lên khiêu khích nói.

“Đúng vậy! Quan trọng là gần như vậy mới làm việc có hiệu quả được.”

Hắc Tĩnh gọi người đang chờ ngoài cửa vào:

“Xử lí n như bao kẻ khác ư ?”

Cô gật gật đầu vẻ mặt không biểu cảm.

Hắc Tĩnh hừ nhẹ. Bình thường mọi người trong Đông Phương gia đều có người bảo vệ kè kè như hình với bóng, thật phiền. Bên người Đông Phương Phong Hoa có Thập Tam, bên cạnh Đông Phương Thiên Kiêu có Thập Nhị, nhìn vừa vướng bận lại chướng mắt nữa, hừ.

“Làm việc? Cậu có hứng thú với tôi sao? Nhưng thật xin lỗi cậu, tôi đối đàn ông không cảm giác.” Hắc châm biếm quét 1 lần từ trên xuống dưới đánh giá Hắc Tĩnh.

“Anh suy nghĩ quá phong phú rồi Đông Phương Thiên Kiêu! Xin lỗi tôi mới không cảm thấy hứng thú với anh.”

“Tôi biết, cái cậu cảm thấy hứng thú là “Mỹ nhân từ” của Đông Phương gia chúng ta!”

“Đúng thế!”

“Cậu cho là mình có thể đụng tới được nó sao?”

“Tôi không thể nhưng anh thì có thể.” Nàng ngoài miệng cười nhưng trong tay lấy ra một khẩu súng lục, nhắm thẳng hắc.

Hắc nheo mắt lại lạnh lùng nói:

“Muốn dùng cách đối phó với Lỗ Mặc để đối phó với tôi sao? Quá đánh giá thấp tôi rồi đó !”

“Đương nhiên chỉ cần khống chế được anh thì hết thảy mọi việc sẽ rất tốt. Không nghĩ tới tất cả những ngày sinh nhật trên giấy tờ của người nhà Đông Phương gia đều là giả, tôi muốn biết chính xác ngày sinh tháng đẻ của anh, muốn chính mình nói hay để ta thử 1 phát súng xem sao?” “Không có lựa chọn khác sao?”

“Mi chỉ có thể lựa chọn chết hay tự mình nói.”

“Nhưng là cả hai tôi đều không chọn thì sao? ” Hắc nhún vai.

“Hừ! Mi cho có thể bàn điều kiện với tôi ư?” Hắc Tĩnh tức giận.

“Đương nhiên có thể.....” Hắc giả hoạt cười, trong túi tiền động vào di động, ấn 1 dãy số rồi bật to âm thanh loa lên.

Tút... tut. Di động có người nhận máy, lập tức nghe thấy tiếng của Hắc Dao đang hoảng sợ phần nộ quát tháo.

“Các người muốn làm gì? Buông ra ! Không cần.....”

Sắc mặt Hắc Tĩnh chợt biến sắc. Miêu Vô đầu rồi? Hắc không phải là đi theo chị sao? Sao lại

“Bây giờ thì chúng ta có thể nói chuyện điều kiện rồi?” Đông Phương Thiên Kiêu cười nói.

“Thả chị của tôi ra.” Cô giận trừng mắt với ả.

“Không thể được.”

“Anh.....” Nàng tức giận lên đạn khẩu súng, tiến lên kéo lấy hắn đem hòng súng để thái dương của hắn.

“Nếu không, ngay bây giờ mi phải chết!”

“Cậu sẽ không dám vì mạng sống của Hắc Dao đang nằm trong tay tôi.” Hắn nói ra những dự định

“Nhưng là... tôi cũng không hy vọng chị tôi còn sống thì sao.....” Khuôn mặt hiện lên 1 tia gian trá

Đông Phương Thiên Kiêu hơi sững sốt một chút. Không lẽ chị em Hắc gia tình cảm không tốt sao?

“Nếu là như vậy, coi như tôi giúp cậu giải quyết 1 vật cản rồi?” Hắn cười thăm dò.

Đôi mắt cô lóe ánh sáng lạnh lùng cùng hắn trừng nhau một lát, rốt cục buông hắn ra, bỏ súng xuống.

“Hừ ! Quên đi tạm thời để mi sống.”

“Nhưng là... tôi cũng không định sẽ tha cậu và cũng không muốn buông tha Hắc Dao thì sao?” Hắn nói lạnh, vừa nói 1 tay chớp nhoáng không chế được cổ tay Hắc Tĩnh.

Sự biến hóa này nằm ngoài dự kiến của Hắc Tĩnh, cô không nghĩ tới hắn lại lớn mật phản đòn, thời gian chớp nhoáng như vậy mà đã không chế được mình, súng đã bị đoạt.

Nhưng Hắc Tĩnh phản ứng cũng nhanh nhạy, chân phản đòn đá hắn 1 cú . Hắn lưng ngửa ra sau tránh đòn, tay tranh thủ giữ chặt chân của Hắc Tĩnh, Còn cô muốn tìm cách lấy lại súng mà không được, tự đứng thành thế xoắn chặt lên người hắn. Lúc này Miêu Vô ở ngoài cửa lo lắng gọi:

“Thiếu đương gia! Đã xảy chuyện gì? Thiếu đương gia.....”

Hắc Tĩnh đang muốn mở miệng nhưng lại bên ngoài có tiếng đánh nhau, vậy là ngay từ đầu hắn đã có phòng bị. Cô nghĩ kế hoạch của mình chu toàn nhưng thực tế hắn lại là giăng bẫy và mình lại ngu ngốc mắc câu.....Đáng giận ! Tên này quả nhiên khó đối phó hơn Đông Phương Phong Hoa. (ở 1 không gian nào đó ĐPPH : Hắt xì!!!!)

“Tuy rằng Hắc Dao không tốt nhưng cậu có thể yên tâm, tôi đảm bảo cô ấy có 1 chút an toàn!” Đông Phương Thiên Kiêu lại lần nữa tấn công, vẻ mặt có mưu mô

“Cái gì?” Hắn nói cái này có ý gì?

“Không có gì chỉ cần cậu ngoan ngoãn đi theo tôi là được rồi.” Hắn một quyền đánh vào mặt Hắc Tĩnh.

“Nằm mơ!” Nàng thi triển nghiêng mình tiến gần, trong tay lấy ra 1 dao nhỏ tấn công má bên phải của hắn

Hắn thu tay sờ ngón tay dính máu của mình, khuôn mặt tuần tú trầm xuống lửa giận đột nhiên nổi lên thân thủ nhanh hơn liên tục ra đòn, còn cô tránh trái rồi tránh phải nhưng vẫn không cẩn thận vẫn bị trúng đòn của hắn

“A.....” Nàng đau ngã về phía sau.

Tay hắn kéo cổ áo nằm dẫm trên tay lại giơ lên định đánh 1 phát nhưng tay trên không trung kia thấy máu từ miệng đối thủ chảy ra tự đứng lại khựng lại. Tự đứng nhìn cái môi đỏ kia lại làm cho hắn có cảm giác cô lỗi khi đánh 1 cô gái.

Nhưng Hắc Tĩnh còn không buông tha, cô thấy hắn thất thần, tay cầm dao đâm vào ngực hắn nhưng tay đã bị hắn giữ chặt, cô nghiêng rặng vì quá đau, dao trên tay rơi xuống đất

Chẳng những cái bộ mặt tuần tú, ngay cả cổ tay cậu ta cũng rất trắng đẹp...

Kì quái! Rất quái ! Sau tự đứng tâm trí hắn lại đang nghĩ cái quái quỷ gì vậy! Đông Phương Thiên Kiêu nổi giận với chính mình.

Lúc này khi hôn Hắc Dao hắn lại không có cảm giác khác lạ như lúc này

“Buông ra!” Cô đá vào đầu gối hắn .

“Hừ..... Đáng chết.....” Hắn đau nhưng không buông Hắc Tĩnh ra, đứng dậy rửa thắm tiểu tử này làm sao có thể học cái chiêu của con gái.....

Hắc Tĩnh lập tức nhắm phía cửa phòng chạy ra. Cửa vừa mở ra có 1 làn khói trắng phun ra, ngay lập tức nàng mất đi ý thức, ngã gục xuống. Đông Phương Thiên Kiêu đuổi theo vừa nói bắt lấy tay Hắc Tĩnh thì thấy làn khói trắng hơi kinh ngạc vội vàng che mũi nhưng đã quá muộn. Chân nhũn ra, thân hình liêu siêu chỉ nhìn thấy Đông Phương Lang và Miêu Vô người bất động rồi gục trên Hắc Tĩnh chìm vào bóng tối.

Nàng sắp chết! Hắc biết nàng sẽ không sống quá mùa đông năm nay. Đến lúc đó hắc sẽ không được nhìn thấy vẻ mặt xinh đẹp của nàng sáng lạn tươi cười, không nghe được tiếng nàng gọi hắc, muốn nghe hắc kể chuyện. Đến lúc đó 1 mình hắc còn sống đau khổ, sống không bằng chết... Kiếp này nàng là công chúa, là vợ của người ta mà hắc chỉ là 1 tên thợ gốm chỉ có thể đứng từ xa nhìn nàng, nhìn nàng âu yếm với trượng phu, âu yếm con gái..... Hắc với nàng vĩnh viễn không thể cạnh nhau.

Như vậy còn kiếp sau thì sao?

Nếu có kiếp sau, hắc được tái sinh hắc muốn cầu xin ông trời cho hắc có được nàng.

Nhưng ông trời không đáp ứng...Nàng cũng không đáp ứng

Nàng nói kiếp sau chúng ta đều làm nữ nhân đi!

Đừng là 2 người yêu nhau, hãy là chị em đi.....

Không! Ai muốn là chị em với nàng? Ai muốn nàng làm người nhà với hắc? Không muốn! Chết cũng không cần!

Nếu kiếp này rồi kiếp sau đều không có được nàng vậy hãy cùng chết 1 chỗ đi.

Để hắc được chôn cùng 1 chỗ với nàng, để hồn phách 2 người trọn đời bên nhau, không chuyển thế, không thể luân hồi, để cho hắc được cạnh nàng.....

Để xương cốt hắc hoà vào đất sét trắng, để ngọn lửa kia thành 1 hình giọt lệ sinh đẹp, là nước mắt của giấc mơ khao khát được yêu của hắc, là nước mắt của hắc.

Hắc đi trước một bước hóa thành “Mỹ nhân từ”, để trợ thủ sẽ đem hắc cùng chôn cất với công chúa, hắc không cầu được cùng sinh vậy thì chỉ cầu cùng tử thôi!

“Mỹ nhân từ” là sinh mạng của hắc, có chứa lời nguyện rửa của hắc, dù hắc có hoá thành quỷ, biến thành ma cũng sẽ không tha cho những kẻ đem hắc rời xa nàng. Chia rẽ hắc và nàng

Tất cả những kẻ đụng vào mỹ nhân từ sẽ sống không quá ba mươi...

Sống không quá ba mươi...

Như trong giấc mộng, mộng lung, như có ai ở bên cạnh tai Hắc Tĩnh đang nói, trong mộng nàng mơ hồ thấy 1 từ bàn xinh đẹp. Lại thấy sao nó lại thiếu đi 1 góc, nó có máu, đang chảy chảy từng giọt như những giọt nước mắt đang rơi xuống....chảy xuống...

Sau lòng mình đau quá!

“Này tỉnh lại đi!” Có người gọi nàng.

Là ai?

“Tỉnh lại cho tôi!”

Nàng đột nhiên bừng tỉnh, khi tỉnh lại khóe mắt vẫn đầm lệ, cũng không thể nhớ cảnh trong mơ.

“Chắc, cậu ngủ lâu thật.” Có giọng nói trầm vang lên bên phải mình. Cô kinh ngạc quay đầu lại nhìn thấy khuôn mặt của Đông Phương Thiên Kiêu sợ hãi tới mức lập tức ngồi dậy. Đông Phương Thiên Kiêu làm sao có thể ở đây? Nàng kinh hãi theo bản năng cúi đầu nhìn quần áo của chính mình may mắn quần áo nguyên vẹn. Nhưng lại hơi nhũn mảy.

“Anh.....” Muốn mở miệng, nhưng khóe miệng lại đau chết được tay sờ lên nhớ ra mình bị hắc đánh 1 phát vào mặt.

“Một đại nam nhân nằm mơ lại còn khóc thật khó coi.” Đông Phương Thiên Kiêu lạnh lùng châm chọc.

Vừa nay nghe thấy Hắc Tĩnh thì thảo nói mê, hắc ghé tai qua nghe mà không hiểu hắc đang nói cái gì, chỉ thấy hắc nước mắt chảy xuống, chẳng khác gì đám con gái. Chắc đã thế tiểu tử này toàn thân lại ẻo lả làm cho người ta nhìn thật phiền.

Hắc Tĩnh rất nhanh lau đi nước mắt trên mặt, ánh mắt đề phòng giận dữ nhìn hắc:

“Mắt ngươi mù rồi? Chỉ là chảy mồ hôi thôi.”

Có thể loại từ mắt chảy ra là mồ hôi? Thôi quên đi không thèm so đo với tên ngu ngốc này không có kết quả.

Hắn lạnh lùng nói:

“Mặc kệ cái cậu lau là nước mắt hay mồ hôi ta không quan tâm. Bây giờ điều chúng ta cần biết là ai đã hạ thuốc mê với chúng ta và nhốt chúng ta ở đây? ”

Hắn giận dữ đứng lên nhìn xung quanh căn phòng.

Mới tỉnh lại, đầu còn hơi đau, có thể nói đối phương đã dùng 1 loại thuốc mê cực mạnh, kẻ đó là ai? Lại còn hạ thủ với Hắc Tĩnh và tất cả thuộc hạ tình huống này quả là không bình thường. Không phải Hắc Nguyệt Đường giở trò quỷ vậy kẻ đứng sau là ai?

“Cái gì?” (L : giờ mới tỉnh ra thì phải) Hắc Tĩnh ngẩn người ra, nhìn bốn phía mới phát hiện mình cùng hắc bị nhốt trong 1 cái nhà gỗ nhỏ giống loại nhà gỗ trong rừng. Nơi này có giường, bàn ghế, đủ thiết bị cần dùng cho sinh hoạt cá nhân. Nhưng bị phủ giấy che lên. Không khí hơi ẩm mốc, có vẻ đã lâu không có người ở (L: giờ là có 2 người đang ở đó còn gì)

Rồi cô lại nhớ lại lúc ở khách sạn mình bị 1 làn khói trắng làm bất tỉnh, mặt cau lại. Kẻ quái nào to gan dám hạ độc thủ với Hắc Nguyệt Đường và Đông Phương gia nhỉ? (L: hai cái tên này đặt cạnh nhau nghe cũng êm tai phết [ha ha] Tĩnh : mắt trừng trừng L: chạy thôi...)

Nhốt mình và Đông Phương Thiên Kiêu tại chỗ này rất cực là muốn làm cái gì?

“Đây là đâu?” Cô nghiêm túc hỏi hắc.

“Không biết cửa sổ đã bị che kín lại không thể nhìn ra bên ngoài, cửa chính đương nhiên là đã bị khoá. Nhưng hình như không có kẻ nào trông giữ ở đây!” Hắc nhún vai nói.

Nàng nhíu mày tay sờ soạng tìm di động trên người hắc lại hừ lạnh:

“Đừng tìm di động ngay cả đồng hồ cũng bị cầm đi, ngay cả tiền mặt và thẻ tín dụng đều không thấy.” (L: ko tiền, ko di động, thật thê thảm)

Mặt nàng khê biến sắc, quả nhiên phát giác trên người ngoài quần áo thì không có gì còn lại cả.

“Hiện tại chúng ta không biết thời gian, không biết ngày, không biết đang ở đâu, như kiểu bị cách ly với bên ngoài...”

“Shit!” Nàng giận mắng chửi một tiếng, chân đá vào cái cửa gỗ. (L : đá ra đc anh ấy đá rồi không đến lượt chị)

“Đừng lãng phí sức lực, nếu như tôi đoán không sai chúng ta đã 1 ngày 1 đêm chưa được ăn nên giữ lại chút hơi sức đi.” Hắc suy sụp ngồi ở trên sofa, chán nản khuyên nhủ.

Nàng quay đầu về mặt sợ hãi quả thật thấy tay chân mình vô lực, bụng bắt đầu biểu tình.

“Đáng chết... rốt cuộc là kẻ nào?” Nàng tựa tay vào tường bắt đầu suy đoán xem kẻ đó là ai

“Chưa cần biết kẻ đó là ai mà tôi cảm thấy hắc dùng chiêu này quả là lợi hại.” Tay sờ cằm trầm ngâm suy tư.

“Nói thử xem?”

“Cậu nghĩ xem, nếu 2 chúng ta đồng thời biến mất thì sẽ có kết quả gì?” Hắc nhìn Hắc Tĩnh.

Nàng suy nghĩ một chút, sắc mặt tái mét.

“Người này..... là muốn làm cho Hắc Nguyệt Đường xung đột với Đông Phương gia ?”

“Đúng vậy. Bởi vì quan hệ của chúng ta là đối đầu nên người nhà sẽ tự suy ra người nghĩ là Hắc Nguyệt Đường làm càn thì nghĩ Đông Phương gia hạ thủ...” Hắc bình tĩnh phân tích.

“Hắn muốn cho chúng ta đấu đá lẫn nhau!” Nàng kinh sợ nói.

“Đúng vậy! Còn hắn ở giữa được lợi.”

“Thu lợi ? Hắn muốn gì?”

“Có lẽ là bí quyết gồm sứ Đông Phương hoặc là vật gì đó quý giá của Hắc Nguyệt Đường đang cất giấu...”

Nàng càng nghe lại càng kinh hãi mặc kệ là lợi dụng Hắc Nguyệt Đường để công kích Đông Phương gia mà Đông Phương Thiên Kiêu là đại diện của Đông Phương mỹ nhân, hay là lợi dụng Đông Phương Mỹ Nhân để đối phó với Hắc Nguyệt Đường thì đối với 2 bên đều tổn thất rất lớn.

“Xem ra kẻ đứng sau dã tâm không nhỏ...” Hắc hừ lạnh nói, lại nhìn kẻ ở góc kia một cái hỏi:

“Lúc cậu mở cửa phòng ra có nhìn thấy kẻ nào khả nghi không?”

“Cái gì cũng chưa nhìn thấy, chỉ có 1 làn khói trắng.....”

“Làm sao lại không thấy nhỉ ? Nếu không phải rất gần thì làm sao có thể ra tay?” Hắc trừng mắt.

“Cửa vừa mở ra khói mê liền đập vào mặt đối lại là anh thì cũng hôn mê giống tôi thôi.” Nàng tức giận nói.

“Chắc vậy là khi đó nhất định có kẻ đợi sẵn ở ngoài cửa.....”

“Vậy xin hỏi anh thấy được ai?”

“Tôi chỉ nhìn thấy thuộc hạ của tôi và Miêu Vô tất cả đều bất động.”

“Có thể là người nhà các người làm?” Nàng nghi ngờ nhìn hắn.

“Không có khả năng.”

“Sao lại không thể? Người ngoài sao biết ta và mi cùng xuất hiện tại kia trong phòng của khách sạn này?”

“Nếu chiếu theo cách nghĩ của cậu thì người của Hắc Nguyệt Đường còn đáng nghi hơn, không phải sao?” Hắc phản bác.

“Người của Hắc Nguyệt Đường chúng ta đều rất trung thành tuyệt không có chuyện phản bội.”

“Vậy sói của chúng ta cũng đều thề sống chết nguyện trung thành với Đông Phương gia tuyệt đối không hai lòng.” (L: ông 1 câu bà 1 câu ko thấy đối hử, ta thì đối rồi, ăn đã chém tiếp)

“Hừ! Biết người biết mặt không biết lòng, làm sao mà biết được trong số sói đó có người phản?” Nàng cười lạnh.

“Bởi vì chúng ta coi trọng sự tín nhiệm lẫn nhau không giống đám xã hội đen chỉ là 1 đám lộn xộn.” Hắc cũng đáp lễ một cái cười lạnh.

“Mo...” Nàng cảm tức.

“Mà thôi, cùng cậu ở trong này nói lời vô nghĩa làm gì vẫn là trước mắt nên nghĩ biện pháp rời khỏi nơi này có vẻ thực tế hơn.” Hắc thật không hiểu chính mình vẫn còn ở đây đấu khẩu với nhóc này được! Đúng là ngu ngốc. Nếu hắn thật sự đã mất tích hai ngày Thập Nhị nhất định đã báo cáo và như vậy Tuyệt Thế có khả năng đã hành động.....

Chắc với cái tính cách của tên tiểu quỷ này để hắn ra đòn thì Hắc Nguyệt Đường không bị san thành bình địa mới là lạ.

Đông Phương Thiên Kiêu phiền lòng, lại quan sát xung quanh ngôi nhà 1 lần nữa.

Nếu là nhà gỗ thì muốn đi ra ngoài không hẳn là khó vấn đề là phải có dụng cụ..... Hắc tiến vào phòng tắm nhìn ngắm 1 hồi thấy trên đó có 1 cái cửa sổ nhỏ, đập vài cú vào tấm kính trên ô cửa dùng sức lay lay tường

gỗ vài cái kiến cho ô kính đã bị đẩy ra ngoài, và 1 lỗ thủng đã xuất hiện. Ít ra từ chỗ này có thể chạy đi nhưng ô cửa sổ quá bé so với vóc người của hắn. Người gầy có thể ? Khung xương gầy thì chỉ còn có nhóc kia... nhưng tên này lại là đối thủ của hắn, nếu thoát ra thì chắc gì đã cho hắn chạy khỏi nơi này chứ ?

“Mi đang làm gì thế?” Hắc Tinh có mặt ở cửa phòng tắm nhìn hắn.

“Tìm lối thoát.”

“Mi không phải chui được qua cái ô cửa này ra ngoài chứ?” Nàng nhú mày.

“Đương nhiên nơi này có thể ra được.”

“Mi làm sao có thể chui ra ngoài được? Bả vai của mi làm sao vừa nổi cái ô nhỏ đó....” Nàng nhìn bả vai hắn nói.

“Tôi không qua được nhưng cậu thì có thể.” Hắn quay đầu.

“Tôi ?” Nàng ngẩn ra.

“Cậu rất gầy, bả vai nhỏ rất giống nữ nhân hắn là có thể chui được ra ngoài.” Hắn châm biếm nói.

Nàng giận tím mặt, muốn giơ tay đấm hắn quá. .

“Ai nói ta giống đàn bà? Ta là nam!”

Hắn cười lạnh nhảy xuống cổ ý nói:

“Kích động như vậy làm gì ? Cậu vốn rất giống.....”

Không cho hắn nói tiếng nàng xông lên cho hắn 1 trường nhưng tay chưa đánh được đã bị kìm chặt lại.

“Nhìn xem cổ tay này, còn có.....” Hắn ngấm ngấm cổ tay Hắc Tinh đột nhiên 1 phát kéo hắn tới gần kề gần mặt, gian ác nói:

“Ánh mắt của cậu này, cái mũi rất thanh tú, còn cái môi...”

Nói đến chỗ này tự dừng hắn ngừng lại, đáy mắt có chút lửa giận nổi lên. Cái môi này rất đẹp, rất gợi cảm, như khiêu khích vậy...

Hắc Tinh tức giận khuỷu tay tung thẳng 1 cú vào lồng ngực hắn.

Hắn rất nhanh ứng biến được, phản đòn lại ép đối thủ dựa vào cánh cửa nhà tắm. (L: tư thế này hơi mờ ám....)

“Đó ngay cả cách giận dữ cũng rất giống nữ nhân.” Hắn cười nhạo.

Hắc Tinh bị hắn tóm chặt, không thể động đậy, hỗn hển thở lớn tiếng:

“Buông ra!”

“Có bản lĩnh thì thoát ra!” Hắn càng ác liệt dùng hạ thân ngăn chặn Hắc Tinh, chớp mũi cơ hồ đụng phải mặt đối phương.

“Mi.....” Nàng bị hắn ức hiếp thở cũng không nổi, lực của hắn rất mạnh quả nhiên thể lực nam nữ quá khác biệt.... trong lòng có tức tối thế nào cũng giận tại mình là nữ. Chết tiệt!

Đông Phương Thiên Kiêu nhìn Hắc Tinh bất quá cứ như vậy dán sát vào thân thể Hắc Tinh hắn lại phát giác nội tâm mình nội tâm có cảm giác khác thường, hắn thế lại bị tiểu tử này chọc cho hô hấp cùng tim đập bất thường.....

Chết tiệt! Thật sự là mình điên rồi! (L :anh ấy tưởng mình là gay...)

Thẳng tay buông Hắc Tinh ra hắn phiền lòng xoay người, cũng không quay đầu lại tức giận nói:

“Cậu tránh ra 1 chỗ đi ta muốn xử lý thêm cái ô cửa này.”

Hắc Tinh cắn răng tự thấy thấy thân thể mình không biết vì sao tim đập lung tung.

Đông Phương Thiên Kiêu dùng sức đập bên phải ô cửa gỗ, không lâu sau 1 thanh ván gỗ rơi ra, có 1 tia nắng nhỏ lên vào.

“Được rồi.” Hắc nói ra nghiêng ngó nhìn cảnh tượng bên ngoài, mặt trầm lạnh.

Bên ngoài là 1 cảnh xanh đậm là 1 rừng cây, như kiểu bọn họ bị nhốt tại nơi xa xôi hẻo lánh, muốn xuống núi là cả 1 vấn đề.

“Thế nào rồi? Nhìn được những gì?” Nàng tò mò hỏi.

“Không rõ lắm nhưng bốn phía đều là rừng rậm. Cậu đi ra ngoài sau đó nghĩ cách mở cửa kia ra.” Hắc nhảy xuống bồn tắm lấy nước rửa tay.

“Mi không sợ ta cứ thế chạy?” Nàng châm chọc hỏi

“Cậu biết chạy đi đâu sao? Đừng quên nơi này là Đài Loan không phải nơi cậu từng sống, hay từng đi qua. Nếu có sức thì cứ chạy đi, biết đâu có thể ra khỏi cánh rừng này.” (L: khiêu khích..) Hắc rửa sạch tay, rửa mặt quay đầu về phía Hắc Tĩnh, lạnh lùng cười.

Nàng theo dõi hắc. Nhìn vài giọt nước còn vương trên tóc hắc làm cho kẻ này thêm phóng khoáng, nhìn có vẻ mệt mỏi nhưng nhìn rất quyến rũ....Nàng đã nhìn qua rất nhiều khuôn mặt đàn ông, nhưng lại chẳng có cảm giác gì, nhưng hiện tại cái này là gì? (L: sự háo sắc trong chị trời dấy)

“Hắc Tĩnh! Cậu có đang nghe tôi nói không đó?” Hắc trừng mắt.

Nàng cả kinh vội vàng thu hồi ánh mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn lấy lại tinh thần:

“Người nghĩ rằng ta và mi, nếu ta đi 1 mình không thể ra được ư?”

“Nếu tôi không đoán sai nơi này là núi cao trập trùng, cậu đi ra ngoài đương nhiên là sẽ lạc đường.” Hắc cảnh cáo nói.

Hừ, hắc đừng tưởng hừ được mình! Mặc kệ mình ra khỏi căn phòng này đã, kệ hắc đói chết ở nơi này . (L: đừng để mĩ nam đối chị ơi, tội lỗi) .Ý nghĩ ác độc hiện ra, giả bộ nghe hắc nói gật đầu, nhảy lên bồn tắm lớn, hai tay giữ chỗ ô cửa:

“Được tôi đã biết! Anh giúp tôi lên đi.”

Hừ, tiểu tử này trong lòng lại có âm mưu rồi. Hắc đưa tay lên giúp tên nhóc này lên ô cửa nhưng lúc đó cũng giữ chặt dặn dò:

“Hắc Tĩnh này đừng quên chị của cậu còn đang nằm trong tay Đông Phương gia chúng ta.”

Cử động của Hắc Tĩnh dừng lại đưa lưng về phía hắc, không thể quay đầu lại lộ ra nụ cười giả tạo nói:

“Tôi không quên nhưng tôi nghĩ mình có bản lĩnh cứu chị ấy ra.”

Dứt lời nàng dùng gót chân đột nhiên đá hắc 1 cú rất mạnh.

“Á.....”

Đông Phương Thiên Kiêu lồng ngực trúng một đá ngã về sau, vừa mới đứng vững chỉ thấy Hắc Tĩnh như con rắn nhỏ chui ra cửa sổ.

“Hắc Tĩnh!” Hắc tức giận nhảy lên nhìn rang ngoài cửa sổ.

“Mi cố gắng sống tốt ở đó đi! Đông Phương Thiên Kiêu dù sao mi cũng sống không được bao lâu nữa chỗ này rất yên bình, chết ở đây không ai gây náo loạn.” Hắc Tĩnh ngắc đầu nhìn hắc, châm biếm. (L: cô nàng thật cay độc)

“Người.....” Hắc tức giận nhóc này thật vô liêm sỉ!

“Vĩnh biệt Đông Phương Thiên Kiêu!” Nàng vẫy vẫy tay nhanh rời đi.

Hắc nhìn Hắc Tĩnh đi vào rừng cây bên trong phút chốc lửa giận lại hóa thành một tiếng cười lạnh.

Để xem nhóc đi được bao xa? Hắc Tĩnh à! chỉ có đứa ngốc mới có thể xuống núi khi sương mù còn dày thế kia

Tự cười quay trở về sô pha ngồi xuống, ung dung dựa mình nghỉ ngơi, nghĩ rằng nên đếm tới một trăm Hắc Tĩnh khẳng định tự động trở về.

Một, hai, ba.....

4. Chương 4

“Vẫn không có tin tức?” Đông Phương Phong Hoa nghiêm mặt hỏi Thập Nhị.

“Vâng.....” Thập Nhị cúi đầu về mặt tự trách.

“Nghe nói thiếu gia của Hắc Nguyệt Đường – Hắc Tĩnh cũng như vậy, cùng nhau mất tích phải không?”

“Đúng vậy hai người bọn họ ở khách sạn cùng 1 thời gian biến mất, chẳng biết đã đi đâu.”

“Lúc ấy ở khách sạn bốn phía Đông Phương Lang(*) có bao nhiêu người?” Đông Phương Tuyết Thế khuôn mặt tựa như nữ nhân mảnh mai, hồng đào lạnh lùng nói

(*) Là cụm từ chỉ chung các thuộc hạ được huấn luyện rất bài bản của Đông Phương gia, những con người thể sống chết trung thành với người nhà Đông Phương

“5 người.” Thập Nhị lưng khẽ run.

Bầy sói của Đông Phương từng nghe Tiểu Cửu lén phân tích cá tính của bốn vị chủ tử Tiểu Cửu nói: Đông Phương Phong Hoa là “Tiên”, Đông Phương Thiên Kiêu là “Thần”, Đông Phương Khuynh Quốc là “Yêu”, mà Đông Phương Tuyết Thế chính là “Ma”! (L: @@ cả nhà này quá đẹp, đẹp khiến người ta run sợ..)

Thà rằng đắc tội với tiên – thần cũng không nên phạm vào yêu ma nhất là con ma – Đông Phương Tuyết Thế này.

“Khi đó người đang làm cái gì?”

“Thuộc hạ phụng mệnh đem Hắc Dao tiểu thư mang về nhưng nửa đường cô ta lại chạy thoát.....” Thập Nhị xấu hổ nói.

“Hắc Dao chạy thoát? Sau đó còn lại bốn người nhưng sao lại cũng không phát hiện nhị ca đi nơi nào ?” Giọng của Đông Phương Tuyết Thế càng lúc càng sắc bén.

“Chúng tôi tự dưng bị 1 làn khói mê làm cho bất tỉnh nhân sự....” Thập Nhị nín thở trả lời.

“Khói mê?” Đông Phương Tuyết Thế nhíu mày.

“Đem tình huống lúc đó nói rõ ràng một chút xem nào ai cùng 1 chỗ với Thiên Kiêu?” Đông Phương Phong Hoa cảm thấy rất kỳ quái.

“Là nhị thiếu gia Hắc Tĩnh cùng ở trong phòng, khoảng 18 và 20 người canh giữ bên ngoài, còn có Miêu Vô trợ thủ của Hắc Tĩnh.....” Thập Nhị kể lại

“Vậy Miêu Vô đâu? Hắn cũng trúng khói mê sao?” Đông Phương Phong Hoa truy hỏi.

“Hình như là vậy tất cả đồng thời ngất đi.”

“Còn người ?”

“Thuộc hạ đang chuẩn bị mang Hắc Dao đi nhưng vừa rời khách sạn đã bị đột kích.”

“Khi đó Hắc Dao đang làm gì?”

“Cô ta sớm đã ngất xỉu.”

“Được rồi.....” Đông Phương Phong Hoa trầm tư một lát quay đầu hỏi Thập Tam:

“Thập Tam trong lúc này Hắc Nguyệt Đường có động thái gì không?”

“Bọn họ bên trong nội bộ loạn lên. Cả 2 chị em đều mất tích, Miêu Vô cũng không rõ tung tích và bọn họ cho là chúng ta tay giở trò nên đang chuẩn bị lực lượng đối phó chúng ta.” Thập Tam nói.

“Muốn tới đây? Đến 1 kẻ giết 1, đến 5 giết 5.” Đông Phương Tuyết Thế tàn bạo nở nụ cười nói.

“Chuyện này rất kỳ quái.....” Đông Phương Phong Hoa cau mày nói

“Có gì quái? Chắc là Hắc Nguyệt Đường giở trò, cố tình đưa tin tức giả chắc chắn nhệ ca trong tay bọn chúng.” Đông Phương Tuyết Thế đưa ra kết luận.

“Không! Không đơn giản như vậy. Có lẽ có kẻ cố ý muốn khơi mào để 2 bên đấu đá với nhau.” Đông Phương Phong Hoa nghĩ rất có khả năng có 1 kẻ đứng đằng sau trò này.

“Muốn đấu thì đấu, tiện tay san bằng Hắc Nguyệt Đường cho đỡ phải phiền toái.” Đông Phương Tuyết Thế chủ chiến.

“Trước hết nên bình tĩnh một chút Tuyết Thế. Điều quan trọng hiện tại là phải tìm được Thiên Kiêu, không có tin là đã xuất cảnh vậy nó chưa bị đưa ra nước ngoài, vẫn ở Đài Loan, ngay cả Hắc Tĩnh cùng Hắc Dao cũng thế, mặc kệ kẻ mang đi Thiên Kiêu là ai sẽ có lúc hắn sẽ lộ ra để bàn điều kiện với chúng ta.” Đông Phương Phong Hoa đối với kẻ thù giấu mặt này không dám khinh thường.

“Chắc! Như vậy là mình bị động, phải chờ đợi, thật phiền hà!” Đông Phương Tuyết Thế căm giận đứng dậy.

“Cái này gọi là “lấy tĩnh chế động” kêu toàn bộ sói huy động lực lượng, bằng mọi giá phải tìm cho ra Thiên Kiêu.” Đông Phương Phong Hoa hạ lệnh.

“Tuân lệnh” Thập Nhị cùng Thập Tam cung kính nói, xoay người truyền lệnh. Đông Phương Phong Hoa nhìn ngoài cửa sổ mây đen dày đặc, trong lòng lộ ra vẻ lo lắng trầm trọng.

“Khuyênh Quốc bên kia tựa hồ cũng không thuận lợi, anh cảm thấy có kẻ đang âm thầm theo dõi chúng ta.....”

“Mặc kệ là ai sớm muộn gì cũng sẽ lòi ra cái đuôi.” Đông Phương Tuyết Thế hừ lạnh nói.

“Nói cũng đúng.....” Đông Phương Phong Hoa thở dài, lại nói

“Bà nội và mẹ nhất định rất lo lắng.....”

“Ít nhiều còn có Triệu Mộ Hiền ở cùng bọn họ cho nên tâm tình cũng không tệ lắm đâu.” Đông Phương Tuyết Thế nói móc.

“Phải không?” Đông Phương Phong Hoa cười cười nhắc đến Triệu Mộ Hiền, nét mặt của hắn nhất thời tràn ngập yêu thương, chiều chuộng.

“Hừ! Thực chịu không nổi nhìn cái vẻ ngu ngốc kia không hiểu tốt chỗ nào?” Đông Phương Tuyết Thế nghiêm mặt tránh ra.

Đông Phương Phong Hoa nhìn bóng dáng em trai không khỏi thở dài.

Thiên Kiêu mất tích làm cho sự tình trở nên khó giải quyết, nếu Hắc Dao thật sự là thợ gốm đó chuyển thể như vậy thì phải đem cô gái có thiên nhân kia về trước, cũng phải nghĩ biện pháp tìm ra Hắc Dao mang mới được. Khó khăn lắm mới lại dấy lên một tia hy vọng hắn nhất định phải cõng bỏ lời nguyện của Đông Phương gia làm cho 4 anh em bọn họ cùng nhau sống sót.

Đông Phương Thiên Kiêu đếm tới năm trăm nhưng Hắc Tĩnh cũng không trở về. Hắn có chút nôn nóng đi qua đi lại. Hắc Tĩnh không có khả năng đi xuống núi được, xung quanh đều tối hơn nữa sương mù dày đặc, không lạc đường mới là lạ..... Hắn đứng dậy trừng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chậm đã kia tiểu tử rất cố chấp nên sẽ kiên trì chạy đi, chắc là đã bị lạc và bị sương mù vây quanh. Nghĩ đến đây trong lòng hắn trong lòng hơi khó chịu, lập tức nhắm phía cửa ra vào đá vài cú thật mạnh. Chính

là đập vài cái hấn bỗng nhiên ngất người. Tên Hắc Tinh kia sống hay chết thì liên quan gì đến mình? Sao mình lại khẩn trương như vậy? Cần quái gì phải lo như thế?

Lại nói Hắc Tinh cùng Hắc Nguyệt Đường là kẻ địch của Đông Phương gia chết đi càng đỡ phiền. Đúng vậy, cho tên tiểu tử kia ở trong rừng tự sinh tự diệt.....

Hắn trở về sô pha ngồi xuống, 2 chân hấn luân phiên gác qua gác lại trên bàn, quyết định mặc kệ sống chết của Hắc Tinh, mình nên nghỉ ngơi thật tốt bảo tồn sức lực.

Nhưng..... mới ngồi chưa tới năm phút đồng hồ hấn lại đứng lên, đi vài bước rồi lại ngồi xuống, lại đứng lên...lại ngồi xuống, lại đứng lên..... (0.0 lo hơn cả ngồi chờ vợ sinh con). Cuối cùng hấn chửi thề một tiếng đi đến phòng tắm, đang dẫn do xem có nên chui ra khỏi ô cửa nhỏ kia không thì ngoài cửa ra vào lại có 1 tiếng động.

Uỳnh!

Hấn đi ra thấy khoá cửa như đã bị phá ra, cửa mở ra Hắc Tinh chật vật đứng ở ngoài cửa, sắc mặt tái nhợt dị thường.

“Như thế nào rồi cục cậu nhận rõ một mình không thể xuống núi sao?” Hấn ngẩn ra rất nhanh thay bằng vẻ mặt đờ đẫn.

Hắc Tinh trừng hấn, muốn nói gì nhưng tựa hồ như khí lực đã dùng hết, thân mình liêu siêu.

“Này.....” Hấn rất nhanh đỡ lấy.

“Đừng chạm vào tôi!” Hắc Tinh nhanh chóng tránh tay hấn, cũng không cho đỡ vì nàng căn bản đứng không vững nên lập tức ngã xuống.

Lúc này Đông Phương Thiên Kiêu cũng không để ý nữa, hai tay khoanh trước ngực nhìn Hắc Tinh nằm ngã ở cửa.

“Hừ! Đi lâu lắm rồi chắc rất đói đi?” Hấn ngạo nghễ hừ lạnh.

Nàng thở phì phò, tay không ngừng run run, sắc mặt tái mét giống như gặp ma.

Đông Phương Thiên Kiêu cảm thấy không bình thường ngồi xổm xuống cau mày hỏi:

“Cậu rốt cuộc là làm sao vậy?” Nhìn bộ dáng Hắc Tinh rất kỳ quái, như là bị cái gì kích thích trở nên yếu đuối..... Nguyên bản còn là tướng hiện tại bộ dáng hốt hoảng bộ này càng giống nữ nhân.

“Chúng ta không thể ra được nơi này.....” Nàng xoay mình hô to:

“Nơi này có ma! Ta đi như thế nào đều quay trở về 1 chỗ!”

“Cái gì?” Hấn ngẩn ra, có ma?

“Bất luận ta đi như thế nào cũng không ra được, bất luận đi trái hay phải đều đã trở lại căn nhà nhỏ này.....” Nghĩ tới cảnh tượng kì quái đó lông tơ liền dựng đứng.

Cảm giác như 1 đứa nhỏ bị lạc ở 1 nơi không biết đây là đâu!

Đây là 1 cái lưới vô hình con ma này đã từng nghe Miêu Vô nói qua, xung quanh đều chỉ nhìn thấy 1 chỗ đi mãi không ra, đi không ra.....

“Có loại thể loại này sao? Ta nghĩ chắc là nhóc vì quá đói mà không nhìn nổi ra đường mà thôi.” Đông Phương Thiên Kiêu cảm thấy rất buồn cười.

“Đây là thật! Không tin chính mi đi thử xem.” Nàng giận kêu lên.

“Đương nhiên! Vậy cậu đợi tôi ở chỗ này, tôi đi xem sao.” Hấn cố ý nói, đứng dậy đi ra ngoài.

“Đợi chút!” Nàng xoay mình túm ống quần hấn

“Ta và mi cùng đi.”

Để Đông Phương Thiên Kiêu một mình đi nàng lo lắng, vạn nhất tên hồn đản này có thể ra ngoài bỏ lại nàng thì nàng làm sao bây giờ?

“A..... Không nghĩ nhóc lại nhất gan như vậy!” Đông Phương Thiên Kiêu cúi đầu khước miệng nhếch lên. Thiếu gia của Hắc Nguyệt Đường giết người không chớp mắt cũng có lúc biết sợ!

“Ta chỉ muốn xác nhận có phải hay không là mình bị ảo giác..... Khụ!” Nàng chậm rãi đứng lên hai đầu gối bởi vì khí lực đã hết mà mềm ra, theo phản xạ với lấy gì đó bám vào, thành ra bám vào tay Đông Phương Thiên Kiêu cánh tay.

Hắn nhú mày nhìn chăm chăm nhưng không có cử động.

Nàng tức giận thu hồi tay giống như đang trách hắn không ở chỗ khác mà lại ở ngay đó để nàng đụng phải hắn.

“Nếu không đứng nổi cánh tay của tôi có thể cho cậu mượn.” Hắn cười khẽ.

“Không cần.” Nàng tức giận quát nói chưa hết lời thân thể lại liêu siêu cả kinh, vội vàng túm lấy cánh cửa, ổn định thăng bằng.

Hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn Hắc Tĩnh, thôi mặc kệ xoay người bước đi, lúc quay lưng lại nhin không được cười cái. Đã yếu lại còn ra gió để xem tiểu tử người còn mạnh mẽ bao lâu

Thấy hắn đi về phía trước nàng cố sức đuổi kịp, mới đi được hai bước liền cảm thấy trời đất quay cuồng ngã về phía trước. 1 cánh tay rất đúng lúc đỡ lấy.

“Đừng lãng phí thời gian có được không?”

Đông Phương Thiên Kiêu nói rồi đem tay phải của Hắc Tĩnh đặt lên vai mình. Thôi! Nàng cũng không còn sức mà kháng cự nữa dù sao nếu thoát được nàng nhất định một phát giết hắn, không thể để cho sự mất mặt này truyền ra.

Hai người đi khoảng được 15 phút Đông Phương Thiên Kiêu liền phát hiện thấy vẻ khác thường. Bên phải tảng đá kia vừa đi qua, bên trái cái cây kia cũng qua rồi... nhưng sau vẫn trở lại 1 chỗ rất quen.... nhìn ra có 1 căn nhà gỗ y hệt.

Không.... căn bản chính là căn nhà gỗ kia! Bọn họ đi rồi lại về vị trí cũ.

“Xem đi! Chúng ta lại trở lại.....” Hắc Tĩnh hoảng sợ nói.

Đông Phương Thiên Kiêu đứng ở trước nhà gỗ nhìn bốn phía, nghiêm túc trầm tư tình huống lạ thường này.

“Chắc chắn là có ma!.....” Hắc Tĩnh lại nói.

Nàng vừa mới dứt lời một trận gió thổi tới, làm nàng sợ tới mức xoay người nhào vào lòng Đông Phương Thiên Kiêu, gắt gao ôm chặt hắn. (L: tự chị ôm đó... đừng trách...)

Có ma!

Từ nhỏ nàng sợ nhất là ma! Bởi vì theo trí nhớ của nàng từ tối nay hàng đêm đều có 1 con quỷ trong mộng của nàng xuất hiện, làm cho nàng ngủ không an ổn thẳng đến khi Miêu Vũ xuất hiện có hắn ở đó nàng mới có thể ngủ tới sáng. Nhưng chỉ cần Miêu Vũ không ở đó thì nàng lại bắt đầu gặp ác mộng, thật đúng là gặp quỷ mà!

Đông Phương Thiên Kiêu nhú mày nghĩ rằng tiểu tử này làm sao có thể sợ tới mức thành ra như vậy? Quăng cái mặt nam nhân đi! Lần đầu tiên hắn gặp tình huống như vậy. Đang muốn đẩy nhóc này ra châm chọc , thì gió thoảng mũi lại ngửi được 1 mùi nước hoa của phụ nữ.....

Hắn giật mình tim không hiểu sao rung động.

Hắc Tĩnh rất nhanh liền phát giác mình thất thố lập tức đẩy hắn ra.

“Trông cậu mạnh bạo thế cơ mà? Sao lại sợ ma sao?” Hắn cười nhạo.

“Câm miệng!” Nàng trừng mắt nhìn vừa tức. vừa giận.

“Người ngoài có biết nhót nhát gan như này không ?” Theo tư liệu thấy rõ Hắc Tinh của Hắc Nguyệt Đường này là thiếu đương gia mưu mô gian xảo, giết người không nương tay, ai ngờ được hấn lại sợ ma như vậy?

“Ta không phải nhát gan.....”

“Nhưng cậu sợ ma.”

“Cậu thì không sợ chết sao? Cười nhạo ta người cũng như vậy mà thôi!” Nàng tức giận phản kích.

“Cái gì?” Hấn ánh mắt nháy mắt đã hạ nhiệt độ. (L: lạnh quá... nơi này còn có ma nữa chứ... hu hu ta chạy... Kiêu: trừng mắt tóm lại L: sợ đứng im không dám ngo ngoe)

“Người của Đông Phương gia các người đều là 1 đám sợ chết như vậy mới liều mạng đi tìm phương pháp hoá giải hay sao? Theo ta thấy chắc bộ dáng sợ chết của mi mới thực buồn cười.....” Vì bảo trụ mặt mũi của mình không ngừng công kích.

“Sợ chết? Thực buồn cười sao?” Hấn khuôn mặt tuấn tú đi thông thả tới gần

“Có ai là không sợ chết? Cậu nói xem! Chỉ cần là người thì đều sợ chết, cậu cũng không ngoại lệ.”

“Không! Mi sai rồi! Ta chỉ sợ ma chứ không sợ chết.” Nàng lạnh giọng cường điệu.

“Cũng giống nhau thôi? Người đã chết liền biến thành ma. Dạng của cậu sợ đó.” Hấn bèn nhón nhìn chăm chăm đối phương.

“Người đã chết không nhất thiết đều biến thành ma quỷ, kẻ ra đi thanh thản chỉ có những người không cam lòng, tiếc nuối mới có thể biến thành quỷ, trong lòng oán giận không siêu thoát nên tiếc nuối..mới muốn thành quỷ. Vì vậy người chết không đáng sợ, quỷ mới đáng sợ.....” Nàng nói xong như là chạm đến 1 chỗ sâu nào đó trong tâm linh, tự dừng lại thấy đau đớn.

Xung quanh đều tối tăm.... Rốt cục cuối cùng là cái gì.....

“Hừ, già mồm. Tôi đây liền nhìn xem cậu có sợ chết hay không!” Hấn lửa giận ngập trời một phát túm lấy Hắc Tinh, kéo vào cái lu có trước nước mưa không nói hai lời trực tiếp đem Hắc Tinh chìm xuống nước.

“Khụ.....” Hắc Tinh kinh hãi ra sức giãy dụa, vặn vẹo, dồn hết khí lực toàn thân cũng không thể đứng dậy. Đến khi Hắc Tinh sắp chịu không nổi hơi nhấc lên để sát vào mặt lạnh lạnh nói:

“Thế nào? Tư vị gần kề cái chết thấy thế nào?”

“Mi.....” Nàng tức, giận đỏ hai mắt. Tên chết tiệt này! Nàng muốn giết hấn! Nhất định phải đâm hấn ngàn vạn nhát.....

“Tôi hai mươi sáu năm qua chính là luôn sống trong cảm giác như vậy đó.... Đâu đâu cũng là vực thẳm đến cuối cùng rồi cũng chèn vênh mà ngã xuống. Trốn cũng không thoát..... Cậu biết cái cảm giác này sao? Cái loại sợ hãi này là tra tấn rất áp lực người có hiểu không?” Hấn giận dữ nói.

“Vậy..... Mi vì sao không chết đi? Chết sẽ xong hết mọi chuyện liền giải thoát rồi! Làm gì đợi tới ba mươi tuổi? Chết đi! Đi tìm chết đi!” Nàng ác ý trừng mắt hấn.

Đông Phương Thiên Kiêu biến sắc, cuồng nộ lại đem Hắc Tinh ấn vào nước.

“Ngô..... Cô lỗ cô lỗ.....” Nàng giận dữ, nuốt nước bọt, nước từ 4 phái chảy vào tai nàng, mắt nàng, miệng nàng, mũi nàng... đau khổ quá..... Đau khổ.....

Cảm giác này chính là điềm báo tử vong sao? Nàng..... sắp chết sao? Trời ơi! Ông trời ơi ! Lại còn nghe thấy tiếng ai đó đang cười nhạo Nàng rất đau khổ mà còn khoái hoạt cười...

Vì sao sắp chết nàng còn có thể cười? Rõ ràng cũng rất đau a.....

Phút chốc, nàng bị lôi ra, lung tung cảnh tượng lại tiêu tán, có nhân bắt lấy của nàng tóc, bắt buộc nàng ngẩng đầu, ý thức mơ hồ trung, nàng xem đến một đôi lửa đỏ ánh mắt.

“Chết dễ dàng như vậy sao?” Đông Phương Thiên Kiêu cười lạnh hỏi.

Chết? Chết đương nhiên là dễ, sống? sống mới là gian nan.....Khóe môi nàng hiện nụ cười.

Đông Phương Thiên Kiều hơi nhú mày, 1 giây run xoay mình buông tay, đẩy Hắc Tĩnh ra, uất giận lui về phía sau. Còn trong đáy lòng hắn đang đau. Xú tiểu tử này sao mình lại lưu tình? Có lẽ hôm nay không giết hắn lần sau hắn sẽ giết mình!

Chính là..... chính là.....

Chính là gì? Hắn tìm không thấy lí do tại sao lại đối với Hắc Tĩnh mềm lòng. Thì ra con người có những cảm xúc âm chính mình không thể hiểu nổi? Không thể giải thích nổi hành vi của mình!

Hắc Tĩnh tựa hồ là không thể chống đỡ được nữa thân thể mềm như nước, rồi ngất đi. Đông Phương Thiên Kiều bình tĩnh nhìn Hắc Tĩnh một lúc lâu sau biết tức giận đã tạm tiêu tan mới một tay khiêng lấy người lên, tiến vào nhà.

Hắn ngây dại, hắn là đang nằm mơ sao? Không lẽ mình trúng tà? Ở trước mắt hắn cái thân thể trắng như tuyết mịn kia là ai?

Lấy tay dụi dụi mắt lắc lắc đầu Đông Phương Thiên Kiều lại nhìn thẳng vào Hắc Tĩnh : cổ trắng nõn, mặt xinh đẹp trái xoan cao ngạo, xương quai xinh mảnh khảnh....

Là nữ?

Tiểu tử này..... là nữ?

Đem Hắc Tĩnh khiêng vào, thấy nhóc cả người ướt đầm hắn hảo tâm giúp đỡ cởi bỏ quần áo trên người nếu không sẽ bị cảm lạnh, cởi sạch áo mới rõ ràng phát hiện vẻ khác thường.....Có 1 mảnh vải co giãn ở trước ngực, ngực phập phồng cảnh xuân lộ lộ trước mắt hắn...lần đầu hắn thấy run, quay mặt đi kẻ như hắn giờ lại là 1 kẻ ngốc. Hắn ngây người cứng đờ lâu tựa như cả 1 thế kỉ hắn mới lấy lại bình tĩnh.

Làm sao có thể? Hắc Tĩnh cư nhiên là..... Hắn không tin! (L: đến thế còn ko tin thì định thế nào..)

Phút chốc hắn nhanh chóng tháo xuống thắt lưng, cởi bỏ quần dài của bộ âu phục kia đứng bên trong là đồ lót của phụ nữ, hắn không chút khách khí kéo sau đó cả người lại ngây dại. (L: đóng băng tập 2)

Con người Hắc Tĩnh tương ngồi ngay ở trước mặt hắn bộ âu phục nam che dấu 1 cơ thể của nữ... là nữ...

Hắn nín thở giật mình, suy nghĩ có vài giây hỗn độn.

Là nữ

Đúng vậy! Hắn đã sớm cảm thấy mình cổ quái không phải sao?

Nhóc kia dám giả dạng, hành vi lừa gạt ánh mắt của hắn, lại không lừa được trực giác của hắn, khung xương nhỏ nhưng tại cả nhà hắn nam nhân ai cũng đẹp hết nên hắn nghĩ là thói quen, vậy ra hắn đã sai? Cứ bảo sao hắn luôn kích động khi nói chuyện hoá ra là nữ, là phản ứng của hắn khi nói chuyện với nữ, vì hắn không thích phụ nữ.

Đây..... mới là con người thực của Hắc Tĩnh.

Kinh ngạc nhìn cô gái kia nghĩ đến chuyện vừa rồi hắn làm, làm nàng suýt chết đuối ở khách sạn hắn còn đắm 1 phút..... (L: anh này ko muốn đánh phụ nữ.. giờ nhả ngựa ra..)

Ánh mắt hắn nhìn trên khuôn mặt kia khi đó tím xanh là 1 sủng vật hung dữ. Mà hắn lại thích đấu với con vật nhỏ hung hăng này, khi nó chìa ra móng vuốt thì hắn càng khoái chí....

Ác ý cười ánh mắt dời xuống trước ngực của nàng tạm dừng một chút, cuối cùng dừng nơi bí ẩn giữa 2 chân kia, tìm đập loạn lên.

Hắn có bao nhiêu lâu đã không chạm vào nữ nhân?

Nhớ rõ đó là chuyện ba tháng trước chỉ là hắn thuần túy phát tiết, tìm kiếm khoái cảm sau đó tiêu sái rồi đi cái gì cũng không lưu lại, ngay cả một cái hôn, một cái ôm cũng không! Quan hệ gọn gàng, cũng không khúc mắc trong trí nhớ của hắn tìm hắn chưa bao giờ đập khác thường đập trước 1 người con gái vậy mà hiện tại ngực hắn bị đè ép, kim hàm đang náo loạn đòi giải phóng không lẽ chỉ đơn giản là dục vọng hay có 1 lí do nào khác? ,

“Ô.....” Hắc Tĩnh giật mình, lông mi nhú lại, giống như đang gặp ác mộng vậy.

Hắn hướng người về phía nàng, đầu ngón tay nhẹ nhàng đẩy ra tóc hỗn độn che bộ mặt kia. 1 tiểu mỹ nhân vậy mà lại đeo kính râm to che giấu. ...tại sao cô nhóc này phải làm như vậy? Hắn nhớ lại lúc trước nàng giận dữ đá hắn khi hắn nói nàng giống đàn bà... cảm giác như cô nhóc này muốn là đàn ông, không muốn là phụ nữ ... cảm ghét cơ thể nữ của mình, tự cho mình là 1 người đàn ông. Tự dưng thấy nàng có những hành động rất buồn cười? Không hiểu nổi trong óc nhỏ này suy nghĩ cái gì? (L: thông báo với chị chị xong.. rồi. Anh ấy chính thức phát tương tư bệnh, phen này chị thua rồi...)

Đầu ngón tay mơn man trên khuôn mặt nàng, vén những sợi tóc ra sau tai, chậm rãi đi xuống môi luôn náo loạn của nàng.

Không hiểu nó có vị gì?

Hắn cúi đầu xuống thiếu chút nữa liền hôn nhưng khi chỉ cách 1 cm hắn dừng lại. Hôn trộm một cô gái đang mê man hình như không thú vị! (L: thú vị ??? ko hiểu) Phải khi tiểu quỷ này tỉnh rồi mạnh mẽ đoạt lấy nó thế này mới có vị. (L: có phần biến thái) Hắn miệng cười hơi nhếch lên, giúp nàng mặc lại quần áo nguyên trạng như ban đầu. Để cô nhóc này thấy mình bình an vô sự.

Sau đó hắn đặt nàng nằm xuống, quyết định ngủ một giấc đã, rồi sẽ có sức trêu cợt nàng. Nhắm mắt lại hắn cười, đang muốn nhắm mắt ngủ đột nhiên một ý niệm nháy lên trong tư duy hắn, hắn ngồi dậy, quay đầu trừng mắt nhìn Hắc Tĩnh, tươi cười biến mất thay bằng vẻ mặt nghiêm nghị.

Hồn vị thợ kia đang trú ngụ trong thân thể 1 nữ nhân...

Nữ nhân kia ở cùng 1 nơi với chiếc bình màu tím...

Lời của tiểu sư thúc của Lỗ Mặc, lúc đầu hắn còn tưởng là Hắc Dao nhưng nếu Hắc Tĩnh là nữ vậy..... hai người bọn họ đều có khả năng! Bởi vì, các nàng đồng thời đều cùng bình Hà Khẩu mỹ nhân ở một chỗ.

Như vậy..... người nào mới là kẻ đặt lời nguyên trên Mỹ nhân từ ?

Là Hắc Dao? Hay là Hắc Tĩnh?

Tốt nhất là.....Ý nghĩ trong hắn dừng lại, tốt nhất là ai? Hắn hy vọng là ai? Ở trong lòng hắn lại có hy vọng, hy vọng kẻ đặt lời nguyên không phải là Hắc Tĩnh ư? Người mình nhìn thấy không nhất định là thật, người cho là không nhất định là đúng, trăm ngàn đừng lầm một khi bỏ qua lần này lời nguyên rửa vĩnh viễn khó có thể hoá giải, cho nên cần phải lựa chọn chính xác. Nếu anh không thể xác định thì đó sẽ là người anh thích.....

Lời cuối cùng của cô gái đó là có ý gì?

Chọn người hắn thích, hắn làm sao có thể thích kẻ thủ phạm đã nguyên rửa Đông Phương gia nhiều thế hệ? Mặt khác, ai có được hồn vị thợ kia, lại do hắn phán định, lựa chọn thích hay không?

Trùng mắt nhìn Hắc Tĩnh, hắn phiền chán nằm xuống.

Nếu không thể xác định là Hắc Dao thì là Hắc Tĩnh, vậy phải mang 2 người đó về, xem giết người nào thì tốt. Chỉ là nếu Hắc Tĩnh mới là bọn họ muốn tìm liệu hắn có thể ra tay với nàng....

Không biết tại sao hắn lại có chút tiếc nuối, mà thật vất vả mới tìm được kẻ hợp khẩu vị của mình, lại không thể ăn...thật khiến người ta buồn bực mà...

5. Chương 5

“Mi..... vì sao ngủ bên cạnh ta?” Hắc Tĩnh lớn tiếng hét lên, giận dữ trừng mắt nhìn vẻ mặt ngủ no giấc, thoải mái của Đông Phương Thiên Kiêu. Cô vừa tỉnh thì lại phát hiện hắn nằm bên cạnh mình... Hơn nữa..... hơn nữa một bàn tay còn đặt ở trên lưng mình tên hỗn đản này!

Tuy rằng quần áo mình còn chỉnh tề mặc ở trên người nhưng nghĩ đến hân nằm cạnh mình cả 1 đêm, toàn thân run lấy bầy.

“Chỉ có 1 cái giường tôi đương nhiên ngủ ở đó rồi.” Hân ngắm cô nhóc này liếc mắt một cái, cười khẽ lại nói:

“Làm sao hốt hoảng như vậy? Hai người đàn ông nằm cạnh nhau đâu phải là chuyện kinh thiên động địa gì?”

Sắc mặt nàng biến đổi nhất thời ngậm miệng. (L: chết chị chưa?)

Hân lặng quan sát nàng cười thầm, xoay mình gần tiểu nhóc này hỏi:

“Hay là cậu có bí mật gì mà không thể cho ai biết?”

“Tôi chỉ là không quen cùng người khác ngủ.” Nàng lui về phía sau hơi giận nói.

“Vậy ư ? Vậy cậu về sau nằm cạnh vợ mình kiểu gì?” Hân cố ý hỏi.

“Tôi đối nữ nhân không có hứng thú,” Nàng lạnh lùng thốt. (L: ha ha)

“Trời ạ! Thì ra cậu là gay?” Hân khần trương đứng dậy tránh ra, lại nói:

“Vậy thì không phải là tôi gặp nguy hiểm rồi chứ?”

“Yên tâm ta đối với nam nhân giống mình không có hứng thú.” Nàng cắn răng đáng giận nói, tên chết tiết này tối hôm qua thiếu chút nữa liền đâm mình chết đuối, hại nàng yết hầu đau rất, đầu cũng đau.

“Ồ! Vậy cậu cũng có thể yên tâm! Tôi đối nam nhân cũng không có hứng thú, tôi chỉ ôm nữ nhân cho nên cậu rất an toàn.” Hân xấu xa cười.

Mặt nàng lại biến sắc, chán ghét trừng hân một cái không hiểu như thế nào hôm nay tên Đông Phương Thiên Kiêu này có chút không đứng đắn? (L: mọi khi anh ấy đứng đắn lắm thì phải..)

“Vậy... vừa lúc mi cách ta ra một chút!” Bài xích một tiếng nàng mặc kệ hân xoay người đi ra khỏi nhà gỗ.

Ngoài phòng thời tiết diễn biến thật tệ, mưa đêm qua đến giờ chưa dứt, sắc trời âm đạm, cây cối cũng âm u như này chỉ có thể chờ mưa tan đi, mới có thể đi được, chắc là sẽ đi được...

Chính là nàng trong tình trạng này say không nói làm gì lại còn dúi đến ngất đi.

“Cậu còn muốn chạy sao?” Đông Phương Thiên Kiêu ở phía sau nàng.

“Đúng.”

“Cậu đi không ra .” Hân hừ nói.

“Vì sao?” Nàng quay đầu căm tức

“Bởi vì xung quanh nhà gỗ này đều có giếng mê cung.”

“Mê cung ?” là ý gì?

“Chính xác mà nói hân là 1 trận đồ bát quái.” Hân đi về phía trước nhìn những đường mòn kia.

Tối hôm qua hân đã nghĩ đến, nhà là gỗ, xung quanh lại rừng cây xanh nhìn như phong cảnh tự nhiên nhưng kì thật ẩn trong đó là những cơ quan được sắp đặt trước đó. Cho nên sáng sớm hân lại đi ra 1 lần nữa nhìn đầu cũng là căn nhà gỗ này mới xác định đây là ảo ảnh trong ngũ hành bát quái trận. Kể bố trí này thật không phải tầm thường.

“Bây trận?” Nàng giật mình.

“Có kẻ muốn đem chúng ta vây ở chỗ này không cho chúng ta đi ra ngoài, hoặc là tạm thời đem chúng ta nhốt tại nơi này không muốn để cho ai khác tìm được chúng ta. Dùng loại phương pháp này không cần người trông coi, lại không bị lộ bí mật.” Hân chậm rãi xoay người nói.

“Người đó là ai?” Nàng giận dữ hỏi.

“Cậu nói xem? Theo như ta biết người duy nhất am hiểu loại kì môn bát quái trận đồ này đã chết, còn cậu cậu thử nghĩ xem ai biết loại trận đồ này?” Hắc cười lạnh âm chỉ

Nàng ngậy người một giây, sắc mặt biến đổi găm nhẹ:

“Không thể nào!”

“Là ai không thể ?” Hắc nhìn chằm chằm nàng.

Nàng lung túng lập tức ngậm chặt miệng, đem tên người kia nuốt xuống.

“A..... Cậu cũng nghĩ đến hắc sao? Hắc cũng không biết từ nơi nào, thần không biết quỷ không hay đi theo bên cạnh cậu, lấy được tin cậy của cậu sau đó còn dựng lên màn này.” Hắc lặng lẽ cười.

“Hắc lúc ấy cũng hôn mê, là chính người tận mắt nhìn thấy không phải sao?”

“Giả bộ hôn mê trò này cũng dễ diễn mà!”

“Không! Miêu Vô tuyệt đối không thể phản bội tôi!” Nàng lạnh lạnh chắc chắn.

Miêu Vô nhiều năm theo nàng cũng là thân tín của cha, làm sao có thể làm ra loại chuyện này ?

“Là 1 pháp sư? Ngay thân phận của hắc cũng đủ nguy hiểm rồi, cậu còn cho là kẻ đó đáng tin cậy sao?” Hắc châm chọc nói.

“Miêu Vô không có lý do gì.....”

“Hừ! Còn cần lý do gì sao? Lòng tham! Chỉ cần khống chế được Đông Phương Mỹ Nhân cùng Hắc Nguyệt Đường thì cả 10 đời nhà hắc không cần lo ăn mặc, cậu tưởng hắc sẽ bỏ qua cơ hội này sao?”

“Đủ rồi! Tất cả điều này hết thấy đều là phỏng đoán của chính mi mà thôi.” Nàng không tin.

“Tốt, chúng ta sẽ chờ xem, theo phỏng đoán của tôi đã tới thời cơ đàm phán hắc hắc là sẽ rất nhanh sẽ xuất hiện.” Hắc cười lạnh.

Hắc Tĩnh trừng mắt hắc, cái tên thật đáng ghét này đã thoát không được mà vẫn còn kiêu căng, ngạo mạn.

Thế giới này những người biết “kỳ môn độn giáp trận” không chỉ có Lỗ Mặc và Miêu Vô, hắc dựa vào cái gì mà lên án phía sau màn kịch bắt cóc bọn họ kẻ đứng sau là Miêu Vô?

“Tự mình cho là đúng! Đông Phương Thiên Kiêu người tưởng mình là thiên thần sao.” Nàng phản nòng.

“A! Nhắc tới thiên thần lại nhớ tới tối hôm qua có kẻ rất chi là sợ ma! Còn ôm ta rất chặt nữa thì phải.....” Hắc lập tức châm biếm. (L: từ thiên thần >> quỷ = em bái phục anh)

“Mi.....” Nàng thật sự bị chọc giận muốn tiến lên đấm cho hắc 1 cú.

Hắc dễ dàng tóm được, cười nhẹ:

“ Cậu hôm nay nắm đấm chẳng có sức lực nào cả vậy Hắc Tĩnh?”

Nàng giận dữ, tay kia cũng giơ ra nhưng giống nhau lại bị hắc kiềm trụ, hơn nữa cả người còn bị kéo vào trong lòng hắc.

“Đói không có sức, hơn nữa lại mắc bệnh cậu còn muốn đánh người?” Hắc nhìn mặt nàng thấy có 1 chút ửng đỏ, hơi thở dồn dập, cổ tay cũng nóng, giọng khàn khàn.

Tối hôm qua mặc y phục ẩm ướt ngủ, quả nhiên như hắc nghĩ đã bị cảm rồi!

“Mi.....” Nàng vừa sợ, vừa tức nhanh thoát khỏi nguy hiểm nhưng toàn thân chẳng còn chút sức lực nào.

“Nếu không thoải mái thì hay im lặng đi lại tranh cãi âm ỉ như vậy chỉ làm cho bệnh càng nghiêm trọng hơn thôi.” Hắc tay giữ chặt nàng không cho nàng lộn xộn.

“Còn giả bộ từ bị ư? Tối hôm qua mi không phải muốn giết chết ta sao?” Nàng ngẩng đầu trừng mắt với hắc.

“Đúng vậy tôi hôm qua muốn giết cậu, hiện tại cũng không.....” Hấn neho lại mắt nhìn nàng phát sốt hai mắt trong suốt rất đẹp, làm loạn lòng người.

Nàng bị cái nhìn kỳ dị của hấn khiến cho tâm tình càng bốc lửa, xoay mình đem hết khí lực dùng đầu đập hấn 1 cú.

“A.....” Hấn đau buong tay, vừa tức giận, vừa buồn cười,

Con thú hoang cảm mạo còn có thể cắn người?

Mà nàng thì do cú va chạm đầu lại càng quay cuồng đi vài bước cuối cùng quỳ rạp xuống.

“Hơ..... hô.....” 2 tay nổi gân xanh, đầu mình thật choáng váng.

“Không còn lực đi?” Hấn ngồi xổm bên cạnh nàng trợc.

“Tránh ra.....” Nàng oán hận nói.

“Tôi giúp cậu đứng lên !” Hấn tâm tình đang tốt lắm vươn tay ra.

Nàng thà tự đánh chết mình cũng không thềm nhận sự giúp đỡ của tên khốn này! (L: mặt vênh lên trời, vậy hả, thiệt ko?) Hắc Tĩnh cố vững dậy chính mình, nhưng cái mặt nóng đỏ chuyển thành tái mét, thân thể choáng váng, lắc lư.

“Nhìn cậu có vẻ bệnh không nhẹ đâu, kỳ quái ta rõ ràng đã ôm chặt cậu dùng nhiệt độ cơ thể mình giúp cậu sưởi ấm mà sao lại như thế nào.....” Hấn ác ý cười dò xét nàng. (L: gian quá)

Mặt nàng biến sắc, trừng lớn hai mắt.

Hấn..... tối hôm qua ôm mình ngủ á?

“Mi..... đồ đáng chết?” Lửa giận bốc lên ngùn ngụt trên đầu, gầm lên lừ lừ hấn.

“Cậu phải nói cảm ơn mới phải chứ?” Hấn giả bộ tĩnh lặng, chân chìa ra một chút, cố ý làm nàng vấp ngã. (L: gian)

Nàng bị mất thăng bằng, ngã xuống, đau đến muốn giết người.

“Còn muốn chộp ếch nữa sao?” Hấn đi thông thả đến bên cạnh nàng, cười khê.

“Mi tên thằng khốn này.....” Nàng ngẩng đầu lừ mắt với hấn.

Hấn đỡ nàng. Lại như linh cảm thấy từ xa có tiếng động, tay nắm Hắc Tĩnh, nhanh chóng trốn vào phía sau ngôi nhà.

“Mi làm gì thế..... uuuu!” Hắc Tĩnh giận dữ kêu lên nhưng miệng lập tức bị che lại.

“Hu! Nói nhỏ thôi có người đến.” Hấn từ sau chặn miệng nàng, bên tai cô thì thầm.

Nàng thân mình cứng đờ lỗ tai này như truyền đến cái thanh âm gì rất ma quái làm cho cả người nàng cảm giác như không được tự nhiên, hơn nữa lòng bàn tay của hấn sao ấm áp vậy làm càn trên môi mình nhưng lại làm cho tim mình đập nhanh không hiểu, khó hô hấp do mình bị sốt mà má lại ửng hồng, càng nóng..... Bình thường những mùi toát ra từ những kẻ khác giới kia nàng đã quen cảm thấy chẳng có gì sao mùi từ cơ thể hấn toát ra lại làm cho mình bối rối như thế làm cho mình tự hiểu được dù có cố gắng giả thế nào đi nữa cũng vĩnh viễn sẽ không là nam được.

“Bỏ tay ra.....” Khuỷu tay rất nhỏ huých vào hấn, chỉ sợ hấn càng dựa vào gần.

“Đừng nhúc nhích.” Môi hấn môi như sát vào tóc của nàng, cố gắng nói thật chậm, thật lâu không cho nàng phản ứng.

“Mi.....” Nàng cảm giác như hấn đang cố ý, nhưng sao lòng mình lại..... thấy không chán ghét.

Thật kỳ quái..... mình từ khi nào trở nên lạ như vậy..... (L: chắc từ khi gặp anh ấy.. he he)

Nhưng vào lúc này khi có hai bóng người dần tới gần nàng nhìn bọn họ chằm chằm đột nhiên ngẩn ngơ rồi cuộc không thể cử động nổi.

Cái này đến ngay cả Đông Phương Thiên Kiêu cũng có chút ngoài dự kiến.

Bởi vì kẻ đến ngoài Miêu Vô một người khác là.... Hắc Dao. (L: lạ nhỉ? Lí do gì mà Hắc Dao...)

Đúng là Miêu Vô! Kẻ đó thật là Miêu Vô?

Hơn nữa còn có chị mình..... Hắc Tĩnh mặt cứng đờ, mặt buồn thiu còn Đông Phương Thiên Kiêu thì lại nhìn chăm chăm vào Hắc Dao đang đứng cạnh Miêu Vô thẳng thắn mà nói hần chẳng thể nghĩ tới được cô nàng này sẽ xuất hiện ở đây, hần nghĩ là hần là đã bị Thập Nhị mang về Đông Phương gia rồi chứ.

Chẳng lẽ lúc hần bị hôn mê Thập Nhị cũng gặp sự cố?

Mây đen như ma chơi bao phủ cả núi rừng, mưa lớn hơn nữa sắc trời đã đen lại càng đen hơn.

Miêu Vô phát hiện chốt khoá được mở, ngay tại trước cửa ngẩng đầu nhìn bốn phía, phát ra tiếng cười lạnh.

“Ra đi! Ta biết các người không ra được trận đồ của ta đâu.”

Đông Phương Thiên Kiêu nhăn mày lại, án binh bất động.

Hắc Tĩnh vẫn nhìn Hắc Dao đột nhiên phát hiện biểu tình chị mình có chút quái dị.

“Hắc Tĩnh! Ta biết người giết mình, người không muốn biết là có chuyện gì xảy ra sao?” Miêu Vô gọi thẳng tên Hắc Tĩnh, vẻ mặt ác ý cười.

Hắc Tĩnh chấn động.

Đây là Miêu Vô sao? Kẻ mà mình coi là trung thần đây sao? Vì sao mình chưa bao giờ biết hần có loại vẻ mặt thế này?

“Nếu người không ra ta sẽ ngay lập tức ra tay với chị của người.....” Miêu Vô nói xong tay ôm Hắc Dao, giống kẻ điên cuồng tham lam hôn môi mãnh liệt mà Hắc Dao không có phản ứng gì là chống lại, Hắc Tĩnh kinh sợ rốt cuộc không kiên nhẫn được thoát ra khỏi vòng tay Đông Phương Thiên Kiêu lao ra.

“Miêu Vô ta không cho phép người chạm vào chị ta.” Nàng rống lên.

Miêu Vô buông Hắc Dao ra, quay đầu nhìn 1 thân hình liêu siêu, châm biếm:

“A! Thì ra là thiếu đương gia! Hình như người đứng cũng không tốt lắm thì phải! Có phải nhị công tử Đông Phương chăm sóc người không được tốt cho lắm.....” Nói xong hần liếc mắt thấy 1 kẻ đang đi rất chậm rãi ,thong thả là Đông Phương Thiên Kiêu.

“Đủ rồi! Người rốt cuộc làm gì chị của ta?” Nàng trừng hần, lại nhìn về Hắc Dao trong lòng rất tức giận.

Nhìn nét mặt của Hắc Dao rõ ràng bị Miêu Vô hạ tà thuật gì đó.

“Làm gì nhỉ? Làm rất nhiều ! Nhiều lắm từ khi ta vào Hắc Nguyệt Đường đã cảm thấy rất hứng thú với cô ta, nhìn vẻ yếu ớt bất lực của cô ta luôn khóc thầm, những năm gần đây vẫn là ta an ủi nàng lúc nàng đau khổ ta giúp nàng sắp xếp đi cho với phiên nào làm cho nàng vui vẻ.....” Miêu Vô nói còn tay vuốt ve cái mông của Hắc Dao.

“Cái gì..... cái gì?” Nàng khiếp sợ trợn to hai mắt, chị mình với Miêu Vô.....

“Hắc hắc..... thân thể Tiểu Dao mỗi một tấc ta đều hưởng qua, chỉ cần nàng tâm tình không tốt nàng sẽ tới tìm ta.....”

“Không thể nào! Nhất định là người đã làm gì chị ấy!” Cô em này tuyệt đối không thể nào tin chị mình lại chủ động tìm tới tên xấu xí này.

“Vậy ư? Chỉ cần ta hơi chút động tay chân thì nàng không rời được ta, hắc hắc..... Ta giống như bị nghiện, chỉ cần nàng vào thì sẽ ngoan ngoãn bên ta, cầu ta thỏa mãn nàng.” Miêu Vô âm hiểm cười.

“Người hạ đả cổ?” Đông Phương Thiên Kiêu lạnh lùng nói.

(*) theo ta suy nghĩ là 1 loại virus kích thích nhu cầu...

“Hửm? Nhị công tử Đông Phương gia có nghiên cứu cổ thuật sao? Đúng rồi hay la nghe từ Lỗ Mặc.” Miêu Vô hừ lạnh một tiếng.

“Dâm cổ? Người dám làm vậy với chị của ta.....” Hắc Tĩnh sắc mặt tái mét, tay nắm chặt.

“Chắc Hắc Dao chính mình cũng không biết ? Vì khi cô ấy tỉnh thì căn bản không biết chính mình đang làm cái gì.” Đông Phương Thiên Kiêu lại nói.

“Đúng vậy! Rất không biết chính mình bị đau như thế nào? lằng lờ như thế nào?.....” Miêu Vô vẻ mặt háo sắc tham lam.

Hắc Tĩnh nghe không nổi nữa thẳng tiến lên hận không thể đem Miêu Vô kia đánh như đòn. Nhưng nàng mới đi được 2 bước đã bị Đông Phương Thiên Kiêu giữ chặt lại.

“Đừng ngăn cản ta! Ta muốn móc con mắt của hắc, đập nát cái miệng của hắc, cắt lưỡi hắc...” Nàng tức giận hét lên.

“Bình tĩnh một chút! Chị cậu còn trúng cổ, cần hắc giải đó.” Hắc nhắc nhở nàng còn nàng ngẩn rat ay siết mạnh nhìn về mặt lạnh nhạt vô thần của Hắc Dao đau lòng rất đau lòng.

“Hừ! Không nghĩ tới đem 1 người nhốt cùng nhau, nhưng lại khiến các người quan hệ có vẻ tốt nhỉ.” Miêu Vô nhăn mày suy tư.

“Đúng vậy! Chúng ta thành bạn tốt” Đông Phương Thiên Kiêu cố ý nói.

“Ngày hôm qua còn muốn dìm ta chết đuối sao hôm nay đã nói là bạn? Thực là mắc cười.” Hắc Tĩnh quay đầu uất hận nói.

“Nhưng là hiện tại chúng ta cần “chung tay” mới có thể đánh thắng cái tên này!Đông Phương Thiên Kiêu văn hoa nói.

“Các người còn muốn đánh thắng ta sao?” Miêu Vô cười to.

“Các người quên là mình rất đói và rất mệt mỗi sao? Nói cho các người mê được của ta vẫn còn tác dụng đó. Nó sẽ không nhanh hết tác dụng như vậy đâu cho nên đừng nghĩ thoát được ra khỏi lòng bàn tay của ta.”

“Thì ra là có dính líu đến mê được.....” Đông Phương Thiên Kiêu giật mình.

“Miêu Vô! Người đã quên ai người đem người từ tù cứu ra, cho người ăn, cho người ở, cứu người thoát chết ?” Hắc Tĩnh cắn răng nói to.

“Đương nhiên ta rất cảm kích lão đại Hắc Phúc Trạch nhưng hắc đem ta tiến vào Hắc Nguyệt Đường không phải biến ta thành chó sao? Ta vẫn phải nghe lệnh làm việc, cống hiến sức lực cho các người, lại không chiếm được cái lợi nào. Dùng phép giảm thọ vậy mà các người không ngừng bắt ta thi pháp, tất cả việc ta làm giúp được nhiều lợi cho Hắc gia như vậy nhưng ta được gì? Thật không công bằng !” Miêu Vô thản nhiên nói.

“Quả là rắn độc! Thì ra Miêu Vô người ngay từ đầu tiến vào Hắc Nguyệt Đường đã tính toán như vậy, người căn bản là có mục đích khi đi theo Hắc Phúc Trạch đúng không?” Đông Phương Thiên Kiêu nói chen vào.

Miêu Vô ngẩn ngơ.

“Hoặc là việc thân thể Hắc Phúc Trạch đến bây giờ vẫn không chuyển biến cũng là người thao túng đi.” Đông Phương Thiên Kiêu lại nói.

Miêu Vô kinh ngạc trừng mắt vài giây, rốt cục cũng nở nụ cười, cái mặt đáng ghét càng thêm hung ác.

“Không hổ danh là kẻ tung hoành trên thương trường Đông Phương nhị công tử rất thông minh.”

“Thông minh cũng không lại với người rồi!” Đông Phương Thiên Kiêu hừ nhẹ tự trách chính mình rất không cẩn thận lại xem nhẹ cái nhân vật “không tầm thường” bên cạnh Hắc Tĩnh này.

Hắc Tĩnh nghe vậy mặt trắng xanh không rõ, nàng ngàn vạn cũng không nghĩ tới cha mình năm đó mang Miêu Vô về chẳng khác nào dẫn sói vào nhà.

“Người vì một ngày này hẳn là tính toán rất kĩ lưỡng đi ! Người ở khách sạn tương kế tựu kế bắt cóc ta cùng Hắc Tĩnh bắt cóc làm cho Hắc Nguyệt Đường cùng Đông Phương gia xung đột, sau đó lợi dụng ta bức Đông Phương gia giao ra ‘mỹ nhân từ’, lại thừa dịp loạn mang theo Hắc Dao xuất hiện để trở thành cái phao cứu sinh cho Hắc Nguyệt Đường như vậy người sẽ nắm trong tay toàn bộ Hắc Nguyệt Đường quả là 1 nhân tài.” Đông Phương Thiên Kiêu hai tay khoanh trước ngực ung dung.

“Ồ... Người đoán thật chuẩn. Giờ phút này Hắc Nguyệt Đường đã phát lệnh công kích, còn Đông Phương Phong Hoa ra lệnh chỉ thủ chứ không tấn công. Nghe nói hẳn rất lo lắng cho người vừa nghe đến ta muốn có “mỹ nhân từ” đổi lấy mạng sống của người không do dự mà đáp ứng. Quả là huynh đệ tình thâm.” Miêu Vô cười lạnh. (L: tên này đánh gia hơi thấp ĐPPH rồi, anh ấy lừa được Hiền tỷ mang về nhà kia....đừng khinh)

“Đúng vậy! Thật sự là người anh tốt...” Đông Phương Thiên Kiêu cười nhẹ. Miêu Vô chỉ cần cùng Đông Phương gia liên lạc như vậy sẽ bị chú ý như vậy hẳn chỉ cần kéo dài thời gian là ok.

“Đây là tình thân ngu xuẩn! Dùng mỹ nhân từ đổi một kẻ chỉ còn sống được bốn năm nữa mà không thấy tiếc sao?” Miêu Vô đùa cợt.

Đông Phương Thiên Kiêu mặt vẫn bình thản nói:

“Quả thực đại ca của ta là người xử trí theo cảm tính. Nếu là ta sẽ không trao đổi”

Hắc Tĩnh quay đầu nhìn Đông Phương Thiên Kiêu, trong lòng không hiểu.

“Lời này chờ người có thể trở về sẽ nói với Đông Phương Phong Hoa đi! Chỉ là ta rất không muốn người nhớ rõ việc này bởi vì khi người trở lại Đông Phương gia đại khái đã biến thành 1 kẻ ngốc.....” Miêu Vô nói xong rút ra súng lục, chậm rãi đi về phía hắn.

“Ồ Miêu Cương có một loại cổ chỉ cần ăn vào thì nó sẽ chậm rãi ăn dần não người làm cho kẻ đó biến thành si ngốc, sau đó giống như người thực mà chết đi.....” Nói xong hắn một tay lấy ra một cái hộp sắt.

“Dù sao cũng sẽ phải chết không bằng người làm 1 kẻ ngốc mà chết thì sẽ rất thoải mái.” Miêu Vô hòng súng chỉ vào Đông Phương Thiên Kiêu bức ép:

“Đem nó ăn đi!”

Đông Phương Thiên Kiêu tiếp nhận hộp sắt, mở ra cầm lên một viên màu trắng là trứng trùng.

Eo! thật ghê tởm.....

“Đông Phương Thiên Kiêu!” Hắc Tĩnh biến sắc mặt hoảng hốt..... thật sự nuốt cái đó được sao?

Miêu Vô ưu ái nhìn nàng một cái, hừ lạnh:

“Người có vẻ rất lo lắng cho hắn? Hắc Tĩnh! Chẳng lẽ kẻ bắt nam bắt nữ quái vật như người cũng bị hắn hấp dẫn?”

“Câm miệng!” Hắc Tĩnh rốt cục tỉnh táo đây mới là bộ mặt thật của Miêu Vô, lúc trước hắn rất cung kính chưa bao giờ nói nàng quái thai

“Hừ! Nhìn người còn sống cũng không có ý nghĩa ! Linh hồn thể xác không phối hợp sống thật..... Ta hôm nay sẽ giải thoát cho người!” Miêu Vô cười lạnh đột nhiên xuất ra một khẩu súng giao cho Hắc Dao, vỗ vỗ tay mệnh lệnh nói:

“Tiểu Dao! Ngoan cầm lên bắn thùng đầu kẻ trước mặt cô đi!”

Hắc Tĩnh khiếp sợ nhìn chị mình tiếp nhận súng không hề chần chừ đem hòng chỉ vào mình, mặt Đông Phương Thiên Kiêu giận đến tái mặt. Miêu Vô quả là ác độc, hắn làm cho chị em Hắc gia tỷ muội tương tàn cuối cùng đem sự tình này trút lên đầu Đông Phương gia.

“Tốt lắm chính là như vậy. Không cần thủ hạ lưu tình 1 phát bắn chết cô ta.” Miêu Vô bên tai Hắc Dao giật dây.

Hắc Dao hai mắt vô hồn nhắm vào đầu Hắc Tĩnh, lên đạn.

“Chị! Tỉnh lại đi.....” Hắc Tĩnh gọi to.

“A..... vô dụng thôi, cô ta bây giờ chỉ nghe tiếng của ta mà thôi.” Miêu Vô đắc ý nói.

“Người đồ khốn! Chết tiệt! Ta nguyện rửa người bị vạn trùng xông tim mà chết!” Hắc Tĩnh tức giận mắng to.

Miêu Vô khê biến sắc, thân là pháp sư hắc kiêu nhất là loại lời rửa chết

“Mau giết cô ta! Nổ súng!” Hắc quát chói tai.

Hắc Tĩnh trợn to hai mắt, không nhúc nhích.

Đạn bắn ra nhưng chỉ nghe được một tiếng đập vang lên, viên đạn bắn trúng không phải là Hắc Tĩnh mà là một cái hộp sắt. (L: tay nghề non..)

Miêu Vô kinh sửng sốt một giây mới phát giác vừa rồi chớp mắt 1 cái Đông Phương Thiên Kiêu quăng ra chiếc hộp trong tay cứu Hắc Tĩnh một mạng.

Tùy tiện quăng ra đồ mà chặn được viên đạn công phu quả là không tầm thường.....

1 giây sửng sốt lại để cho Đông Phương Thiên Kiêu có cơ hội, Miêu Vô kinh hoảng nổ súng nhưng cổ tay đã bị tóm chặt, viên đạn lệch ra ngoài, nếu là bình thường Đông Phương Thiên Kiêu có thể tóm gọn được Miêu Vô? Nhưng hắc giờ phút này mê được chưa hết hơn nữa lại đói mệt, khí lực bị hao tổn chỉ có thể cùng Miêu Vô giằng co.

Hắc Tĩnh cũng không nhàn rồi thấy Đông Phương Thiên Kiêu hành động tiến tới phía Hắc Dao, không ngờ Hắc Dao động thủ nhanh cũng không buông tay, nàng giận dữ đấm cho chị mình 1 phát.

“Mau tỉnh lại cho em!”

Hắc Dao hoảng hốt nhìn chăm chăm nàng.

“Tiểu Dao giết cô ta! Mau giết!” Miêu Vô tay bị Đông Phương Thiên Kiêu kìm kẹp, giận dữ la hét.

Hắc Dao chấn động một chút rồi đem họng súng để ở ngực Hắc Tĩnh hạ cò súng.

Hắc Tĩnh hoảng sợ cầm họng súng:

“Chị! Em đây! Em là Tĩnh.....”

Đột nhiên im lặng. Bởi vì nàng rất tinh tường thấy trong mắt Hắc Dao có ý cười.....

Đây là gì?

Nàng ngẩn ngơ, toàn thân lạnh như băng. Trong nàng có gì đó rất lạ...

Là cái gì tê liệt? Cái gì tan nát

Cái đau đớn này vì sao quen thuộc như vậy?

“Hắc Tĩnh!” Đông Phương Thiên Kiêu sợ hãi.

Nàng quay đầu nhìn hắc không hiểu mặt hắc vì sao lo lắng như vậy không hiểu sao cái gì đang nghiêng thế kia.....

Đông Phương Thiên Kiêu dùng sức đá văng Miêu Vô ra, ôm lấy nàng.

“Hắc Tĩnh!” Hắc nhìn vết thương, vai phải bị trúng đạn viên đạn đi ra lệch ra tạm thời không nguy hiểm tính mạng.

Nàng nhìn hắc, ý thức có gì đó tan rã, tổng cảm thấy..... nơi nào đó rất xa xôi đang gọi nàng.

Con quỷ..... luôn tìm nàng.....

“Này! Tỉnh lại đi!” Đông Phương Thiên Kiêu lắc lắc nàng

Thần trí nhanh chóng hồi lại nàng chớp mắt mấy cái, thở không ra hơi nhin đau trũng trũng nhìn Hắc Dao.

Nàng xác định mới vừa mình không nhìn nhầm.

Hắc Dao hai mắt đăm đăm nhìn vết máu của Hắc Tĩnh đột nhiên kinh hãi thét chói tai ôm lấy đầu:

“A aaaaa!”

“Chị.....” Nàng bị giật mình. Vừa rồi..... chắc là..... ảo giác..... đi?

“Ha ha..... rất thú vị.....” Miêu Vô nhìn 1 màn này cười ngông cuồng.

“Tắc cả đều nằm kế hoạch của ta, tỷ muội tướng tàn, sau đó đổ tiếng xấu cho Đông Phương gia, ha ha..... Thế nào Đông Phương Thiên Kiêu tiết mục này phấn khích phải không?”

Đông Phương Thiên Kiêu quay đầu nhìn hắc mặt như băng lạnh. Tên giả hoạt, ác độc này phải nghĩ cách loại trừ mới được...

“Đừng ngo ngoe nữa đi, buông Hắc Tĩnh ra, không còn thời gian nữa người đi theo ta.” Miêu Vô dùng sung uy hiếp.

“Ai Hắc Tĩnh này, lần này ta cũng không thể nào cứu được cậu, cậu liền lẳng lặng ở chỗ này chờ chết đi! Có thể chết ở nơi này cũng rất yên tĩnh.” Đông Phương Thiên Kiêu bất đắc dĩ buông Hắc Tĩnh ra. (L: câu này quen quen)

“Người.....” Hắc Tĩnh tức giận muốn mắng hắc nhưng vừa mở miệng liền phát hiện hắc đang ám hiệu.

Nàng ngẩn ra, vì sao mình lại không hiểu ý tứ của hắc. Hắc muốn nàng phối hợp với hắc..... Thật đáng giận cũng nhìn mình đang bị thương sao? Sao có thể chạy?

Đông Phương Thiên Kiêu xoay người đi với Miêu Vô, còn Hắc Dao thành linh một tay giữ chặt lấy nàng 1 tay đoạt được khẩu súng bắn thẳng vào Miêu Vô. Miêu Vô kinh hãi quay cuồng. Hắc Tĩnh thừa dịp lúc này đứng dậy, tóm lấy Hắc Dao, cùng Đông Phương Thiên Kiêu chạy như bay!

Miêu Vô vội vã bắn để giết nhưng lại toàn bắn trượt, Đông Phương Thiên Kiêu vừa chạy vừa quay người đáp lễ hắc mấy phát. Trong đó có một viên vào lỗ tai Miêu Vô hắc sợ tới ôm đầu nằm ngã ra, Đông Phương Thiên Kiêu nhân cơ hội thoát đi.

“Hừ các người cho là có thể thoát được trận đồ của ta sao? Quá ngây thơ rồi.....” Miêu Vô che lỗ tai, dữ tợn hừ lạnh vội vàng đuổi theo.

Mưa giàn giụa che đầy tầm mắt cũng che đường đi. Trận đồ hư hư thật thật, phương hướng biến hoá kỳ lạ thật khó dò, bọn họ ba người chỉ có thể liều lĩnh như điên chạy về phía trước, Hắc Tĩnh cùng Hắc Dao ở phía trước còn Đông Phương Thiên Kiêu phía sau.

Phía sau không thấy Miêu Vô nhưng Đông Phương Thiên Kiêu biết hắc vẫn theo đuôi ung dung, lấy một loại vẻ ung dung theo dõi.

Hắc ghét loại cảm giác này nếu không phải muốn bình an mang chị em Hắc gia rời đi hắc muốn đối phó Miêu Vô nhưng 2 cô gái này lại rất quan trọng. Tuy rằng hắc không biết người nào mới có được hồn phách thợ gốm kia, người nào mới giải mỹ nhân chú nhưng hiện tại phải bảo vệ họ, đem họ về về Đông Phương gia. Nhưng nhìn xem tình hình này rất khó khăn, trận mưa bão, mưa tạt mạnh vào mặt, bùn đất vương chân muốn thoát khỏi nơi này thật quá khó.

Trong lòng đang lo lắng phút chốc hắc thấy trên mặt đất xuất hiện màu đỏ bị nước trôi đi nhưng vẫn nhìn rõ, nhìn lại thì ra cô nhóc kia bị thương.

Nàng chảy máu.

Trúng đạn, thể lực lại suy yếu, hắc biết nàng đã khso có thể chịu nổi nhưng cũng không ho ra tiếng nào, du trì sức mình kéo Hắc Dao đi.

Trong ngực hắc có cảm xúc lạ đó lại nhen nhón lên

Người này.....

Hít hơi hần chạy nhanh đuổi kịp, muốn giúp đỡ cô nhóc 1 chút nhưng phía trước lại có 1 tiếng kêu hét lên. Hần chỉ thấy phía trước Hắc Dao đột nhiên ngã cả người đang trượt ở sườn dốc còn Hắc Tĩnh cũng bị lôi xuống, hai người đồng thời biến mất trượt mất hần.

“A!” Có tiếng gào của Hắc Dao hần kinh hãi, chạy tới mặt biển đổi.

Bất ngờ sườn dốc có dòng suối nhỏ, nhưng giờ phút này dòng suối nhỏ chảy càng mạnh thành cả 1 con sông, Hắc Dao cùng Hắc Tĩnh hai người 1 nữ 1 nam ngoi lên giữ chặt vào 1 cành cây ở đó để không bị trôi đi. Tình hình là rất nguy hiểm.

“Cứu tôi với” Hắc Dao hình như hoàn toàn tỉnh táo, hoảng sợ hô to.

Hắc Tĩnh ngay cả khí lực la lên cũng không có, chỉ có thể cố sức nắm chặt cành cây kia, thở hổn hển, đuối sức.

“Đừng nhúc nhích!” Đông Phương Thiên Kiều đi đến cẩn thận dọc theo cành cây chậm rãi tới gần, lúc này phía trên một tiếng ầm ầm bùng lên hần ngẩng đầu thấy hoảng sợ nước từ thượng du chảy mạnh xuống kèm theo cả đất đá đang trào tới. Nếu như này sẽ chìm luôn cả 2 chị em kia. Không còn thời gian nữa với sức lực hiện tại của hần chỉ có thể cứu được 1 người.

Nên cứu ai?

“Cứu tôi với! Đông Phương Thiên Kiều.....” Hắc Dao điên cuồng nhìn hần khóc .

Trái lại Hắc Tĩnh mặc dù vẻ mặt tái nhợt nhưng lại tuyệt không mở miệng nhờ hần cứu, 2 người này nên cứu ai? Ai mới là người Đông Phương gia cần? Hần suy nghĩ nhưng dòng nước như con ác thú xông tới gào thét bên tai hần.

Nếu anh không thể xác định người nào, thì sẽ là người anh thích.....

Tâm trạng hần căng thẳng, tiến đến bờ sông tai giờ ra kéo lấy Hắc Tĩnh dùng sức ôm lấy nàng trước dòng nước xoá điên cuồng..

Trong mắt Hắc Tĩnh có chút kinh ngạc, buồn bực, khó hiểu nói chung rất phức tạp, có gì đó rất ảm áp đang chảy trong mình, làm mình náo loạn, rối bời.....

Hắc Dao nháy mắt đã bị nước cuốn vào, dòng nước siết đem theo nàng đi, hần trở mắt nhìn nàng ở trong nước lúc chìm lúc nổi sau đó nhanh chóng biến mất.

Hần không có thời gian để cho hần tự hỏi chính mình lựa chọn chính xác hay không, nơi này rất nguy hiểm hần phải lập tức rời đi. Bởi vậy, hần vội vàng kéo Hắc Tĩnh tới chỗ cao nhưng Hắc Tĩnh khí lực cạn kiệt hai chân mềm nhũn.

“Này!”

Hần kịp lấy nàng đem đi.

“Ta..... cũng sẽ không..... cảm ơn mi đâu.....” Hắc Tĩnh dùng chút ý thức còn lại cuối cùng nói ra những lời này rồi liền hôn mê bất tỉnh.

Hần kéo nàng lên nhìn chăm chăm vào cái mặt trắng bệch không có chút máu của nàng lâm bầm:

“Nếu cô biết tôi vì sao cứu cô thì cô cũng sẽ không cảm ơn tôi đâu.” Mặt bình tĩnh ôm nàng trở lại đường mòn, không thấy Miêu Vô hành tung làm hần thấy ngoài ý. Trận đồ này đã bị lũ quét làm náo loạn, đã thấy đường ra.

Hần cả người đã mệt đến mức tưởng như không đứng thẳng được nhưng vẫn gắng sức chịu đựng ôm Hắc Tĩnh đi từng bước từng bước một ra ngoài.

Mới đi đến một nửa ở phía trước 1 nhóm người mặc đồ đen lao tới, xúm vào hần.

Rốt cục cũng tới.....

Hần thở hổn hển trừng mắt nhìn mấy người kia, nhưng không tức giận chỉ trách móc 1 câu

“ Thập Nhị sao bây giờ người mới tới! ”

6. Chương 6

“Anh nói là Hắc Dao mà? Sao anh lại mang về là Hắc Tĩnh?” Đông Phương Tuyết Thế khó hiểu trừng mắt nhìn Đông Phương Thiên Kiêu ánh mắt đầy tràn ngập nghi hoặc.

“Hiện tại đừng hỏi.” Đông Phương Thiên Kiêu ngủ liên tiếp 3 ngày 3 đêm tinh thần còn chưa hồi phục vừa mệt lại vừa đói vội đầu vào bàn ăn lưỡi không muốn nói gì cả.

“Càng kì lạ là Hắc Tĩnh cũng là nữ nhân.” Đông Phương Phong Hoa cũng thật kinh ngạc.

Lúc trước khi gặp mặt thấy người này có chút kì quái, ngang ngược, hung hăng giờ ngoài dự đoán lại là 1 cô gái.

“A! Khó trách tôi luôn cảm thấy nàng rất giống nữ nhân..... Thì ra mắt mình không có vấn đề.....” Triệu Mộ Hiền tựa vào bàn giặt mình. Cô luôn có 1 tật xấu là không thể nam nhân đẹp với nữ nhân đẹp, nam nữ không phân biệt nổi. Hiện tại nàng có thể khẳng định cái sự việc nam nữ khó đoán kia có kết quả, ít ra cũng nhìn đúng được 1 người.

“Thiên Kiêu vậy Hắc Dao đâu? Em không phải nói cô ấy là linh hồn thợ gốm chuyển thể vì sao lại không mang nàng ta trở về?” Đông Phương Phong Hoa cảm thấy không đúng lắm, không chỉ là việc bắt cóc kia không thích hợp lại ngay cả kẻ luôn hung hăng như Thiên Kiêu cũng có gì đó lạ lạ

Ba ngày trước Đông Phương lang mang hắc về trên người đầy máu, và Hắc Tĩnh đang hấp hối trở lại Đông Phương gia, và hắc còn rất hung dữ không cho phép ai động vào người Hắc Tĩnh, hay qua đó xem. Lại còn mắng bọn Thập Nhất đến quá chậm. Chính bản thân mệt đứt hơi, lại còn xem bố trí thoả đáng cho Hắc Tĩnh chờ cô ta qua cơn nguy hiểm mới bằng lòng nghỉ ngơi.

Thật không bình thường! Rất không bình thường!

“Đúng vậy! Người chúng ta cần là Hắc Dao cũng không phải là Hắc Tĩnh 1 phần tử khủng bố nguy hiểm này.” Triệu Mộ Hiền đã bị Hắc Tĩnh bắt 1 lần nên nàng rất sợ.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ Hắc Tĩnh mới là người chúng ta muốn tìm?” Đông Phương Tuyết Thế lại hỏi.

“Ai! Các con chờ một chút cho Thiên Kiêu ăn bữa cơm ngon lành đi.” Đông Phương phu nhân nói.

Đông Phương Thiên Kiêu vẫn một mạch ăn trầm mặc không nói gì.

Trên thực tế hắc giờ phút này thật sự không muốn trao đổi đề tài này.

Nhưng Đông Phương Phong Hoa lại không buông tha cố ý tiếp tục nói:

“Mẹ à! Chuyện này rất quan trọng nếu Hắc Tĩnh không phải người chúng ta vậy không cần thiết để cô ta ở đây, lại càng không nên lãng phí tiền thuốc thang....”

Đông Phương Thiên Kiêu mặt nhăn lại, buồn đưa xuống bàn cầm lấy khăn ăn lau miệng không kiên nhẫn nói:

“Chính em cũng không biết Hắc Dao hay Hắc Tĩnh ai mới là hồn vị thợ gốm kia trú ngụ. Bởi vì cả 2 đều xuất hiện ở nơi đầu giá và cùng mang bình Hà Khẩu mỹ nhân đi. Lúc trước em tưởng Hắc Tĩnh là nam nên mới nhận định là Hắc Dao, sau lại phát hiện người kia là nữ.....”

“Cho nên chiếu theo lời vị sư thúc nhỏ của Lỗ nói thì Hắc Tĩnh và Hắc Dao 1 trong 2 là người có hồn vị thợ gốm kia? .” Đông Phương Phong Hoa tiếp lời.

“Đúng vậy.”

“Vậy em vì sao chỉ mang Hắc Tĩnh trở về?”

“Bởi vì lúc ấy tình huống nguy cấp chỉ có thể cứu được 1 người.”

“Vậy em vì sao cứu là Hắc Tĩnh mà không phải là Hắc Dao?” Đông Phương Phong Hoa lại hỏi.

Mặt Đông Phương Thiên Kiêu trầm xuống lạnh như băng.

“Vì sao hử Thiên Kiêu!” Đông Phương Phong Hoa vẻ mặt tươi cười nhưng toát lên khí thế ép người.

Vì sao? Vì sao chuyện gì cũng phải có lý do? Vì sao mọi người đều hỏi vì sao?

Mặt Đông Phương Thiên Kiêu trừng lại đang muốn nói vài câu nhưng lúc đó Thập Nhị vội vàng chạy vào cấp báo:

“Nhị thiếu gia! Hắc Tĩnh đã tỉnh lại, hơn nữa đang nổi nóng.....”

Hắn rùng mình lập tức đứng dậy:

“Để ta đến xem.”

Thấy vẻ mặt hắn nóng vội Đông Phương Phong Hoa khuôn mặt tươi cười dần dần âm đạm đi, mặt ưu tư

Triệu Mộ Hiền quay đầu khó hiểu nói:

“Kỳ quái! Nhìn em anh có vẻ rất lo cho Hắc Tĩnh thì phải?”

“Ai! Bởi vì nó cũng giống anh.....” Đông Phương Phong Hoa dịu dàng vén sợi tóc mềm của nàng nói nhỏ, hẳn lúc đó cũng rất khổ sở nên có thể hiểu được hành động không tên của Thiên Kiêu!

“Hử?” Cái gì giống? Đây là ý gì? Triệu Mộ Hiền nhìn Đông Phương Phong Hoa mặt lộ ra 1 dấu chấm hỏi to đùng.

Đông Phương Tuyết Thế 2 hai hàng lông mày cong đẹp mắt ỉu xiu, oán hận nói thầm:

“Đang làm cái quái gì thế ? Đừng có một lần nữa xảy ra chứ.....”

“Cái gì lại một lần?” Triệu Mộ Hiền buồn bực hỏi lại chỉ nhìn thấy vẻ mặt khinh thường của Đông Phương Tuyết Thế gian xảo, đoạ nàng im luôn.

Đông Phương phu nhân vẫn lặng im không nói có chút dăm chiêu dọn dẹp bàn ăn.

Bóng đêm buông xuống, chiếc đèn nhỏ le lắt sáng ở sân nhà. Nhìn Đông Phương gia có chút u ám, an bình, chính là giờ phút này trong phòng riêng của từng cá nhân, lòng mỗi người như không bình lặng.

Đông Phương Thiên Kiêu đi nhanh theo cửa sau đường mòn, rồi dừng bước khuôn mặt tuấn tú trầm lặng từ khi rời khỏi nhà tới nơi ở Hắc Tĩnh lòng rất rối bời. Vì sao lại cứu Hắc Tĩnh? Vấn đề này kỳ thật lúc hắn vươn tay thì đã có đáp án.

Là người anh yêu.....

Hắn không biết hẳn có phải bị lời nói của vị sư thúc trẻ tuổi của Lỗ Mặc ảnh hưởng nhưng hẳn thật sự có tình cảm với Hắc Tĩnh, hẳn chỉ biết là trong nháy mắt hẳn không hy vọng Hắc Tĩnh chết ở trước mặt hắn. Nhưng nếu chẳng may hắn sai thì sao? Biết đâu Hắc Dao mới người giải trừ lời nguyền của Đông Phương gia thì nên làm cái gì bây giờ?

“Cút hết ra ngoài cho ta! Các ngươi đem ta nhốt tại nơi này làm gì? Vì sao cho ta mặc thứ quần áo chết tiệt này?”

Vừa ở cửa cũng có thể nghe thấy tiếng cô nàng hét lên, rất giận dữ. Bên hành lang hơn 30 thuộc hạ cúi đầu chào hắn, hẳn mở cửa ra

“Đừng cho bất kì ai tiến vào.”

Đông Phương Thiên Kiêu ra lệnh 1 câu rồi bước vào trong, nhưng vừa vào đã bị 1 cú đâm chớp nhoáng của Hắc Tĩnh chào đón. Nhưng rất nhanh tay đã bị tóm được, hắn nhìn chằm chằm nàng hơi khựng lại.

Hắn thích cô nàng này sao?

Lúc khi nhìn thấy cô gái này bị thương hẳn rất nóng ruột như này có phải là thích không? Rồi lúc cận kề cái chết vẫn cứu nàng có phải là thích không? Nếu như vậy hẳn sẽ gặp phiền phức lớn phải không? Hắn đã

từng nghĩ mình sẽ không yêu bất luận kẻ nào, cũng không nên động lòng vì sao lại động tâm với cô nàng nữ không ra nữ này?

Cô nàng này có gì tốt? Cá tính thì xấy, lại hung ác, bướng bỉnh, máu lạnh, động tý là giơ tay giơ chân chẳng óc chút nào của phụ nữ.....Chẳng đáng yêu như bao cô gái khác mà sao chẳng hiểu sao mình lại thích? Hấn tự thấy tức giận với chính mình, khi không đi chú ý 1 cô nàng quái dị.

Nhưng ở phương diện nào đó mà nói cô ta có gì đó giống hấn.....Chỉ tiếc là kẻ địch, bất luận cô gái này có phải hồn vị thợ gốm kia hay không thì mình và cô ta không thể đi đến đâu cả. Ai! Sớm thế để cô ta bị nước trôi đi luôn cho hấn đã buồn phiền...

“Cô làm cái gì?” Hấn nhìn chằm chằm ánh mắt nàng đang giận dữ muốn giơ tiếp 1 nắm đấm lên

Hấn rất dễ dàng cảm cò tay nàng cười lạnh:

“Thật tốt quá vẫn có thể đánh người có vẻ không có việc gì rồi !”

“Đúng! Ta tốt lắm cho nên mi tốt nhất lập tức thả ta ra ngoài đi.” Nàng giận dữ nói.

“Tốt ? Cô thật nghĩ là cô tốt lắm?” Hấn hừ nhẹ đột nhiên đẩy nàng một chút nhìn cô này đứng thẳng còn không xong, đã chưa lành vết thương hấn lập tức giữ chặt nàng, cười lạnh:

“Xem ra cô còn đứng còn không vững!”

Tuy rằng đã tỉnh lại lại còn dám giương nanh múa vuốt nhưng ít ra còn có tinh thần nhưng nhìn mặt tái nhợt thở dốc thì ít nhất phải nghỉ ngơi mười ngày hay nửa tháng may ra có thể phục hồi như cũ.

“Mi.....” Người này đáng giận.

“Nghỉ ngơi nhiều đi như vậy đỡ lãng phí nguyên khí.” Hấn hừ nói.

Trong lòng hơi nháo, là hấn đang quan tâm mình sao?

Không! Làm sao có thể? Không thể nào.....

Lấy ra khẩu khí mạnh bạo mặc kệ trong lồng ngực đang đập ỳnh ạch, mắt nhú lên, cảnh cáo:

“Mi tốt nhất nhanh thả ta ra nếu không Hắc Nguyệt Đường sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Hấn hai tay kéo nàng tới gần chằm chọc nói:

“Tôi cứu cô đó! Hắc Nguyệt Đường đáng lý nên cảm kích vạn phần tôi mới đúng chứ nhỉ ?”

Nàng lùi về phía sau, trừng mắt trong lòng hơi lặn tẩn. Lúc nguy cấp đó hấn lại không cứu chị mình mà cứu mình, không hiểu hấn tốt hay có ý đồ gì khác?

“Mi..... vì sao cứu ta?” Nàng rất muốn hỏi rõ ràng.

“Cái gì?” Hấn nhú mi, vẻ không hiểu.

“Vì sao..... không cứu chị ấy mà cứu ta?” Nàng nghĩ là hấn thích Hắc Dao.

Hấn đột nhiên đem kéo nàng tay để sau thắt lưng nàng thừa cơ đem nàng ôm vào trong lòng, kề sát mặt nàng khóe miệng khẽ nhếch:

“Cô thử nói xem?”

Nàng kinh hãi muốn lui về phía sau nhưng lại không thể động đậy, chỉ có thể nín thở, đề phòng:

“Chẳng lẽ mi muốn lợi dụng ta để không chế Hắc Nguyệt Đường?”

“Cũng được! Đề nghị này cũng không sai chỉ tiếc là hiện tại người mà Hắc Nguyệt Đường không phải là cô.” Hấn tà ác giơ lên một chút cười mỉa.

“Cái gì?” Nàng ngẩn ngơ.

“Hắc Dao không chết, Miêu Vô đã cứu cô ta đem về Hongkong rồi, giờ phút này mọi người trong Hắc Nguyệt Đường đều nghĩ chính cô hãm hại chị mình, phản bội theo địch!” (L: chắc sắp rồi). Đây là tin tức mà sói

của Đông Phương gia hôm qua lượm được. Thằng thẩn mà nói khi hắn vừa nghe được tin này cũng có chút giật mình tên Miêu Vô này lại phần đầu quên mình nhảy xuống dòng chảy siết kia cứu Hắc Dao chứng tỏ quan hệ của bọn họ không tầm thường tí nào?

“Hắc Dao..... không chết?” Hắc Tĩnh vẻ mặt vui nhưng mắt lại lạnh lại.

“Sao thế? Nghe thấy chị mình không chết mà cô lại có vẻ không vui thì phải.”

Nàng giương mắt trừng hắn không đáp

“Buông ra!”

“Chị của cô quả là không tầm thường?” Hắn dò hỏi.

“Không liên quan đến chuyện của mi.” Của nàng sắc mặt càng trầm.

“Cũng khó trách mình bị chính chị ruột bắn bị thương, lại bị lôi xuống suối ai mà chẳng giận tức giận.” Hắn hừ nói.

Mắt loé lên, nhìn hắn.

Hắn..... lại biết?

“Hắc Dao là giả vờ đi? Làm bộ trúng tà của Miêu Vô lại nửa đường vấp té, may cô phản ứng mau nếu không đã bị rơi xuống nước rồi..... Hừ! Cô ta chỉ là giả vờ, cô ta và Miêu Vô là đồng phạm.”

Hắc Tĩnh trầm mặc không nói.

Không nghĩ người chị ôn hoà, dịu dàng, đáng yêu, luôn rất tốt với em mình. Thà để tay mình vậy máu chứ cũng không muốn chị mình bị lôi kéo vào tranh chấp ... vậy mà lại nhẫn tâm ra tay bắn mình, vì sao? Vì sao muốn giết mình?

Đông Phương Thiên Kiêu nhìn khuôn mặt đang tái nhợt, bắn khoản của cô nhóc này làm hắn dịu xuống, buông tay ra, thở dài.

“Hắc Dao không có dáng vẻ đơn thuần như cô thấy đâu, cô ta rất có dã tâm. Chỉ là cố ý muốn che dấu dã tâm đó chờ thời cơ, chỉ cần có kẻ kích động thì nó lập tức bùng nổ.”

“Câm ngay!” Nàng gầm lên.

“Hoặc do cô bản lĩnh quá cao, luôn đánh đông, uy hiếp tây nên cô ta không muốn là kẻ nhàn hạ, làm cảnh cho nên cô càng mạnh bao nhiêu chị ta càng hận cô bấy nhiêu!”

“Đủ rồi. Đừng tưởng cái gì mi cũng biết.” Nàng thật không hy vọng một người ngoài lại nói ra chân tướng của sự thật..

“Tôi đương nhiên là sẽ nói bởi vì người tiếp theo cô ta muốn giải quyết chính là cha của cô đó.” Hắn lạnh lùng cười.

“Chị ấy sẽ không.....” Hắc Tĩnh hoảng sợ mặt biến sắc.

“Cô ta đương nhiên không ngu gì mà ra mặt, trước mắt mọi việc sẽ do Miêu Vô làm. Miêu Vô sẽ áp chế và bắt cha cô phải giao ra quyền lực của Hắc Nguyệt Đường, đương nhiên cha cô cũng không muốn công lao của mình bị tan tành trong chót lát nên sẽ giao quyền cho Hắc Dao. Và đương nhiên Hắc Nguyệt Đường sẽ được Miêu Vô và Hắc Dao nắm trong tay.”

Nàng nhú mày suy tư một chút nghĩ rằng mình phải mau trở về nếu sự tình sẽ càng trầm trọng hơn

“Ta phải trở về Hắc Nguyệt Đường như thế nào người mới bằng lòng thả ta ? Nói điều kiện đi!” Nàng lạnh lùng nhìn hắn, còn hắn hai tay khoanh trước ngực, lắc đầu hơi cười:

“Điều kiện gì cũng không được vì ta sẽ không thả cô về.”

“Vì sao?!” Nàng kinh sợ.

“Thật vất vả mới bắt được cô, cô tưởng ta sẽ ngu ngốc thả hổ về rừng sao?”

“Người thằng khốn này! Ta biết mi không tốt đẹp gì mà.....” Nàng tức giận lại giờ nắm đầm lên.

Hắn ung dung cười nói:

“Cú đầm như bông mà còn muốn đầm sao?”

Nàng tức giận hừ một tiếng mặc kệ hắn trực tiếp đi ra cửa, ngoài không có người canh giữ nên mình cứ liều ra.

Hắn cau mặt nhanh chóng vọt đến cửa, tay giữ tay nàng, khẩu khí có chút giận:

“Này! Cô mặc như vậy mà cũng đi ra ngoài gặp người sao?”

Nàng ngẩn ra nhìn thấy trên mình chỉ mặc độc 1 chiếc áo khoác, bên trong không có gì, ngực phập phồng tự do làm cho mặt đỏ bừng. Nhanh tay che trước ngực, la lên.

“Mau đưa bộ quần áo kia trả lại cho ta!”

“Cô nói là thứ đồ bó ngực kì lạ kia sao? Nó vừa bẩn, lại vừa hôi, dính đầy máu sớm đã bị mất đâu rồi.”

“Vậy cho ta một bộ quần áo nam.”

“Rõ ràng là nữ sao muốn mặc quần áo nam?” Hắn nhíu mày.

Nàng giận dữ sắc mặt tái mét, khẩu khí giận dữ.

“Không được nói ta là nữ! Ta là nam! Nam mi hiểu không?”

Hắn vẫn ung dung ở sau nói:

“Lộ ra rồi còn muốn che giấu làm gì. Cô tưởng ta là kẻ mù hay sao?”

“Ta vốn là nam, tim của ta, linh hồn của ta đều là nam! Ta giống người” Nàng điên cuồng gào thét.

Cô ta thật chẳng hiểu nổi nữa, cứ chọc mình giận. Cố ý sao?

“Giống gì mà giống? Cô là nữ hiểu không? Tóm lại là nữ!”

“Câm miệng! Không cho phép nói từ nữ!” Nàng la hét điên loạn, cay đắng gào.

Đông Phương Thiên Kiêu khuôn mặt tuần tú bắt đầu giận dữ.

“Cô tự lừa mình sao? Hay là tâm lý có vấn đề? Không phân biệt rõ chính mình là nam hay nữ sao?”

“Ta đương nhiên phân biệt rõ ràng, ta là nam hiểu không? Từ đầu đến chân đều là nam!” Nàng cắn răng quát chói tai.

Không đợi nàng nói xong, hắn đã một phen kéo tay nàng dùng ném lên giường lớn, áp đảo nàng dưới thân không chút khách khí xoa bóp bầu ngực đang phập phồng của nàng, cười khẩy nói:

“Nói cho tôi biết là nam làm sao lại có thể có cái này?”

“Đừng chạm vào ta!” Nàng hoảng sợ, liều mạng vịn vịn giấy dựa.

“Xem ra cô còn rất cảm giác!” Cách áo khoác nhưng nộ hoa đã bị hắn khiêu khích mà đứng thẳng.

“Đáng chết! Ta muốn giết mi.....” Nàng kinh sợ điên cuồng hét lên dùng hết sức lực chống cự nhưng tay hắn như gọng thép cứng kìm kẹp nàng:

“Theo tôi nên có người dạy cô nhận thức thể nào là nam nhân cùng nữ nhân bất đồng đi miễn cho cô không phân biệt nổi loạn trào.....”

Dứt lời hắn cúi đầu xuống mãnh liệt hôn trụ môi của nàng.

Nàng khiếp sợ, thất sắc, nhắm chặt môi không cho hắn thực hiện được nộ hôn.

Hắn cười thầm một tiếng chuyển hướng liếm tai của nàng, nàng bị ngứa mẫn cảm dục lại, há mồm ra đã bị hắn nhân cơ hội nắm lấy cằm của nàng tiếp tục phủ lên môi nàng.

“ô ô.....”

Hai người hôn nhau nhưng nàng không phải là đối thủ của hắn? Nàng chưa bao giờ bị kẻ nào hôn, cắn bản ngay cả hôn là cái gì đều cực kì chán ghét không muốn biết và đương nhiên càng không có khái niệm chống lại. Bỏ vậy lưỡi của hắn linh hoạt tiến vào lộng hành trong miệng nàng, còn nàng thì khiếp sợ chính mình.

Cái này..... đây là.....

Hắn cười thầm một tiếng chiếm được ưu thế càng muốn tiến thêm một bước sâu sắc hôn.

Chính mình lại như vậy không hề chống cự người xâm lược làm Hắc Tĩnh có chút kinh hoảng, cũng không biết làm sao chỉ thấy người mình nóng rực theo lưỡi hắn đưa đẩy. Môi tiếp môi nàng từng nghĩ rất ghê tởm nhưng bây giờ lại hoà vào, tan chảy, tê dại. Rốt cục là cái gì đang xảy ra?

Sao lại có..... Nụ hôn này như loại ma pháp sao?

Hơi thở nàng hoà cùng với Đông Phương Thiên Kiêu, tim đập nhanh chưa từng thấy, thân thể cũng bắt đầu run rẩy.....

Phút chốc hắn buông nàng ra, ngẩng đầu đầy mắt khiêu khích.

“Thấy không? Phản ứng hiện tại của cô không có gì giống đàn ông hết! Cô hiện tại cảm thấy run sợ, mềm yếu, toàn thân vô lực đúng không?” Hắn trầm thấp cười, tầm mắt vẫn lưu luyến đảo qua cái môi nàng bị hắn hôn đỏ lên.

Nàng giống như bị dội một chậu nước lạnh, nháy mắt thanh tỉnh, thẹn quá hoá giận cãi chày cãi cối:

“Cái này chính là phản ứng sinh lí của thân thể căn bản không phải cảm giác chân chính của ta.” (L: đừng thách anh ấy ra tay nặng hơn...)

“Phải không? Nhưng tôi thường nghe người ta nói tâm tình của phụ nữ cùng thân thể là một.”

“Nhưng ta không phải nữ! Không đúng, không đúng, không phải!” Nàng hét lên giận dữ.

“Cô.....” Hắn cau mày, thấy nàng vẫn kiên cường, ngang bướng, lại còn cố chấp như thể muốn lấn át lời của mình. Giận dữ kéo lái khoá trên áo khoác của nàng

“Xoẹt”

“Mi làm gì?” Nàng lớn tiếng kêu lên vội vàng che lấp trước ngực, muốn trốn.

Hắn vẻ mặt lạnh lùng đưa thân thể đang cứng đờ vào trước cái gương.

“Buông tay ra, mi rốt cuộc muốn làm gì?” Nàng tức giận ra sức giãy dụa, nhưng càng giãy dụa cái áo khoác càng che không được da thịt bên trong.

“Tôi muốn cô hãy nhìn chính mình.” Hắn cánh tay kéo tay nàng đang che trước ngực ra đằng sau, không cho che dấu. Vì thế mà bầu ngực no đủ mê hồn lộ ra trước tấm gương. Nàng kinh hãi che mắt mình tức giận cả người phát run. Cô không muốn soi gương, chán ghét chính bản thân mình, chán ghét cái thân thể này. Là tạo hoá trêu ngươi nàng

“Mở to mắt! Nhìn chính mình đi!” Hắn thét lên ra lệnh.

“Không muốn!”

Nàng thật sự chán ghét chính mình như vậy sao? Giống như thân thể này khiến nàng khổ thẹn lắm ư? Cô ta lại có tật xấu này, nhưng mặc kệ hắn phải trị khỏi cái bệnh không thừa nhận bản thân của cô ta mới được.....(L: là giáo dục giới tính hả? Kiêu : chuẩn)

Khóe miệng tà ác nhếch lên, ôm nàng bàn tay to hướng về phía trước ngực nàng, bao phủ bầu ngực căng mọng, trêu đùa nụ hoa kia.

“Mi” Nàng thở hắt vì kinh ngạc khiếp sợ mở mắt ra, nhìn ra trước gương mình áo rách lung tung, bị hắn ôm vào trong ngực, đầu ngón tay của hắn đang có những hành động ám muội, 1 loại hương vị gì đó lan toả

trong nàng. Càng làm nàng hận hơn là vẻ mặt của Đông Phương Thiên Kiêu. Cái tên đáng giận chết tiệt kia đang mỉm cười.

“Thấy rõ không Hắc Tĩnh? Cả người cô từ trên xuống dưới là phụ nữ...” Hắc cố ý bên tai nàng nói nhỏ.

“Ta không muốn nhìn! Mau lấy cái bàn tay bẩn thỉu của ngươi ra đi!” Nàng kích động nếu không phải miệng vết thương chưa lành, toàn thân khí lực mất hết nàng đã sớm làm thịt hắn. (L: ăn thịt hắn? hay bị hắn thịt?)

“Cô không nhìn? Vậy tôi sẽ giúp cô xem thật kĩ.....” Hắc cười khê năm ngón tay bắt đầu không kiêng nể xoa bóp âu yếm, môi càng dọc theo cổ của nàng hôn tới.

“Đừng chạm vào ta.....” Nàng chịu không nổi đầu ngón tay nàng run rẩy không ngừng vịn vào tứ chi kháng cự.

“Hừ! Im lặng coi! Cô đại khái chưa từng thăm dò tìm hiểu thân thể của chính mình rồi? Thân thể con gái sẽ rất hay ngứa ngáy có những nơi rất mẫn cảm.” Hắc xoa đổ dành, dẫn dụ nàng, hưởng thụ cái mềm yếu trong lòng bàn tay mình.

“Đông Phương Thiên Kiêu! Ta..... ta muốn giết ngươi.....” Nàng hơi thở hỗn độn hết nhe.

“Được! Tôi chờ cô tới giết tôi.” Hắc nói xong tay phải chậm rãi hướng về cái bụng bằng phẳng của nàng ra tay.

“Mi muốn làm gì?” Nàng kinh hãi lại lần nữa mở to mắt, lấy khuỷu tay chống đối hắn.

Hắn không đáp một tay ở trước ngực xoa nắn, tay kia thì xâm nhập nơi giữa hai chân nàng tìm kiếm cánh hoa.

“Không muốn!” Cái tên đáng chết này làm Hắc Tĩnh thật sự hoảng, nàng kẹp chặt hai chân muốn ngăn cản hắn nhưng lại làm cho đầu ngón tay dễ dàng xâm nhập vào nơi tư mật của nàng làm xằng làm bậy.....

“A.....” Nàng bắt lực ngấm ra tiếng.

“Nơi này là bộ phận đẹp nhất trong thân thể con gái. Nơi này có thể thiêu đốt đám nam nhân, cũng có thể làm cho nam nhân phát cuồng.....” Tay hắn ra tăng lực đạo, kích thích bản năng nguyên thủy của nàng, trêu chọc nơi nữ tính của nàng hắn muốn nàng nhận ra rằng, nàng là 1 nữ, 1 người đàn bà thực sự

“Không muốn..... a..... Đông Phương Thiên Kiêu.....” Thân mình vịn vào cảm giác trong cơ thể đau đớn mà vui sướng, nàng chỉ biết là hắn đang nhục nhã mình, chính nàng cố tình trêu chọc thân thể mình, mà thân thể lại hưởng ứng hắn mà lắc lư.....

“Phản ứng..... của cô rất mạnh mẽ.” Hắc thanh âm cũng trở nên khàn hơn, bị nơi tư mật nóng ẩm của nàng làm thiêu nóng ngón tay của hắn cũng thiêu đốt tim hắn, làm hắn toàn thân nảy sinh dục vọng, ham muốn.

“Mi tên hỗn đản này..... Có đâm ngàn nhát cũng không bỏ qua cho ngươi..... A a a.....” Miệng nàng rít gào nhưng cũng đồng thời như bị vây hãm nơi bị hắn khiêu khích, âu yếm sau đó như 1 con thú đang ngủ say trong tâm linh bị kẻ đột nhập đánh thức, hắn mạnh mẽ đụng vào nàng. Nhìn chăm cơ thể nàng sa vào dục hỏa rất quyến rũ trong lòng hắn như nổi dậy cánh tay càng tiến sâu thăm dò, tay mạnh mẽ ra vào làm cho nụ hoa nàng thêm ướt át dịch mật ra tràn đầy.....

“A a a” Có thứ không thể giải thích được đang trong cơ thể nàng bùng nổ, nó rất mạnh nàng đứng dậy nó lại làm nàng ngã xuống, không thể kháng cự được, yếu kiều rên rỉ..

Hắn ôm chặt nàng tay tùy ý ở trong nàng nở rộ giải phóng.

Cố gắng giữ bình tĩnh hắn mới buông nàng ra, đùa cợt nói:

“Bây giờ cô còn hoài nghi giới tính của mình nữa không?”

Hắc Tĩnh tức giận xoay người giáng cho hắn một cái tát nhưng thân thể sớm suy yếu lại bị hắn quấy nhiễu rất cuộc chịu không nổi lửa giận cuồn lên, tát xong nước mắt nàng rơi xuống, chân thì đứng không vững ngã về phía trước.

Hắn nhanh tay ôm lấy nàng khoe miệng đang nhếch lên phút chốc cứng đờ, bởi vì hắn thấy vết thương trên vai nàng bị vỡ ra, thấm đầu máu. Làm hắn tự giận chính mình trêu đùa quá đà.....

“Ta..... muốn giết..... mi..... Mi chết chắc rồi.....” Cho dù sắc mặt đã trắng bệch ý thức đã mơ hồ nàng vẫn kiên cường cắn răng nói rồi mới cam tâm nhắm mắt hôn mê trong lòng hắn.

Nhìn thấy mặt nàng như không có máu trắng bệch làm lòng hắn trầm xuống, mi nhíu lại rất khó coi.

“Không cần cô phải động thủ tôi cũng sẽ chết.” Nhẹ giọng nói rồi hắn đem nàng ôm dựng lên ôn nhu đặt lại trên giường sau đó lẳng lặng nhìn nàng.

Khuôn mặt xinh đẹp tràn ngập vẻ mỏi mệt, nằm im ắng trên giường có vẻ gầy đi. Âm thầm thở dài hắn không biết chính mình đang nghĩ cái quái gì? Làm cái quái gì nữa! Cô ấy muốn nghĩ bản thân mình là nam thì liên quan gì đến mình cơ chứ? Lại còn chọc giận 1 người đang bị thương!

Hắn đang sợ cái gì? Tức cái gì?

Chẳng lẽ trong tiềm thức hắn lo lắng cho nhận thức của nàng và cái vị thợ gốm từ ngàn năm trước sao?

Ý nghĩ đó làm hắn giật mình! Ánh mắt từ miệng vết thương dời xuống trước ngực nàng, nụ hoa bị hắn mơn trớn nhũ tiêm mê muội hiện lên hơi đỏ làm cho ngực hắn nóng lên nhìn đầu ngón tay mình bị thiêu đốt nhất thời hạ thân cơ rút từng tế bào nổi lên ý niệm điên cuồng muốn chiếm lấy nàng.

Hắn khẽ biến sắc đứng dậy vội vàng rời ra.

“Nhị thiếu gia! ” Ngoài cửa Thập Tam, Thập Nhị nhìn sắc mặt chủ nhân dị thường kinh ngạc.

“Gọi Thập Nhất đến đây một chút. Còn nữa gọi 1 nữ nhân giúp đến thay quần áo cho Hắc Tĩnh.” Hắn xanh mặt hạ lệnh.

“Tuân lệnh”

Hắn đi được 1 bước lại quay đầu lạnh lùng nói:

“Ngoài Thập Nhất ra không cho phép nam nhân nào đi vào.”

“Dạ”

Chỉ thị xong hắn về phòng. Cầm lấy di động gọi cho Đông Phương Khuynh Quốc.

Hắn hy vọng Hắc Tĩnh sẽ không phải là kẻ ngàn năm trước ra lời nguyên rửa kia.

Tốt nhất là không phải.....

7. Chương 7

Ta hận! Ta rất hận.....

Là ai? Là ai đang nói chuyện với mình?

Ô ô hu hu Ta không cam lòng..... không cam lòng.....

Đau! Có 1 cảm giác cực kì đau thương đang giằng xé trong ngực nàng, đau đến không thể thở nổi giống như cái đó mang theo cái hận mãnh liệt, hô lên mình không cam lòng chính là chính nàng sao?

Đem “mỹ nhân từ” trả lại cho ta.....

Cái gì? mỹ nhân từ? Là..... mỹ nhân từ của Đông Phương gia sao? Ý nghĩ đang nháy lên nhớ tới lúc trước nhập vào người Lỗ Mặc có sở thấy 1 cái từ bàn xinh đẹp lại ẩn giấu nhưng bi oán, là màu của mưa? Mưa nước mắt? Cái vệt sang quen thuộc, cái vòng tròn đó rất quen thuộc nhìn nó mà lòng nàng đau, lòng nàng run rẩy.

Lúc này từ bàn kia đột nhiên vỡ toang ra thành nhiều mảnh nó toé ra máu, máu từ trên ngực nàng chảy ra!
“A.....” Hắc Tĩnh kinh hãi bật dậy, sắc mặt trắng bệch, ngực như còn lưu lại 1 sự chấn động đó, giống như trái tim đang nổ tung ra.

Hu..... hu.....

Tay của nàng đưa lên đang run rẩy, chặn lên trước ngực như đang rất kinh hãi. Những hình ảnh lặp đi lặp lại làm cho nàng thấy cơn ác mộng của mình trước nay đều liên quan đến “mỹ nhân từ”. Nàng phải nghĩ biện pháp tận mắt thấy cái mỹ nhân từ của Đông Phương gia là cái dạng gì.

“Cô rốt cục đã tỉnh!” Triệu Mộ Hiền đứng ở bên cạnh cửa.

Nàng ngẩng đầu mắt liếc trừng lại. (L: tình duyên ngàn kiếp của hồn vị thợ gốm kia đó)

Đối với Triệu Mộ Hiền nàng không có cảm giác bài xích. Lại mỗi khi nhìn thấy cô này làm cho nàng cảm giác như rất phần uất, đau thương, tức giận

“Cô tới đây làm gì?” Nàng lạnh lùng hỏi.

“Tôi đến xem cô thôi.”

“Không cần! Cô mau cút đi.”

Loại phụ nữ hung hãn thế này mà Đông Phương Thiên lại thích quả là ánh mắt hắn bị mù ở đâu không biết! Trong lòng thầm nghĩ nhưng lại nói toạc ra luôn.

“Tôi chỉ rất ngạc nhiên sao Đông Phương Thiên Kiêu lại có thể chăm sóc cô những ba ngày ba đêm? Nhìn mặt cô có cái gì đẹp? Mà như hắn rất lo lắng? lại còn không cho những nam nhân khác tới đây.....”

Hắc Tĩnh ngẩn ra trong lòng chấn động.

Đông Phương Thiên Kiêu..... Hắn chăm sóc nàng ba ngày ba đêm á?

“Tôi đoán cô nhất định hạ cổ gì lên hắn đúng không? Bằng không kẻ mặt lạnh vô tình như hắn sao lại động tâm với cô.” Triệu Mộ Hiền hai tay chống lên thất lưng, lòng nghi ngờ hỏi.

Động tâm? Đông Phương Thiên Kiêu đối với nàng ? Sao có thể? Sao lại có thể xảy ra chuyện không hay này? Lại nhớ đến ngón tay hắn xâm phạm mình làm cho giận mà tức run lên.

“Hắn là cái tên hỗn đản, ta mới không thèm hạ cổ với hắn ta chỉ muốn một dao giết hắn.” Nàng tức giận lại xấu hổ nói.

“Hả? Chẳng lẽ cô đối hắn không có cảm giác? Nghe nói các người mất tích lại ở cùng một chỗ với nhau.....” Triệu Mộ Hiền rất kinh ngạc thế nhưng làm gì có cô gái nào mà khiến Đông Phương Thiên Kiêu cao cường, đẹp trai vậy mà lại động tâm chứ?

“Ta rất ghét hắn! Ghê tởm hắn. Ta hận không thể..... lột da hắn, cắn xé hắn cốt, uống máu hắn.....” Nàng đột nhiên gầm nhẹ, làm cho Triệu Mộ Hiền bị phản ứng kịch liệt của nàng làm hoảng sợ nói:

“Đông Phương Thiên Kiêu đã làm gì với cô sao? Sao cô lại giận hắn đến như vậy?”

Bị nói như vậy nhớ tới cái môi Đông Phương Thiên Kiêu nóng rực mãnh liệt hôn mình, đầu ngón tay hắn thiêu đốt cơ thể mình, cảm giác từng đợt rung động không tên trào lên, suy nghĩ thêm lung tung, rối loạn không thể xua đi được. Mặt ửng hồng, nóng lại nổi trận lôi đình hô to:

“Không cần nói nữa! Đừng nhắc tới hắn nữa!”

Triệu Mộ Hiền nháy mắt mấy cái, cảm giác Hắc Tĩnh lạ!

Không lẽ cô ta cùng Đông Phương Thiên Kiêu trong lúc đó có cái gì.....

Hắc Tĩnh đột nhiên phát hiện chính mình kích động quá mức vội vàng ôn định cảm xúc, lấy lại khẩu khí liếc Triệu Mộ Hiền:

“Cô tới đây chỉ để nói chuyện vô vị này thôi sao?”

“Ai! Tôi bởi vì nghe nói cô chưa có tỉnh lại nên qua đây xem sao!” Triệu Mộ Hiền nhún nhún vai vì an toàn Phong Hoa không cho phép nàng đến chỗ Hắc Tĩnh, nàng thật vất vả thừa dịp hắc đêm nay cùng bà nội, mẫu thân tham gia tiệc từ thiện mới có cơ hội tiến vào. Là Phong Hoa quá lo mà thôi, nhìn cái bộ dáng nằm suy yếu của Hắc Tĩnh có thể ra tay được với nàng sao?

“Cô đến xem ta đã chết chưa chứ gì?” Hắc Tĩnh lạnh nhạt nói.

“Nếu không phải vì lời nguyên của Đông Phương gia cũng không thừa hơi mà giữ cô ở lại dưỡng bệnh đâu!” Triệu Mộ Hiền tức giận nghiêng răng nói

Giải lời nguyên?

Hắc Tĩnh run sợ mặt biến sắc.

Nàng lại có liên quan tới lời nguyên của Đông Phương gia sao? Cái mỹ nhân từ kia, còn có ác mộng từ nhỏ đã ám lấy nàng những bí ẩn đó đều liên quan tới nhau sao?

“Cũng tốt rồi! Rốt cục cô đã tỉnh để tôi đi gọi người mang cơm đến cô hẳn cũng đã đói bụng rồi.” Triệu Mộ Hiền không nghĩ nhiều biết mình cùng Hắc Tĩnh không hài lòng nhau lên không muốn nói nhiều. Chính là cô vừa mới xoay người đã nghe thấy Hắc Tĩnh thét lớn một tiếng nằm trên giường.

Nàng nhìn lại chỉ thấy thân thể Hắc Tĩnh cuộn tròn lại, rất thống khổ ở trên giường run rẩy.

“Này! Cô làm sao vậy?” Nàng kinh hoảng tiến lên hỏi.

“Ta..... ta.....”

“Cô đau ở đâu? Miệng vết thương có đau không? Tôi đi gọi Thập Nhất..... A á?” Nàng còn chưa nói xong, tay đã bị túm lại, ngã ra rồi không biết 1 đoạn dây ở đâu cuốn vào cổ mình.

Um um

Nàng thở không nổi, giãy dụa nhưng càng giãy dụa dây càng thít chặt làm mặt nàng nhanh trắng bệch.

Hắc Tĩnh chậm rãi nhìn nàng cười lạnh:

“Nữ nhân thiện lương lại ngu xuẩn Triệu Mộ Hiền à ta đang muốn tìm kẻ mang ta ra ngoài! Mi tới thật đúng lúc.”

Đáng giận! đáng giận! Nữ nhân này thật ác độc..... Mình đúng là quá khinh địch rồi.

“Cùng ta đi ra ngoài nào!” Hắc Tĩnh khinh nói một hơi, dùng sức đem nàng kéo chặt.

Nàng muốn chống lại nhưng giãy ra lại làm cổ thêm khó thở, đầu choáng váng.

“Hãy ngoan ngoãn một chút, đừng loạn. Người có tin là ta ra tay sẽ khiến cô 1 phút không thở nổi mà chết không?” ”” Hắc Tĩnh âm hiểm cười.

Triệu Mộ Hiền bất đắc dĩ chỉ có thể đi từng bước ra ngoài, mở cửa bên ngoài thuộc hạ thấy nàng bị khống chế mà chấn động, hai người muốn tiến lên cứu thiếu phu nhân nhưng thấy Triệu Mộ Hiền mặt trắng dã, không ngừng run run.

“Đừng tới đây nếu không ta sẽ giết cô ta.” Hắc Tĩnh lớn tiếng quát.

Làm sao bây giờ? Hai thuộc hạ nhìn nhau nhất thời rối loạn. 1 là thiếu phu nhân của lão đại, 1 là cô gái được lão nhị chiều cô không thể tổn thương 2 bọn họ. Tốt nhất đi báo cho nhị thiếu gia. Hai kẻ này liếc nhau ám hiệu.

Hắc Tĩnh lập tức giận nói:

“Không cho phép thông báo cho bất luận kẻ nào! Hiện tại các người mang ta đi tìm mỹ nhân từ.”

“Cái này.....” Bọn họ ngẩn ra. Hắc Tĩnh muốn tìm mỹ nhân từ ư ?

“Lập tức đi!” Nàng lại lần nữa thít chặt dây.

“u u” Hơi thở của Triệu Mộ Hiền suy yếu, mặt xanh mét.

“Triệu tiểu thư.....” Thuộc hạ kia khản trương.

“Có đi hay không?” Hắc Tĩnh hét to.

Bọn họ hết cách chỉ có thể dẫn dắt nàng đi tới kho hàng mở ra cửa lớn để cho Hắc Tĩnh đi vào.

Hắc Tĩnh áp tải Triệu Mộ Hiền đi vào kho hàng vừa thấy nhìn thấy cái cửa hầm giả cổ kia cả người tựa như điện giật đứng khựng lại.

Cái hầm này..... rất quen

Sau đó như có 1 lực hút kỳ dị trong đó kêu gọi làm cho trái tim nàng run rẩy.

Khó thở quá, thở không nổi, bị cô ta giữ lâu như vậy

“Um um...” Triệu Mộ Hiền nước mắt tuôn ra, chân tay không ngừng vận vẹo nghĩ rằng nàng tám phần sắp chết. Phút chốc từ phía sau giọng của Đông Phương Thiên Kiêu vang lên.

“Hắc Tĩnh mau buông ra!”

Hắc Tĩnh chấn động một chút quay đầu nhìn hắc. Nhìn hắc rất mệt mỏi, hắc thực sự chăm sóc mình 3 ngày 3 đêm sao. ...

“Có chuyện gì thì cứ trực tiếp nói với ta được rồi, thả Triệu Mộ Hiền ra.” Đông Phương Thiên Kiêu giận nói.

Từ khi Hắc Tĩnh bước tới nơi này mọi cử chỉ đều bị camera quan sát quay lại truyền trực tiếp tới phòng an ninh của Đông Phương gia, thuộc hạ chạy đến thông báo cho hắc làm hắc vừa mới nghĩ ngơi được 1 chút đã bị gọi dậy. Hắc nghe thấy vậy chạy như bay tới đây.

Tự dưng có 1 cái gì đó nổi lên trong Hắc Tĩnh, ánh mắt kì dị, lạnh nhạt :

“Hừ! Được thôi muốn ta thả cô ta ngay lập tức đem mỹ nhân từ giao ra đây.”

“Cô muốn mỹ nhân từ để làm gì?” Đông Phương Thiên Kiêu nhú mày, sắc mặt khác thường.

“Ta muốn nhìn xem nó là dạng gì..... nhìn xem nó có phải hay không.....” Nàng nói xong cái gì đó trong nàng lại tiếp tục khống chế nàng, xâm nhập vào tim nàng. Nàng rung động một chút tứ chi như bị lơ lửng nhẹ buông tay còn Đông Phương Thiên Kiêu nhân cơ hội đó chạy tới trước xoay tay nàng ra sau, tóm chặt còn giao Triệu Mộ Hiền cho thuộc hạ bảo vệ. 23 đỡ lấy Triệu Mộ Hiền, còn bảo hộ ở bên cạnh nàng. (L: như các bạn đã biết thuộc hạ nhà anh này đánh số cho dễ nhớ =.)

“Khụ khụ khụ.....” Triệu Mộ Hiền không ngừng ho, cổ thở lấy không khí.

Còn Hắc Tĩnh thì lại hồn nhiên như không có gì xảy ra, mặt biểu tình ngây dại.

“Hắc Tĩnh?” Đông Phương Thiên Kiêu túm vai của nàng nhẹ lay.

“Mỹ nhân từ..... của ta.....” Nàng thoát khỏi hắc dáng đi cứng ngắc đến trước cửa đem hai tay lòng bàn tay dán lại trên cửa.

“Cái gì?” Đông Phương Thiên Kiêu giật mình.

Không chỉ là hắc, ngay cả Triệu Mộ Hiền cùng 23, 24 cũng phi thường kinh ngạc.

“Nghe được không? Nó đang khóc, nó đang lên án.....” Nàng như mê như tỉnh nói

Cánh cửa đó như có cảm biến với Hắc Tĩnh, nó như vang lên những tiếng động kì quặc. Khuôn mặt Đông Phương Thiên Kiêu khẽ biến sắc ấn nhanh mặt má, cửa mở ra.

Từ trước giờ mỹ nhân từ chưa bao giờ phát ra âm thanh như vậy, nó vẫn nằm yên ở nơi cất giấu. Như vậy tiếng động kỳ quái đó từ đâu mà đến?

Hắc đang buồn bực không thể hiểu nổi thì 2 mắt Hắc Tĩnh đã trợn lên nhìn chăm chăm cái hình vuông bảo vệ tiến tới gần, tới gần. Tự dưng hình tròn đó lại phát ra ánh sáng màu xanh, chiếc kính bảo vệ nó vỡ toang ra thành những mảnh nhỏ tung toé. Những điều quỷ dị này làm cho Đông Phương Thiên Kiêu cùng Triệu Mộ Hiền đều hoảng sợ, trong lòng Đông Phương Thiên Kiêu hiện lên một tia bất an, hắc bước lên, hô to:

“Hắc Tĩnh đừng chạm vào nó!”

Nhưng Hắc Tĩnh đã vươn tay đụng vào bên trong. Còn vật kia vẫn loé sáng không ngừng rất chói mắt khiến người ta phải che mắt tránh né còn Hắc Tĩnh thì vẫn điềm nhiên nhìn nó. Những dòng kí ức nháy mắt, chớp nhoáng hiện lên vô số trong đầu. Kí ức xa xôi....

“Ông trời à nếu người là nữ thì tốt rồi! Nếu là nữ nhân thì ta khẳng định người sẽ là 1 mỹ nữ..... Tay nghề của người thật giỏi.”

Công chúa hoạt bát rất thích chọc hắc nhưng hắc mặc kệ chỉ cần có thể làm cho công chúa cười thì hắc đã mãn nguyện rồi. Nhưng hôm nay công chúa đưa cho hắc 2 bức hoạ người xem, ông trời à 2 bức hoạ đó 1 là bức hoạ chiếc bình man xanh hoa đẹp dễ đây là tác phẩm công chúa thích nhất là hắc làm nó, bức thứ 2 thì hắc nhìn như sét đánh giữ trời quang là bức vẽ 1 người con gái, dung mạo mỹ lệ, quần áo vương giả, đứng thẳng mặt hơi cười thật mê người. Người trong tranh này là hắc! Là giả trang nữ!

Công chúa là thế lại tưởng tượng hắc là nữ, vẽ hắc nữa.... Vì thế hắc đã hiểu được, lời nói của công chúa không phải đùa, nàng thưởng thức các tác phẩm của hắc vì hắc có tay nghề giỏi chứ không thích hắc. Cả đời này vĩnh viễn là thế, vĩnh viễn công chúa không yêu hắc.

“Bức hoạ này công chúa hãy đưa cho nô tài đi.” Lòng hắc đau nhói mà vẫn phải mỉm cười.

“Được! Ta đưa cho người nhưng ta muốn đem nó chôn cùng ta khi ta chết.”

Vật bồi táng? Công chúa vì sao muốn bức hoạ của hắc làm vật bồi táng? Chẳng lẽ công chúa cũng có chút tình cảm với hắc sao? Hắc tự an ủi mình sau đó mang theo bức tranh về căn nhà nhỏ của mình. (L: giàu trí tưởng bở là ghen mà thôi..... Sinh tử kiến)

Nửa năm sau, công chúa bệnh nặng khó có thể sống qua mùa đông, hắc quyết định hiến thân để chế ra 1 vật, dùng chính mình xương máu mình làm một cái từ bàn để có thể được chôn cùng với công chúa.

Không thể sống cùng nhau, vậy hãy để chết được cạnh nhau đi! Vì công chúa hắc trọn đời làm thành quỷ, không được luân hồi vĩnh viễn ở cạnh công chúa.....

Trước khi chết hắc viết xuống phía dưới bức tranh của công chúa, dùng máu của mình để hạ thành lời nguyện vào trong “mỹ nhân từ”. Rồi hắc nhờ những người thợ khác giao chiếc hộp này cho công chúa. Như vậy sẽ không có kẻ nào dám chia rẽ hắc cùng công chúa như vậy hắc vĩnh viễn được ở cạnh nàng.

Công chúa có “mỹ nhân đồ” vẽ về hắc, hắc có “mỹ nhân từ” cho công chúa như vậy 2 cái này đem chôn thể xác nàng, cùng lắng lặng trong bóng tối, không thấy mặt trời như vậy cũng là 1 thứ hạnh phúc.....

1 thứ hạnh phúc thật xa xỉ!

“Là ai? Rốt cuộc là ai? Là ai chạm vào từ bàn của hắc? Là ai quấy nhiễu mộng đẹp của hắc? Là ai phá vỡ cái yên tĩnh ngàn năm? Có người xông vào? Có người mang đi, sao lại thế?”

“Ta không đi!” Hắc hò hét, hắc thề lương gào thét.

“Không đi! Không đi! Ta tuyệt đối không đi đâu hết...”

Nhưng nó mạnh quá, hắc bị hút vào trong, bị đem ra khỏi mộ công chúa, chia lìa với công chúa.

“Thiên Công à! Như thế là không công bằng với người! Đến lúc đi đầu thai chuyển thế đi. Kiếp sau hãy làm 1 nữ nhân xinh đẹp..... Sau đó chúng ta sẽ gặp lại!” Thanh âm của công chúa rất nhỏ truyền đến.

Không cần! Hắc không muốn. Cho dù chuyển thế hắc cũng muốn là nam nhân! Chỉ là nam nhân! Hắc không cam lòng.

“Người sẽ không là nam nhân..... Sẽ không.....”

Cái gì? Ý gì?

Đang giật mình hắc thoáng nhìn bức mỹ nhân đồ đang treo kia, mỹ nhân đồ mỹ nhân đó không phải là công chúa mà là hắc là vẽ hắc.....

Ta muốn người biến thành nữ! Thiên Công một khi người chuyển thế cũng chỉ có thể là nữ.....

Không! Không muốn.....

Tại sao có thể như vậy? Bức hoạ có chỗ khác lạ.....

Công chúa người đã làm cái gì? Cô đã làm gì bức hoạ của ta

Ta chờ người! Thiên Công này ! Chúng ta sẽ gặp lại, sẽ... gặplại

Không muốn ...không muốn!

Hắn sợ hãi rống lên hồn phách của hắn bị 1 lực mạnh hút ra, từ nơi xa xôi đó... đi ra.....

“A!” Hắc Tinh ôm lấy đầu thê lương điên cuồng gào thét.

Đây là chân tướng sao? Thiên Công không phải là con quỷ hay mơ thấy mà là kiếp trước của nàng! Kiếp trước nàng là 1 nam nhân, 1 nam nhân yêu đến cuồng si. Tình yêu không thành lại không tiếc hy sinh sinh mệnh của mình kết quả bị công chúa giao phó chuyển thể thành nữ nhân....

Thảm nào nàng sống luôn thấy rất gò bó! Tâm trí không an ổn, xác và hồn không thống nhất biến nàng thành kẻ bất nam bất nữ như vậy. Là oan nghiệt! Là từ ngàn năm trước khúc mắc không thể cởi bỏ.

Trong chớp mắt ánh sáng xanh kia bùng 1 cái, chớp mắt mọi người cảm thấy mọi thứ lại khôi phục nguyên trạng nhưng đối với Hắc Tinh mà nói một cái chớp mắt này cũng là cả ngàn năm.

Đông Phương Thiên Kiêu nhìn lên nhìn thấy Hắc Tinh đang cầm mỹ nhân từ vẻ mặt rất hung trong lòng sợ hãi đau đớn. Kỳ thật hắn sớm đã có đáp án, khi hắn cứu nàng lên thì trực giác đã cho hắn biết Hắc Tinh chính là người mà Đông Phương gia muốn tìm, nàng chính là linh hồn vị thợ gốm kia chuyển thể, mang theo ý niệm của kiếp trước chuyển sinh biến thành nhận thức không phải là nữ.

Đúng! Nàng mới là chủ nhân chân chính của mỹ nhân từ.

“Ha ha..... xem ra mấu chốt của lời nguyện rốt cục đã rõ rồi! Vị tiểu sự thúc của Lỗ Mặc kia nói thật là chuẩn! Nhị ca, anh thật sự đem đúng người, thật sự là quá tốt.” Đông Phương Tuyết Thế không biết đi vào từ lúc nào, lạnh lùng cười.

Xác thực là tìm được người giải lời nguyện là 1 chuyện tốt nhưng sắc mặt của Đông Phương Thiên Kiêu lại không có vẻ vui mừng chút nào, hắn nhìn chằm chằm Hắc Tinh trong lòng rối bời..

Vì sao là Hắc Tinh? Vì sao không phải là người khác? Vì sao? Thà lúc ấy hắn cứu Hắc Dao?

Sao hắn lại hối hận? Chẳng lẽ cô ta lại quan trọng với hắn như vậy ư? Quan trọng hơn cả tính mạng 4 anh em hắn ư?

“Mỹ nhân từ! mỹ nhân của ta...” Hắc Tinh vuốt ve từ bàn lại phát hiện mỹ nhân từ bị thiếu một góc thì thất thần.

Có kẻ dám làm tổn hại mỹ nhân từ...

Vì sao? Vì sao lại thiếu 1 góc ? Hắn hi sinh thân mình chỉ muốn giấc mộng đẹp ở cùng công chúa? Tại sao lại buộc phải chia lìa công chúa? Phải luân hồi.....Hắn tức giận run run, trừng mắt trong lòng đau đớn đan xen hận thì, hắn không cam lòng. Đều là bọn họ! Cả lũ nhà Đông Phương gia, Triệu công chúa...Hắn sẽ không tha thứ cho những kẻ này! Bọn họ sẽ phải chết!

“Các ngươi là kẻ trộm nó! Bị rửa là đáng lắm! Đáng đời..... Lời nguyện này vĩnh viễn sẽ không bao giờ được giải! Con cháu các ngươi vĩnh viễn sẽ không thể sống qua 30....” Dem mỹ nhân từ cất vào trong ngực hướng về phía Đông Phương Thiên Kiêu hét lên.

Lời nguyện? Lại nguyện rửa? Rốt cuộc Đông Phương gia phải nhận bao nhiêu lời nguyện rửa mới đủ? Khuôn mặt tuấn tú của Đông Phương biến sắc.

“Nếu không phải các ngươi trộm nó đi, ta cũng sẽ không bị tách ra khỏi công chúa ! Không bị bắt chuyển thể, sẽ không thành cái thân thể này... ta căm ghét cái lớp vỏ nữ nhân... Tất cả là tội lỗi của các ngươi, Đông Phương gia nhà các ngươi vĩnh viễn chết không hết tội!”

Đông Phương Thiên Kiêu sắc mặt trầm mặc không nói nhưng Triệu Mộ Hiền nghe không nổi nữa, giận dữ nói:

“Người rốt cuộc muốn ghi hận bao lâu nữa? Đều đã ngàn năm qua rồi. Người hãy tỉnh lại đi, kiếp này là kiếp này....!”

Ánh mắt Hắc Tĩnh chuyển hướng qua nàng quát lên chói tai:

“Công chúa thật tàn nhẫn! Nếu không phải tại cô ta cũng sẽ hiện tại không phải cái dạng này..... Cô chà đạp lên tình yêu của ta! Cô rửa ta thành nữ nhân, cô thật không có trái tim!”

Triệu Mộ Hiền nghiêm mặt nói:

“Ta đã không còn nhớ rõ chuyện của kiếp trước. Ta cũng đã quên chính mình có phải là Tổng Triệu thị công chúa hay không? Ta chỉ biết hiện tại ta là Triệu Mộ Hiền là một nữ nhân của thế kỉ 21 hiện đại, ta có cuộc sống của chính mình, nếu không phải quen Đông Phương Phong Hoa vào Đông Phương gia, ta thậm chí không tin trên đời này còn có loại nguyên rửa này. Nhưng ta cũng nhắc cho cô nhớ : công chúa luôn hết lòng quan tâm người, luôn giúp đỡ người, rất coi trọng tài năng của người... mọi thứ nàng đều làm cho người chỉ trừ có tình yêu! Sao người lại đem mọi tội lỗi đổ lên họ, đổ cho công chúa? Người không thấy vô lý sao? Công chúa không yêu người cũng là tội lỗi sao?”

“Người..... người.. nói cái gì?” Hắc Tĩnh tức giận không thôi.

“Ta đang nói là người chỉ đơn phương yêu công chúa mà thôi. Nếu ta là công chúa ta sẽ thấy rất phiền, không muốn người tiếp tục quấy rầy mình.” Đông Phương Tuyết Thế nhíu mày không ngờ Triệu Mộ Hiền ngốc này cũng có lúc nói ra được những lời này.

“Người...” Hắc Tĩnh sắc mặt tái nhợt.

“Người ngẫm lại xem, có người dùng chính xương máu của mình chế thành từ bàn nói muốn đưa ta lại còn muốn theo cùng ta nhập táng loại sự tình này nghĩ đã làm cho người ta sợ hãi nếu đổi thành là ta ta lập tức sẽ đem từ bàn này đập nát, làm sao còn có thể trọng tình trọng nghĩa nhận nó, lại còn để nó nhập táng cùng. Nói cũng phải nghĩ cho dù ta đồng ý liệu tượng phu của ta có đồng ý không? Người đừng quên, công chúa đã kết hôn là tình yêu si cuồng của người trái với lễ nghi, là hy vọng xa vời của người đem công chúa vào chỗ đại bất kính.”

Triệu Mộ Hiền cho rằng năm đó vị thợ kia đã yêu quá mức dị thường nếu là ở hiện đại hẳn cam đoan thành là kẻ biến thái.

Hắc Tĩnh ngây dại. Là hắn gây phiền phức cho công chúa sao?

“Triệu Mộ Hiền cô đừng nói nữa!” Đông Phương Thiên Kiêu muốn ngưng Triệu Mộ Hiền lại không cho tiếp tục kích thích Hắc Tĩnh nữa.

“Để cho Triệu Mộ Hiền nói đi nhị ca! Là có kẻ kiếp trước u mê không chịu tỉnh? Để cho hắn nhận ra đừng tiếp tục giấc mộng vỡ vụn của hắn” Đông Phương Tuyết Thế sắc bén nói thêm một câu vào.

Hoá ra 1 chút tự tôn cuối cùng của ta đã không còn.

Trái tim của ta! Đam mê của ta? Chỉ đổi lấy những câu châm chọc này hay sao?

Ngọn lửa điên cuồng nộ dấy lên trong lòng ngực. Bọn họ không biết mình rất đau sao? Rất hận sao? Rất oán sao? Bọn họ không thể hiểu được.....

“Ha ha.. Ha ha ha...” Nở nụ cười, cười đến thê lương mà sắc bén, cười đến tuyệt vọng mà điên cuồng.

“Hắc Tĩnh.....” Đông Phương Thiên Kiêu ngực chấn động.

“A..... Được lắm..... thật tốt quá..... Người đã biết tất cả, vậy trả nó lại cho ta!” Nàng ánh mắt tà tà trừng hắn. Hắn nhất định đã sớm biết nàng cùng mỹ nhân từ có quan hệ mới cứu của nàng. Nhất định là như vậy..... 1 tia đau nhói trong lòng hiện ra, làm nàng rất phần uất.

“Không được! Cô không thể lấy đi mỹ nhân từ được.” Hắn tái nhợt

“Vì sao không được? Nó nguyên bản chính là của ta, chính là bị các người trộm ra! Là các người tự tiện mang đi.....”

“Nó liên quan đến sinh mạng của gia tộc Đông Phương chúng ta, không có nó sẽ không giải được lời nguyện rửa.....”

“Là đáng đời của người! Đây đều là các người tự tìm..... lời nguyện rửa kia vĩnh viễn sẽ không giải được...vĩnh viễn....” Nàng quý mị cười, đi ra ngoài.

“Đứng lại.” Hắc chạy lên trước ngăn trở đường đi.

“Tránh ra! Nếu không ta ngay bây giờ sẽ phá hủy nó!” Nàng âm hiểm

“Người.....” Hắc giận trừng mắt với nàng.

“À.. Người sợ? Ta nhớ ra rồi, người nói người sợ chết đúng không? Người sợ cả ngày sống trong bóng của tử thần đúng không? Vậy coi như 1 việc tốt đi, đem mỹ nhân từ này đập nát giải thoát cho sự đau khổ của người! Các người muốn gì ? Muốn thử hay không?” Nàng ác ý đem mỹ nhân từ giờ lên cao về mặt chậm biếng nhìn hắc

“Người dám?” Hắc ánh mắt lạnh liệt.

“Ta sao lại không dám? Mỹ nhân từ này với ta mà nói giờ đã không còn có ý nghĩa gì...” Mỹ nhân từ của kiếp trước! Cô muốn huỷ nó, mọi chuyện sẽ chấm dứt.

“Người dám phá hư nó ta sẽ giết người.” Đông Phương Tuyết Thế giọng đầy sát khí

“Giết đi! Tuỳ các người.” Nàng cũng không chịu yếu thế, hừ lạnh

“Chính là ta chết các người cũng đừng mừng vội, con cháu đời đời kiếp kiếp đừng nghĩ.....”

“Thực kiêu ngạo...” Đông Phương Tuyết Thế nhẹ thở một hơi phút chốc, vọt tới trước mặt nàng xông thẳng vào yết hầu của cô ta. Nhưng có người nhanh tay hơn hắc ở giữa giữ cổ tay hắc lại.

“Tuyết Thế dừng tay!” Đông Phương Thiên Kiêu quát to.

Đông Phương Tuyết Thế thu dao nhú mảy, nhú mảy mắt hơi giận dữ.

“Nhị ca, anh đừng học theo đại ca!”

Sắc mặt Đông Phương Thiên Kiêu hiện lên một chút phức tạp vài giây đấu tranh. Không, không phải hắc không giống với đại ca, hắc sẽ không bị tình yêu làm cho mê muội. Hắc chỉ ngăn cản Tuyết Thế là vì mỹ nhân từ, là như vậy.....

“Mỹ nhân từ ở trên tay nàng ta vạn nhất nó bị tổn hại sự tình sẽ càng thêm phiền toái.” Hắc nghiêm chỉnh giải thích.

“Đúng vậy, Mỹ nhân từ là sinh mệnh của Đông Phương gia làm tổn hại 4 huynh đệ các người đều sống không quá ba mươi.” Hắc Tĩnh thanh thoi cười lạnh.

“Hừ! Có bản lĩnh người tự tay phá nó đi, thuận tiện cho cái tên ngu ngốc kiếp trước kia thấy.” Đông Phương Tuyết Thế không chịu uy hiếp trả lời lại một cách mỉa mai.

Hắc Tĩnh tươi cười đồng lại.

Ngu xuẩn... Kẻ ngu ngốc?

Nghĩ vì yêu mà chết sẽ chết không uống? Thống khổ mỉm cười mà chết! Thì ra cái chết này không đáng giá tỹ nào!

“Tuyết Thế! Em đừng nói nữa!” Đông Phương Thiên Kiêu sợ Hắc Tĩnh nóng nảy này sợ cô ta không biết sẽ làm ra cái gì?

“Sợ cái gì? Ta muốn xem thử cô ta tự mình phá mỹ nhân từ như thế nào? Cô ta mà dám ta sẽ vạn gãy tay cô ta!” Đông Phương Tuyết Thế vừa nói vừa mạnh mẽ đẩy Đông Phương Thiên Kiêu ra, nhanh chóng đánh

úp Hắc Tĩnh. Hắn tin tưởng với khả năng của mình sẽ dễ dàng đoạt lại mỹ nhân từ trong tay Hắc Tĩnh! Đương nhiên hắn sẽ không cần thận mà giết cô ta.

Đông Phương Thiên Kiêu khó thở cảm tức. Tuyệt Thế làm việc luôn lỗ mãng, tùy hứng làm bậy, hoàn toàn không để ý tới hậu quả vì thế hắn lại ra tay ngăn trở trách cứ:

“Tuyệt Thế câm miệng lại!” Lời hắn còn chưa dứt chợt nghe Hắc Tĩnh lạnh lùng than nhẹ 1 câu thơ. Câu thơ mà cả Đông Phương gia nghe mà rung mình.

“Thiện động mỹ nhân từ

Tất thành mỹ nhân tộc

Hồng nhan dịch điệu tốt

Mệnh bất quá ba mươi.....”

(Dịch nghĩa : Tất cả những người động vào mỹ nhân từ, bất kể là ai thì cả gia tộc đó đều có những thế hệ sau thì đều rất đẹp, đẹp tới mức khác thường, nhưng hồng nhan họa thủy, sinh mệnh đều sống không qua được 30 tuổi)

Hắn sắc mặt đại biến quay đầu lại nhìn nàng.

Hắc Tĩnh đứng yên bất động lạnh lùng cười, trong mắt lóe lên tia trả thù.

Hắn trừng lại ánh mắt của nàng, đáy lòng lạnh băng sau đó hắn nhìn nàng giơ tay buông để mỹ nhân từ rơi xuống.....

“Không!” Đông Phương Thiên Kiêu kinh hãi rống to, mọi can đảm đổ sập

Đông Phương Tuyệt Thế mặt đầy vẻ sợ hãi biến giật mình run sợ một giây lập tức cùng anh mình khom người, giờ r among cứu vãn tình thế. Nhưng đã quá chậm....

Nó như từ thiên đường rơi xuống là địa ngục, mọi người chỉ nghe thấy một tiếng thanh thúy xuyên vào tai, mỹ nhân từ trước mắt bọn họ....rơi thành 5 phương 4 hướng. Tay của Đông Phương Thiên Kiêu khựng lại ở giữa không trung, thân thể cứng lại đồng tử đàn lại, vô hồn, vô thần, vô xác.....

Là mạch máu của Đông Phương gia bọn họ đã bị huỷ hoại. Lời nguyện rửa vẫn tiếp tục.... Cơ ác mộng tử vong triển miên sẽ vĩnh viễn không bao giờ chấm dứt. Vĩnh viễn... không thể giải thoát.....Mọi sự khiến cho mọi người trở tay không kịp. Triệu Mộ Hiền ngậy ngốc hoảng sợ, còn Đông Phương Lang cũng đều há hốc mồm.

“Ha ha..... Cả họ Đông Phương các ngươi liền một đám chờ chết đi!” Hắc Tĩnh cười điên cuồng, chân lại dẫm đạp lên mỹ nhân từ.

“Không!” Triệu Mộ Hiền che mặt hét chói tai. Mỹ nhân từ mà vợ thì Đông Phương Phong Hoa sẽ phải chết !

Đông Phương Thiên Kiêu đồng tử co rút lại, mặt không còn máu nữa. Hắn vô cùng giận dữ.

“Ngươi đáng chết!” Đông Phương Tuyệt Thế khuôn mặt dữ tợn như quỷ đánh về phía Hắc Tĩnh.

Hắc Tĩnh không né không tránh đứng ở tại chỗ, cười chờ chết.

Thật vui vẻ! Trước khi chết mình lại có thể hung hăng xả giận, có thể nhìn bộ mặt Đông Phương gia khủng hoảng mà khóc, có thể làm cho Triệu Mộ Hiền không thể cùng người cô ta yêu cầm tay đến già thật rất vui vẻ.... Nhưng Đông Phương Thiên Kiêu lại ra tay kéo Đông Phương Tuyệt Thế lại.

“Cô ta là của anh.” Mắt không chớp nhìn chăm chăm Hắc Tĩnh lạnh như băng nói.

“Nhị ca! Anh còn muốn che chở cho cô ta sao?” Đông Phương Tuyệt Thế nổi giận rống to.

“Giết cô ta thì lại quá dễ dàng cho cô ta rồi.” Đông Phương Thiên Kiêu nói không biểu cảm.

Hắc Tĩnh nụ cười biến mất tâm hơi hơi kinh hãi.

Đông Phương Tuyệt Thế hiểu ý nheo lại mắt thu tay lại người lùi lại từng bước nói:

“Cũng đúng! Chết là quá dễ dàng cho cô ta rồi.”

“Đúng vậy cái cô ta sợ nhất không phải là chết! Mà là sống trong đau khổ!” Đông Phương Thiên Kiêu lên cơn thịnh nộ hắt cười tàn khốc lạnh lùng.

Hắn sẽ không giết cô ta, hắn sẽ khiến cô ta sống không bằng chết.

Hắc Tinh xoay người muốn chạy trốn nhưng cánh tay đã bị hắn gắt gao tóm lại.

“Tôi sẽ làm cho cô phải hối hận, hối hận đến chết...” Mỗi câu, mỗi chữ đều chứa đầy giận dữ của hắn, cơn giận đang bùng lên.

Hắc Tinh ra sức giãy dụa nhưng ngón tay của kẻ kia quá mạnh, quá cứng, như ma trảo làm đau da thịt nằng.

“Từ giờ trở đi ai cũng không được phép quấy rầy ta.” Hắn lạnh giọng hạ lệnh, sau đó kéo Hắc Tinh về gian phòng mà cô ta nằm dưỡng bệnh ở đó. (L: có ai nói cho chị biết đừng chọc núi lửa phun chưa? Nó sẽ phun và nuốt chửng chị đến xương chẳng còn)

Còn những người khác ngây ngốc ở hiện trường! Ngây ngốc nhìn mỹ nhân từ bị vỡ thành những mảnh nhỏ, trái tim tuyệt vọng chìm vào vực sâu.

8. Chương 8

“Không muốn!” Hắc Tinh gào hét loạn lên, thân thể không ngừng vặn vẹo né tránh tức không thể ngăn cản hành vi lỗ mãng của Đông Phương Thiên Kiêu. Nàng không biết hắn sẽ làm gì? Không biết hắn sẽ tra tấn mình thế nào? Chỉ biết nhìn hắn rất đáng sợ! (L: giờ biết sợ thì đã muộn....)

Đến căn phòng hắn vứt nàng trên giường, trói 2 ta của nàng lên đầu giường. Sau đó đứng ở trước giường nhìn nàng giận dữ.

“Cô có biết mình đã hủy đi cái gì không? Cô đã hủy đi 1 tia hy vọng cuối cùng của chúng ta, hủy đi dũng khí tồn tại trên cõi đời này của chúng ta, hủy đi tương lai của ta.” Hắn giọng lạnh như băng, ánh mắt cực hàn.

“Là người đáng đời! Cái này tất cả đều là người tự tìm! Đáng lắm!” Nàng lớn tiếng giận dữ kêu.

“Ba!” Một cái tát mạnh tới mức nó làm cho nàng khiếp sợ choáng váng, tiếng nói im tịt

“Cái gì mà đáng đời? Đáng cái gì đã bao nhiêu năm rồi, Đông Phương gia chúng ta vì phải bồi thường năm đó tổ tiên nhất thời có lòng tham đã phải trả giá biết bao nhiêu. Chúng ta đã bảo quản rất cẩn thận “mỹ nhân từ” chỉ vì mong muốn có 1 ngày nó được về với chủ của nó để cho nó ngủ yên, để lời nguyện của Đông Phương gia chấm dứt giải thoát thống khổ cho chúng ta..... Mà người! Nam nhân chết tiết này không chịu đi ra khỏi bóng ma của kiếp trước, đem lời nguyện ác độc của người gieo lên bao người khác, đem mọi cố gắng của chúng ta đập nát, người cho là ai mới là hung thủ của tội ác?” Hắn lớn tiếng rít gào.

“Hừ! Người nói nhiều lời vô nghĩa như vậy bởi vì, người sợ chết, loại người nhất gan.” Nàng chịu đựng cái tát nóng rực lửa ở trên gương mặt đau đớn khinh miệt nói.

Mặt Đông Phương Thiên Kiêu như gió bùng lên lửa, cơn tức nháy mắt bùng nổ. Cả đời này chưa có ai khiến hắn giận dữ đến như vậy! Vậy mà con người này, nữ nhân mà hắn thích lại...Bởi vì yêu mà hắn chuyển thành hận. Nó mãnh liệt gào thét trong hắn. Không thể khống chế!

Hắn cuồng nộ ngồi trên người nàng, thoát đi thứ quần áo phiền toái này! Bàn tay mạnh nắm bộ ngực của nàng. Thậm chí cúi đầu hấp lại cái bộ ngực trắng muốt đó, cắn 1 cái thật mạnh.

“A!” Nàng đau hô to.

“Đau không? Cái đau chân chính còn chưa bắt đầu đâu!” Hấn ngẩng đầu nhìn thân thể nàng, tà ác cười, lùi bước đi lấy ra 1 cái máy quay.

“Người... người...” Sắc mặt nàng sắc trắng xanh, tức giận mà phát run. Nàng biết hấn muốn làm cái gì nhưng nàng thà rằng hấn giết nàng cũng không cần dùng loại phương thức này đối phó với nàng.

“Cô không muốn làm nữ nhân, ta liền đem cô biến thành nữ nhân chân chính, thuận tiện đem quá trình này ghi, chụp lại làm 1 cái kỷ niệm ” Hấn đem máy quay đặt ở vị trí thích hợp màn ảnh nhắm ngay vào chiếc giường lớn ẩn nút ghi.

“Người tên hồn dân này! Kẻ điên!” Nàng giận dữ hét đến chói tai.

“Hãy tận lực mắng chửi đi! Có tiếng động sẽ là cho hình ảnh thêm phần sinh động. có thể mới phần khích.” Hấn đi thông thả đi tới bên giường, chậm rãi cởi áo sơ mi trên người, thân thể không có 1 chút che chắn nào sải bước giường.

“Buông ra!” Nàng dùng sức muốn thoát khỏi dây thừng, hồn nhiên không để ý đến cổ tay đã bị thành vết thương.

“Kế tiếp tôi sẽ cho cô muốn sống không được, muốn chết không thể xong ...” Hấn vừa nói vừa 1 phát vút tung quần lót của nàng đầu ngón tay trực tiếp tham lam tiến trung tâm giữa 2 chân nàng, non mềm nhụy hoa của vào bí huyết qua lại.

Nàng lấy 1 hơi gờ chân lên muốn đá hấn, không ngờ chân ngược lại bị hấn cầm nhắc lên trên, làm cho chỗ tư mật của nàng càng thêm bạo lộ.

Hấn hừ lạnh lòng bàn tay toàn bộ đi lên, đầu ngón tay nơi kia, rất nhanh xâm nhập sâu vào nàng, la động sự ham muốn tình dục của nàng.

“Đừng chạm vào ta!” Nàng kinh hãi kêu lên không ngừng xoay chuyển cái eo.

“Thân là nữ nhân cô hãy tự cảm giác đi? Hãy chờ còn chưa đủ kịch liệt đâu.....” Nói xong hấn càng dùng sức tách hai chân của nàng ra, cúi đầu xuống thật sâu nhắm nháp nàng.

“Không.....” Nàng sợ hãi! Rất dơ bẩn.....

Nhưng 1 khoái cảm tê dại lập tức càng làm cho nàng kích động thất thố, nó như thúc ép đến từng dây thần kinh của nàng, cái gì vậy? Cái gì đang náo loạn, đang tê dại vậy? Nàng muốn hét lên thật to, cái khoái cảm đó rốt cục là gì vậy?

“U um.....” Nàng cắn môi không cho chính mình kêu ra tiếng.

Hấn biết nàng đang gắng nhẫn lại, nên hấn cố ý lấy càng gia thêm phương thức khiêu khích nàng, bị đầu lưỡi của hấn liếm làm nhị hạch kia run rẩy, trơn mịn, tiết ra ái dịch, nó như vừa kích thích, vừa tra tấn nàng.

“A.....” Nàng dục hỏa khó nhịn đang đưa hai chân mình, bật thốt lên rên rỉ.

Cảm giác như mình bất lực! Thực sự nó bức nàng phát điên, muốn chống lại nhưng vì sao thân thể lại bị hấn khống chế!

Hấn cười lạnh đột nhiên đem 2 chân của nàng lên trên vai, lay động nửa người cả nàng để nàng ta tận mắt thấy rõ toàn bộ quá trình hấn nhắm nháp nàng.

“Nhìn đi Hắc Tĩnh! Trợn to lên để nhìn thấy tôi ăn cô như thế nào.....” Hấn giọng nói giống như ác ma.

“Mi..... mi là tên súc sinh, bỉ ổi!” Nàng trừng lớn hai mắt cảm thấy rất thẹn lại sợ hãi lên tiếng mắng chửi.

“A!” Nàng như bị điện giật làm cho chấn động, lập tức nhắm chặt mắt, không muốn thấy cảnh tượng hạ lưu như vậy.

Nhưng cho dù nàng cứ việc nhắm lại mắt thì sự kịch liệt kia vẫn không buông tha nàng, hấn ra sức thúc dục ham muốn của nàng.

“Ồ.....” Như có cái gì đó làm toàn thân nàng thiêu đốt, cái mông nàng không ngừng lay động, chỉ cảm thấy chính mình không ngừng bành trướng lại bành trướng, cuối cùng tan ra như những sợi bông.....

Đông Phương Thiên Kiêu nheo lại mắt thừa dịp này đem nàng hạ xuống cởi bỏ thắt lưng, bỏ đi quần dài đem dục vọng sớm sung huyết cứng rắn của hắn không lưu tình chút nào chen vào thông đạo của nàng.

“A!” Thân thể như bị đâm qua quá đau đớn làm cho nàng hô lên, nàng mở mắt ra thấy miệng hắn cười nham hiểm, ngẩn ngơ.

“Đây là bằng chứng chứng tỏ cô là đàn bà. Lần đầu tiên khó tránh khỏi bị đau, về sau sẽ không thậm chí cô sẽ thấy hưởng thụ.....” Hắn nói xong chậm rãi rời khỏi, ra vào... ra vào... lặp lại.

“Mi... a!” Đau quá cái đau kia truyền khắp toàn thân, làm cho mặt nàng trắng bệch.

Hắn biết nàng không thoải mái nhưng hắn chính là không chậm lại, hắn muốn nàng nhớ kỹ lần đầu tiên, nhớ rõ đau đớn hắn gây cho nàng tựa như nàng gây cho hắn đau đớn, không cho phép nàng được quên. Chính là hắn đã đánh giá cao ý chí của mình, ở trong cơ thể nàng ra vào làm dục hỏa của hắn cũng tăng lên không ngừng.

Nàng chặt khí, ẩm ướt mà nóng rực, gắt gao bao lấy hắn. Hắn nhin không được, ôm chặt nàng gia tốc.

“Không muốn...” Nàng hô lên, nước mắt chảy ra, ngực không hiểu sao thấy rất đau đớn.

Nhưng hắn nhìn lệ của nàng làm như không thấy vẫn một mạch lỗ mãng va chạm vào nơi đó của nàng giống như dã thú hoang dã bản năng thăm nghĩ đến cái loại khoái cảm nguyên thủy này. Cuối cùng một trận vọt mạnh, hắn toàn thân cường lên phòng vào trong cơ thể nàng.

Sau đó hắn thở phì phò lãnh khốc rút ra, nhìn xuống giường liếc liếc vết máu hồng trên ga giường đồng tử co rút lại một chút.

Nàng vô lực nằm ở trên giường, đùi kẹp chặt, mặt qua sang 1 bên không nói 1 câu nào.

“Chúc mừng cô đã không còn là xử nữ, biến thành 1 người đàn bà chân chính.” Hắn lạnh nhạt nói

Nàng chậm rãi quay đầu, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Ta hận mi!”

“Hận đi! Ta muốn cô hận ta như vậy cô mới có thể hiểu được tâm trạng của ta lúc này.” Hắn sẽ không bỏ qua cho nàng, nàng mang đến cho hắn bao đau đớn và uất hận, hắn sẽ đáp trả nàng gấp bội.

“Ta tuyệt sẽ không suy nghĩ về tâm tình của mi, cảm giác của mi ta cũng không muốn biết, mi tốt nhất biến mất khỏi mắt ta!” Nàng hô to.

Từ khi gặp nàng không thể giữ được bình tĩnh, luôn bị hắn chọc giận, bị hắn quấy nhiễu, toàn bộ cảm xúc bị hắn biến thành đem não loạn, bị hắn mang xoay quanh.....

Nàng không muốn bất cứ gì ảnh hưởng tới mình! Vì sao khi đụng phải hắn cái gì cũng không như nàng mong muốn? Vì cái gì mình luôn ở thế hạ phong khi đối mặt với hắn? Vì cái gì lại thấy vui vẻ khi phá vỡ “mỹ nhân từ” mà sau vui vẻ đó là 1 sự thống khổ hơn rất nhiều

Hắn gian ngoan cười đi qua nắm cửa nàng cảm nói:

“Chúng ta còn chưa có làm xong...”

Nàng trừng mắt với hắn còn không hiểu dụng ý của hắn đã thấy hắn cởi trói cho nàng, ôm ngang nàng lên.

“Mi muốn làm gì?” Nàng sợ hãi, lấy khí lực xoay chân đá đá.

Hắn cái gì cũng không nói ôm nàng tiến vào phòng tắm, đem nàng quăng vào bồn tắm lớn sau đó cầm lấy vòi hoa sen bật nước phun lên thân thể.

“A!” Nước lạnh như băng tiến vào da thịt của nàng làm cho nàng run run co rúm lại. Tiếp theo tay của hắn rửa sạch vết máu trên hạ thân của nàng làm nàng kinh hoàng đỏ mặt xua tay hắn ra.

“Đừng chạm vào ta nữa! Tên vô sỉ này.”

Hắn nheo lại mắt nhìn thân thể nàng linh lung trong nước, khoé meingj nhếch lên.

“Tôi còn có chuyện vô sỉ hơn muốn làm cơ!”

Nói xong hắn 1 quăng luôn cái vòi hoa sen, khóa chặt nàng vào trong lòng trước cái bồn tắm lớn. Nàng kinh hãi muốn chống cự nhưng đã không kịp, hơi nước nóng ầm trong phòng tắm bốc lên mờ ảo còn hắn ngay lại 1 lần nữa triển khai công kích nàng.

Hắn cố sức dùng mọi phương thức gây sự vào dục vọng của nàng, mãnh liệt vuốt ve, hoặc hút ngực của nàng, ngón tay lại càng không buông tha đóa hạch của nàng, nàng nghĩ đến mình sẽ lại đau đớn chịu không nổi nhưng là hắn kỹ xảo rất cao siêu, lửa nóng toàn thân nàng như muốn bùng lên nàng chỉ cảm thấy rất khát, cảm thấy nhẹ bồng đi không biết chính mình muốn rốt cuộc là gì. Hắn một tay ôm lấy nàng làm cho chân của nàng gác lên thắt lưng hắn, lưng nàng thì bị dán trên tường sứ lạnh lẽo liền như vậy đứng tiến vào trong cơ thể nàng.

“A.....” Khi hắn cứng rắn vào trong nàng, ở bên trong nàng dồn dập đưa đẩy làm cho nàng không tự giác ngâm nga ra tiếng, thở gấp.

“Lần này nhanh như vậy đã có phản ứng! Tốt lắm đàn ông rất thích đàn bà như vậy.....” Hắn đùa cợt, nàng giống bị đánh cho 1 nhát tức giận đá lên tai của hắn vừa động hai người cứ vậy ngã luôn vào bồn tắm lớn, nước bắn tung toé ra sàn nhà.

“Ngô.....” Nàng hừ nhẹ cũng không cảm thấy đau đớn lúc này mới phát hiện hắn ngã sấp xuống đè nàng ôm chặt vào trong ngực.

Hắn... Bảo hộ nàng?

Nàng kinh ngạc nín thở, tìm lại mê loạn.

“Chết tiệt!” Hắn lại thềm chửi một tiếng xoay người đè nàng đặt ở dưới thân giận nói:

“Cô làm gì vậy? Vạn nhất té bị thương thì ...”

Hắn nói một nửa thì xoay người nàng xem xét khắp thân thể, tại sao hắn lại quan tâm nàng bị thương hay không cơ chứ?

Nàng mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn hắn.

Hai người bốn mắt nhìn nhau vài giây, hắn đột nhiên không nhiều lời, cuồn cuộn cúi đầu hôn trụ nàng. Kế tiếp đương nhiên là 1 màn nóng bỏng, địa điểm là trong phòng tắm, thân thể trơn bóng của 2 người như 2 con cá quần quít lấy nhau hắn tấn công nàng chẳng những không kháng cự mà còn sa đoạ vào đó, đắm chìm tùy ý cho hắn ra vào. Trong phòng tắm quanh quẩn là những tiếng rên yêu kiều, cuồn cuộn, nhịp thở gấp gấp thanh, phía trên là hơi nước bốc lên, dưới là 2 người bọn họ. Gương trong phòng tắm phản chiếu hình ảnh của 1 đôi nam nữ, nữ nhân bị nam nhân đè lên, người kia không ngừng cấu xé, chiếm đoạt, vòng eo cô gái kia phối hợp lắc lư, còn hạ thể nam nhân kia gắn chặt vào cô ta, nàng ta còn có 1 bộ mặt rất thoả mãn, thật không biết liên sỉ, nữ nhân kia là ai? Là nàng sao?

Không! ... Kia không phải là nàng nhìn nữ nhân kia gương mặt rất quyến rũ, tư thế như lắc lư theo nhịp, hưởng thụ, mình khi nào thì biến thành như vậy?

Mình sao thế này? Sao lại như thế?

“A.....”

Lại là một trận khoái cảm xuyên vào toàn thân nàng, tiếng ngâm nga, cái chân của nàng còn quần chặt lấy hắn.....Nhắm mắt lại nàng không dám nhìn xuống nữa. Nàng nhất định là điên rồi. Đây rõ ràng là không thích, rõ ràng là nàng rất chán ghét nhưng mình lại thành 1 nữ nhân không biết liêm sỉ hòa theo Đông Phương Thiên Kiều, hắn càng kịch liệt nàng càng hưng phấn, hắn càng mạnh mẽ nàng càng điên cuồng.

Đông Phương Thiên Kiều bị bệnh hắn như là 1 con dã thú không biết thoả mãn, điên cuồng coi Hắc Tinh này như là thức ăn của mình, càng ăn càng đói, càng ăn càng không thể dừng lại. Cả một đêm từ phòng tắm đến sofa rồi lại trở lại trên giường, hắn một lần lại một lần chiếm lấy nàng mặc kệ nàng có mệt hay

không hẳn chính là không cho nàng nghỉ ngơi, luôn không ngừng chọc ghẹo nàng, làm cho nàng cháy lên lại dùng các loại tư thế cùng nàng ái ân.

Nàng như bị mê hoặc, thân thể mềm đi không kháng cự nào vì hắn mà rộng mở làm cho hắn càng sâu xâm nhập nàng sau đó cùng nhau đong đưa, cùng nhau truy tìm cảm giác kích thích.

Cuối cùng một lần khi hắn mãnh liệt tiến lên nàng bỗng lung mờ mắt lại phát hiện ra hắn đang dùng một loại ánh mắt rất kỳ dị nhìn chăm chăm nàng. Hắn nhìn gì vậy? Vì sao nhìn mình như vậy? Nhưng nàng không muốn nghĩ nhiều.....

“A.....”

Nàng giống như chết đi vậy! Nàng cảm thấy cái gì đó trong mình biến mất mà lại có 1 cái khác phát sinh, chính là cái gì mất đi? cái gì đến? nàng cũng không rõ.....

Tình triều qua đi Thiên Kiều liền như chán ghét đi vào phòng tắm rửa sạch mình còn nàng thì buồn ngủ ở trên giường, chân tay vô lực hơi sức để phát giận cũng không có, trước mắt mờ mịt.

Một lát sau đang hơi ngủ thì nàng lại nghe một đoạn tiếng động, thở dốc, ngâm nga rất quen tai làm cho người ta mặt đỏ tim đập nàng nháy mắt bình tĩnh.

“Ồ. Quay cũng không tệ lắm. Cô nhìn xem không tệ chút nào? Còn giả vờ rụt rè?” Đông Phương Thiên Kiều cười lạnh.

Nàng bỗng nhiên ngồi dậy nắm lên chăn che thân thể trừng mắt nhìn màn hình ti vi, sắc mặt tái xanh.

Đông Phương Thiên Kiều cứ nhiên đem máy quay phim kết nối với tivi, đem quá trình vừa rồi của bọn họ tất cả qua không sót chút nào. Trong màn hình là nàng không 1 mảnh vải che thân cùng Đông Phương Thiên Kiều gắt gao dây dưa, hắn rắn chắc đè nặng nàng không ngừng tiến vào thân thể của nàng, mà nàng không kháng cự còn phát ra tiếng kêu đáng xấu hổ, hưởng thụ hắn âu yếm...

Trời ơi! Kia không phải là mình! Không phải!

“Tắt đi! Mau tắt đi!” Nàng bịt lỗ tai, nhắm mắt lại kêu to.

Đông Phương Thiên Kiều tắt màn hình đi lên trước mặt nàng cầm tay phải, của nàng châm chọc:

“Sao nào, không dám nhìn sao? Về phần kích kia đâu! Biểu hiện của cô.....”

“Câm mồm!” Nàng giận dữ hô to.

“Yên tâm tôi sẽ không nói tôi chỉ ghi lại. Đến lúc đó tôi sẽ cao hứng sẽ đưa cho Hắc Nguyệt Đường 1 bản làm kỷ niệm.”

Nàng trừng lớn hai mắt, máu như đông lại, thân thể phần hận sợ hãi mà không ngừng run rẩy.

“Mi tên khốn! Đáng ghê tởm! Mi vì sao không giết ta đi! Mi giết ta đi!” Nàng gạt tay hắn, rống to.

Nếu cho những người ở Hắc Nguyệt Đường thấy nàng thà rằng chết còn hơn.

“Không! Tôi sẽ không giết cô, tôi muốn cô phải sống mang theo hơi thở của tôi, hương vị của tôi cùng cảm giác sống sót còn lại ở bên tôi.” Hắn lạnh lùng nói.

Kẻ này! Thật ác độc! (L: ko biết ai ác ko kém còn chê)

“Hừ! mikhông giết ta! Ta cũng không sống.....” Người này làm nàng chán ghét thế giới, làm cho nàng không có gì lưu luyến.

Hắn phất giạt tóc của nàng lên đem mặt nàng nhìn vào hắn, hừ nhẹ:

“Không, cô sẽ không chết! Còn không chết được vì cô còn có rất việc làm đó. Nghe nói Hắc Phúc Trạch đã bị Miêu Vô làm cho sắp chết rồi. Tôi nghĩ, cô hẳn là sẽ không bỏ lại cha mình cứ thế đi chứ? “

Nàng khiếp sợ ngẩn ngơ.

“ Chết rồi làm sao đối phó với chị của cô? Cho nên cô không thể chết được, cô phải sống.” Hấn mỉm cười.

Hấn cố ý chọn lúc này báo cho nàng biết vì không cho nàng tự mình kết liễu.....

Tên cầm thú này hẳn thật không có trái tim! Hấn không phả là người!

Nàng giận dữ trừng hấn, hận hấn tận xương tủy, muốn uống máu hấn. (L: sao bà này thích uống máu thế, là ma cà rồng hả?)

“Nghỉ ngơi đi! Tôi mệt mỏi rồi. Ngày mai chúng ta lại tiếp tục.” Hấn mặc thêm áo vào, cười lạnh đi ra khỏi phòng của nàng. (L: còn tiếp tục nữa hả...@@ Kiêu : đương nhiên, chưa chán L: choáng)

Ngày mai..... Hấn còn muốn tiếp tục? Hấn rốt cuộc muốn tra tấn mình tới khi nào? Rốt cuộc muốn đem nàng làm nhục tới khi nào mới bỏ qua? Nàng vẻ mặt đầy sợ hãi vô lực ngồi trên giường che mặt, khóc không tiếng động.

Về phần Đông Phương Thiên Kiêu hẳn đứng ở ngoài sắc mặt ưu tư, trầm lắng.(L: khổ yêu quá hoá hận)

Bởi vì hấn nhìn thấy mình trên màn hình những biểu tình đó không phải là hận mà là yêu.....

Những ngày kế tiếp Đông Phương Thiên Kiêu đêm nào cũng tới nơi này. 1 lần lại 1 lần nóng bỏng giữ lấy thân thể Hắc Tĩnh đem nàng làm công cụ tiết dục. Nhưng để cho Hắc Tĩnh phải thống khổ sợ hãi là không phải bởi vì hấn xâm phạm mình mà hấn càng lúc càng dùng kĩ xảo yêu với nàng, đủ loại đủ kiểu đáng quả thực đem nàng biến thành nữ nhân háo sắc, lăng lợ bất luận nàng như thế nào chống cự đến cuối cùng đều buông tay đầu hàng, hùa theo hấn khiêu khích, rồi ngất trong lòng hấn. Mỗi lúc đó nàng chỉ muốn mình chết đi cho rồi.

Nàng không biết Đông Phương Thiên Kiêu rốt cuộc muốn làm gì. Nếu hấn hận nàng vì sao còn có thể mỗi ngày đối mặt với nàng, ôm nàng? Hơn nữa.....có đôi khi hấn tựa hồ như rất hưởng thụ cùng nàng giao hoan.....Nàng không hiểu càng lúc càng mê hoặc, mê hoặc nộ hôn của hấn nóng bỏng, nhiệt tình, có đôi khi hiện lên nhẹ nhàng chút ôn nhu nhìn xoá vào đôi mắt nàng. Cho nên nàng tự lừa dối mình không muốn thừa nhận hấn kỳ thật cường bạo nàng mà như hấn luôn muốn nàng cùng với hấn cùng nhau cuốn vào tình dục triền miên. Đúng như vậy là rất ác độc! Thật ti tiện! Cứ để hấn đùa giỡn mình, nàng thực sự sắp điên rồi! Có những lúc nàng muốn trốn đi nhưng bên ngoài có người canh giữ, mà Đông Phương Thiên Kiêu cũng không cấp cho nàng quần áo(L: hả? ko quần áo?) duy nhất chỉ có 1 bộ đồ ngủ tơ lụa trên người mỗi ngày hấn 1 bộ tới cho nàng thay.

Ngày qua ngày trì trệ, dần dần trôi qua nàng không rõ mình đã như vậy bao lâu rồi! 10 ngày? 20 ngày? Hay là đã một tháng rồi.

Vì thế đêm nay khi Đông Phương Thiên Kiêu vào nàng hỏi hấn.

“Hôm nay là ngày mấy ?”

“Sao vậy? Muốn biết ngày làm gì?” Hấn đem nàng đặt ở trên giường, vuốt ve da thịt nàng, lạnh lùng hỏi.

“Mi muốn như thế này với ta bao lâu?” Nàng không từ chối bởi vì giây dựa cũng vô dụng, nàng đánh không lại được hấn.

“Giữ đến khi nào tôi thấy chán ngấy.” Hấn cúi đầu cắn lên nụ hoa của nàng

Nàng thở hốc vì kinh ngạc.

“Bộ ngực của cô..... rất đầy.” Hấn liếm xoa 2 bên ngực tròn no đủ.

Nàng ngẩn ra. Trong thời kì nguy hiểm thì ngực nàng thường bị cứng lên....

Hấn không cho nàng phân tâm đầu ngón tay trượt xuống dưới làm loạn lay động nơi tư mật của nàng.

“A!” Nàng miễn cưỡng hô ra tiếng.

“Cô hôm nay nhanh như vậy đã ỉm ứót...” Hấn nheo lại mắt ngẩng đầu nhìn nàng.

“Không... đừng làm” Nàng có chút bất an, xoay người muốn chạy trốn.

Hắn cười lạnh cố định 2 chân của nàng lại, mở nó ra dùng đầu lưỡi hấp động nơi ngọt ngào đó, làm cho nàng không nhẫn nại kêu lên.

“A..... không cần...” Thân thể của nàng lại thừa nhận mà đóng đưa, chỉ cảm thấy có ngọn lửa trong hạ thể đang rực rộ.

Nhìn bộ dáng nàng cháy lập tức thiêu đốt hẳn, hắn tiến vào nàng dục vọng mãnh liệt toàn bộ trầm luân ở trong thông đạo ướt át trắng mịn của nàng vì hắn mà toàn thân run rẩy.

“Cô hôm nay..... rất khác.” Hắn khàn khàn nói ở trên người nàng cọt cọt

“Ừm...” Nàng cắn môi dưới, không muốn để cho kia dục vọng đáng sợ kia bộc phát.

“Muốn sao?” Hắn cố ý hỏi.

Nàng quay đầu không trả lời.

“Nói! Muốn sao? Muốn ta ư?” Hắn cố ý thông thả cọ xát vào da thịt nàng, tiến rồi lại lui

“Ừm...” Dục hỏa của nàng không khống chế được bắt lực trả lời

“Nói” Hắn đẩy nhanh hơn tốc độ.

“Mi chẳng khôn này.....” Nàng cắn răng, thân thể cũng không chần chừ lại hướng phía hắn, muốn hắn có thể mau chiếm lấy mình.

Hắn cũng không kiên nhẫn được nữa gầm nhẹ một tiếng tiến vào bí huyết của nàng thật sâu đưa đẩy. Hai người gắt gao triển miên, kịch liệt chiếm đoạt lẫn nhau

“A.....” Cơ thể bọn họ cùng nhau hò hét như muốn hoà làm 1. Rồi sau đó hắn không như mọi khi rời đi mà lại từ sau lưng nàng ôm lấy, tay bao phủ bộ ngực của nàng, tay kia vỗ về cái bụng của nàng.

Nàng nín thở thấy hành động nhẹ nhàng này của hắn đột nhiên thấy rất bất an.

“Có biết kì rụng trứng của nữ nhân tính như thế nào không?” Hắn đột nhiên hỏi.

Nàng ngẩn ngơ, tim như chấn động, thân thể cứng đờ.

“Nếu ở thời kỳ rụng trứng làm tình khả năng mang thai rất cao!” Hắn lại nói.

Một chút kinh sợ như đâm vào trái tim nàng, nháy mắt mặt biến sắc 2 mắt tròn tròn nhìn hắn, cả người run sợ.

Cái này..... là mục đích của hắn! Sao nàng lại không nghĩ tới thời khắc nàng hủy đi mỹ nhân từ hắn đã nghĩ ra phải như thế nào để đối phó với nàng rồi. Mỗi ngày mỗi ngày liên tục tìm nàng làm chuyện này, lại không có phòng hộ gì, cứ đánh chiếm cơ thể nàng, để trong nàng có mầm mống của hắn.....Hắn... Là tên ác ma..... Nhất định hắn muốn nàng.....

“Ngẫm lại nếu cô có hài tử của tôi thì sẽ như thế nào nhỉ?” Hắn tay chống đầu, nở nụ cười.

Mặt nàng trắng bệch, kinh hãi không thể hít thở nữa.

“Sẽ rất mắc cười nếu con của cô lại bị chính lời nguyên rửa của mẹ mình làm hại. Sống không quá ba mươi.” Hắn lạnh nhạt cười.

Đứa nhỏ ... Nàng lại có khả năng mang thai con cháu của Đông Phương gia mà đứa nhỏ này cũng giống như bao người nhà nó sống không quá 30 tuổi!

“Không..... không.....” Nàng sợ hãi lắc đầu, trái tim như muốn đông lại.

“Khi đó cô sẽ thấy bà nội tôi, mẹ tôi và những nữ nhân nhà Đông Phương gia chúng ta phải cố gắng mà sống, cô sẽ trở thành mẹ và con mình mỗi ngày 1 lớn mỗi năm qua đi như 1 tra tấn, cô sẽ cảm nhận được cái vòng tử vong tàn khốc của gia tộc ta phải chịu. Là 1 cơn ác mộng kinh hoàng do chính tiền kiếp của cô mang tới.” Hắn ngồi dậy nhìn chằm chằm nàng hung hăng nói.

“Không... Mi là đồ ma quỷ! Ta sẽ không sinh con của mi! Ta thà rằng chết cũng không cần đứa nhỏ.” Nàng điên cuồng hét chói tai nhảy xuống giường, hướng vách tường muốn lao vào.

Hắn một cái tiến lên đem nàng giữ chặt.

“Buông ra! Ta không muốn! Ta không muốn!” Nàng khàn cả giọng đi muốn kháng cự.

Phản ứng của nàng quá kịch liệt làm cho hắn càng thêm giận, hắn tóm chặt tay nàng, đem nàng trở về giường dùng sức áp chế 2 tay của nàng quất chói tai:

“Cô không thể! Bởi vì cái này là cô nợ tôi! Tôi muốn cô cùng tôi phải cùng nhau đối mặt với cái chết, muốn cô biết tự vị bị nguyên rửa là như thế nào!”

“Mi là tên chết tiệt! Ta muốn giết mi..... Ta muốn giết mi!” Nàng phẫn nộ hét to.

“Không cần cô động thủ tôi cũng sống không được lâu. Bất quá còn 4 năm, 4 năm này cũng đủ để cho cô sinh cho ta vài đứa nhỏ.....” Hắn ác ý cười, trong mắt lại không hề cười. (L: 4 năm nếu năng suất cũng đc 3 đứa ... he he Tĩnh : ta không phải là lợn Kiêu : 3 đứa nghe cũng đẹp đó)

“Mi ...” Nàng trở mặt lên giãy dụa khỏi hắn.

Hắn cúi đầu che miệng nàng lại, thân thể lại áp chặt nàng thực hiện ý quán triệt theo tinh thần kế hoạch của hắn. Lúc này hắn không hề ôn nhu không cho nàng có chuẩn bị đã trực tiếp liền nhảy vào trong nàng.

“A...” Nàng tức giận lại đau đớn dùng tay đánh hắn. Hắn mặt kệ, cứ tiến vào sâu bên trong nàng.....

Nàng phải đứa nhỏ của hắn! Hắn cũng chỉ muốn nàng sinh hạ đứa nhỏ của hắn!

Cái này đã không chỉ là trả thù nếu như nàng nhận ra trong lời nói của hắn.....

Nếu nàng có thể biết.....

9. Chương 9

“Thiên Kiêu! Em có biết mình đang làm cái gì không?” Đông Phương Phong Hoa đi về phía Đông Phương Thiên Kiêu lo lắng hỏi.

“Đừng lo lắng em không có điên.” Đông Phương Thiên Kiêu thản nhiên nói.

“Em nhốt cô ta nơi đó 20 ngày rồi! Hơn nữa mỗi ngày lại tới tìm cô ta... Thiên Kiêu thế này là sao? ” Đông Phương Phong Hoa thở dài.

Ngày đó khi vừa nghe thấy mỹ nhân từ bị người khác ác ý đập vỡ nó, hắn cùng bà nội và mẫu thân chạy nhanh về Đông Phương gia nhìn chằm chằm từ bàn kia đều không thể tin nổi, họ bảo quản mỹ nhân từ vài trăm năm nay mà cứ như vậy bị Hắc Tĩnh hủy. Làm cho bà nội ngay tại hiện trường bất tỉnh, mẫu thân la khóc thất thanh, mà hắn chỉ có thể gắt gao ôm lấy vẻ mặt bị thương của Triệu Mộ Hiền cố gắng trấn định chính mình trấn định. Cứ mỗi đợt sóng mạnh đánh vào Đông Phương gia ngày càng đáng sợ, bà nội bị bệnh, mẫu thân chăm sóc bà ngày đêm sống trong đau xót khổ sở.

Tuyệt Thế lửa giận bùng bùng cứ mặc đời ngày đêm ra ngoài không ở nhà. Về phần Khuynh Quốc cùng Cửu Nghĩa thì vẫn bất vô âm tín, vì chưa liên hệ được nên đương nhiên không biết chuyện xảy ra trong nhà. Còn kẻ đáng lo nhất chính là Thiên Kiêu, nó luôn lãnh khốc vô tình khó khăn lắm mới chân chính yêu một nữ nhân nhưng hi vọng cuối cùng của mình lại bị chính tay nàng ta hủy, làm sao nó có thể thừa nhận mà vượt qua? Mà hắn lại đem mọi sự tức giận phát tiết lên trên người Hắc Tĩnh nhưng là yêu hận đan xen, tự hắn làm thương chính mình.

“Yên tâm em sẽ không có việc gì.” Đông Phương Thiên Kiêu sắc mặt dờ dẩn.

“Nếu không giết được cô ta vậy em nên thả cô ta đi thôi! Như vậy đối với em thoải mái hơn...” Đông Phương Phong Hoa khuyên nhủ.

“Không! Em sẽ không! Em muốn cô ta phải ở cùng 1 chỗ với mình cho đến khi em chết.”

“Em.....” Như thế mà còn không gọi là điên ư? Hắc yêu mà điên rồi!

“Tội gì em phải.....”

“Đừng nói chuyện cô ta nữa! Nói cho em biết động thái của Hắc Nguyệt Đường như thế nào?” Hắc không muốn lại nghe lời khuyên, dời đi đề tài này.

Đông Phương Phong Hoa nhìn em trai biết mình nhiều lời cũng vô ích. Bị cuốn vào tình yêu rồi! Có nói gì cũng không vào tai đâu! Lại thở dài một hơi hắt trả lời vấn đề:

“Hắc Nguyệt Đường mọi bộ rối loạn. Theo tin tức của Đông Phương Lang thu thập được thì Hắc Phúc Trạch thà rằng hy sinh Hắc Dao cũng không giao ra vật cất giấu trong tủ bảo hiểm, Hắc Dao giận dữ đến mức muốn xé rách mặt Hắc Phúc Trạch, không lâu sau thì liền truyền ra tin Hắc Phúc Trạch bị bệnh nặng phải nhập viện, Hắc Nguyệt Đường chính thức do Hắc Dao tiếp quản.....”

“Vậy sao ? Hắc Dao rốt cục lộ ra bộ mặt thật rồi!” Hắc cười lạnh.

“Còn tin tức là cô ta dùng 1 số tiền rất lớn thuê cao thủ để bắt Hắc Tĩnh trở về.”

“Ồ! Vì sao ? Thiếu đi Hắc Tĩnh đối với cô ta mà nói là rất có lợi mà.” Hắc tái mặt.

“Nghe nói những vật Hắc Phúc Trạch cất chứa đều giao cho Hắc Tĩnh xử lý, cũng chỉ có Hắc Tĩnh mới biết mật mã kết bảo hiểm nên Hắc Dao mới phải tìm Hắc Tĩnh về.”

“Em đây sẽ càng không thả Hắc Tĩnh về! Nói không chừng còn có thể bức nàng ta nói ra bảo vật của Hắc Nguyệt Đường cũng nên.” Hắc lạnh lùng.

Nói thì hay nhưng xem cái vẻ mặt của hắc là biểu tình gì vậy? Đối phó với kẻ địch hắc còn chẳng hề nhăn mày nhưng sao bây giờ hắc lại cau có, bế tắc. Đông Phương Phong Hoa nhin không được nói toạc ra:

“Không cho cô ta trở về sau đó thì sao? Làm cho cô ta mang thai, làm cho nàng ta thống khổ, đem 1 đứa nhỏ vô tội vào ân oán của 2 người sao?”

Đông Phương Thiên Kiêu mặt cứng đờ, đồng tử hiện lên nét đau đớn.

“Thương tổn chính người mình thích kết quả người thống khổ nhất cũng là mình.” Đông Phương Phong Hoa đau lòng nhìn hắc. Mục đích nó tra tấn Hắc Tĩnh kỳ thật sau lưng kỳ thật còn có một lý do lớn hơn mà lý do nà nó không nói ra và Hắc Tĩnh vĩnh viễn sẽ biết.

“Em..... Em không biết! Em yêu nàng lại vừa hận nàng, cả ngày yêu hận cứ như vậy lặp lại mỗi ngày điên cuồng mà muốn nàng, nhưng sau lại càng hận nàng, càng hận chính mình lại yêu nàng.....” Đông Phương Thiên Kiêu gỡ bỏ cái mặt nạ của lòng mình, ôm đầu nói.

“Thiên Kiêu.....”

“Em cũng biết khó tránh được lời nguyện rửa không nên làm cho người phụ nào mang thai con của em, nhưng em rất hận... hận nàng không hiểu được nỗi thống khổ của em, hận nàng đã đập nát hy vọng sống của em, cho nên em muốn nàng phải cùng em yêu hận, cùng nhau chịu dày vò.....” Hắc trầm giọng nói.

Đông Phương Phong Hoa nét mặt khổ sở vỗ vỗ vai em trai, đây là thằng em kiêu ngạo, lạn lung trên thương trường đó sao? Sao khi nó có tình yêu lại trở nên yếu ớt như vậy ,,Tương lai Đông Phương gia của bọn họ sẽ thế nào? Hắc cũng mờ mịt không rõ.

Đúng lúc này Thập Nhị lo lắng chạy vọt vào phòng khách vội la lên:

“Nhị thiếu gia! Không tốt rồi! Hắc Tĩnh tựa hồ cố ý làm cho đầu đổ máu, hôn mê bất tỉnh.....”

Đông Phương Thiên Kiêu kinh hãi lập tức nhắm về phía phòng của nàng. Chỉ thấy trán Hắc Tĩnh đầy là máu, nằm mặt đất. Hắc sắc mặt trắng xanh, ngây ngốc thật lâu không thể cử động. Nàng.....thà rằng chết

cũng không muốn sinh con của hấn sao? Nữ nhân.....Thật đáng giận...Chẳng lẽ tìm ra lí do đó để giữ nàng bên mình cũng không được sao?

Đông Phương Phong Hoa gọi Thập Nhất tới chẩn đoán, sợ là nào có chẩn động quyết định phải đi bệnh viện. Hấn luống cuống tay chân ôm Hắc Tĩnh vào trong xe, Đông Phương Thiên Kiêu dọc đường đi trừng mắt nhìn bộ mặt của nàng ủ dột không nói gì.

Qua kiểm tra thì Hắc Tĩnh ngoài bị thương ở đầu cũng không có gì đáng lo ngại, chỉ là dinh dưỡng mất cân đối thân thể suy nhược. Nhưng vẫn phải nằm 1 ngày trong viện để theo dõi.

Sau khi kiểm tra xong Đông Phương Thiên Kiêu đi thông thả đến phòng bệnh nhìn nàng nằm ở trên giường lẩm bẩm:

“Không ai nói lên giường là sẽ mang thai..... Đầu năm nay rất nhiều người muốn sinh đều không được, cô thật nghĩ cơ thể gầy yếu của mình có thể mang được thai sao? Cứ vậy mà muốn chết sao? Như thế nào lại đột nhiên trở nên ngu xuẩn như vậy.....”

Nàng không nhúc nhích khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt trông thật cô đơn. Thân thể có vẻ cần bồi bổ hơn rồi. Hấn bỗng nhiên nở nụ cười.

“Được rồi! Nếu cô muốn đi, vậy tôi thả cô đi! Coi như đoạn tuyệt quan hệ ở đây. Tôi không bao giờ muốn gặp lại cô nữa. Về sau sống chết ta cũng mặc kệ cô.....”

Dứt lời hấn đi ra khỏi phòng bệnh kêu Thập Nhị mang cho nàng ta quần áo, chờ nàng ta tỉnh lại sẽ lập tức đưa khỏi Đài Loan. Như vậy cũng tốt, như vậy tất cả đều xong.

Ngay lúc Đông Phương gia hết sức tuyệt vọng thì Đông Phương Khuynh Quốc cùng Cừu Nghĩa đã trở lại, còn mang theo vị tiểu sư thúc của Lỗ Mặc về.

Đông Phương Phong Hoa vừa thấy đến em vào cửa, vội la lên:

“Em làm gì mà rối cuộc lâu như vậy?”

Đông Phương Tuyết Thế lại dội gáo nước lạnh:

“Hiện tại về thì còn có ích gì? Mỹ nhân từ đã bị hủy.”

“Các anh làm sao vậy? Em phải muôn vàn khó khăn mới tìm được cô ấy. Cố sức lắm mới đem được cô ấy về. Vậy mà!” Đông Phương Khuynh Quốc nét mặt mệt mỏi, khuôn mặt tuyệt mỹ mặt oán giận, sau đó xoa người giúp một cô gái trẻ tuổi đi vào phòng khách. Nhìn giống như bao cô gái bình thường khác nhưng ánh mắt cũng rất đặc biệt, nét mặt trầm tĩnh con người đen trong suốt như giọt thủy tinh không tạp chất

“Cô ấy là tiểu sư thúc của Lỗ Mặc?” Đông Phương Phong Hoa kinh ngạc phát hiện cô gái này nhìn rất nhỏ bé, trông khác so với màn hình trước kia mông lung thấy.

“Đúng vậy thưa đại thiếu gia!” Cừu Nghĩa trả lời.

Đông Phương Phong Hoa cùng Đông Phương Thiên Kiêu nhìn lẫn nhau, đúng là mắt của cô gái này không nhìn được.....

“Đại ca! Mỹ nhân từ thật sự bị phá sao?” Đông Phương Khuynh Quốc mày nhíu lại nhìn Đông Phương Phong Hoa.

“Em là làm sao mà biết được?” Đông Phương Phong Hoa ngạc nhiên nói.

“Cô ấy nói.” Đông Phương Khuynh Quốc hướng về phía cô gái kia

“Cô lại là làm sao mà biết được? Chúng ta vẫn không liên lạc được với Khuynh Quốc.....” Đông Phương Phong Hoa có chút kinh ngạc nhìn cô gái kia.

“Tôi nhìn thấy.....” Giọng nói nhẹ như con gió.

Chính là nàng đối với kiểu xưng hô của Đông Phương Khuynh Quốc làm cho người ta cảm thấy có chút buồn cười. Đông Phương Khuynh Quốc mày liễu nhíu lại, biểu tình cổ quái.

“Cô không phải là mù sao? Sao lại thấy được?” Đông Phương Tuyệt Thế cười lạnh.

“Cô ấy chỉ là thị lực kém thừa tứ thiếu gia!” Cừu Nghĩa thay cô gái nói.

“Kỳ thật mỹ nhân từ bị hủy là điều tất nhiên.” Cô gái không lãng phí thời gian nói thẳng.

“Việc đương nhiên?” Đông Phương Thiên Kiêu trừng mắt nhìn cô gái kia giận dữ hỏi:

“Đây là ý gì?”

“Mỹ nhân từ hạ lời nguyện rửa cho nên tôi nói cho anh phải tìm đúng đối nhân, chỉ có chủ nhân chân chính của mỹ nhân từ tự tay đem chính huyết cốt của mình hủy như vậy Đông Phương gia mới có thể khởi sinh.” Cô gái dịu dàng không nhanh không chậm nói.

“Đừng nói một đồng lời vô nghĩa nói thẳng trọng điểm được không?” Đông Phương Tuyệt Thế không kiên nhẫn, hừ lạnh.

“Trong nhà các anh.....có giữ mỹ nhân đồ không?” Cô gái không đáp hỏi lại.

“Có” Đông Phương Phong Hoa gật gật đầu.

“Có thể cho tôi mượn xem một chút được không?”

4 huynh đệ nhìn nhau không hiểu cô nàng này muốn nhìn mỹ nhân đồ làm cái gì? Nhưng Đông Phương Phong Hoa vẫn đem bức hoạ này đến. Vừa hay 3 ngày trước Triệu Mộ Hiền chuyển tấm tranh này từ văn phòng về nhà cất giữ vào tủ bảo hiểm.

Bức tranh này dài chừng 70 cm, rộng chừng 40 cm, Cừu Nghĩa đem ngọn đèn chiếu rọi nó trên tấm kính hiện lên 1 người con gái.

Đông Phương Thiên Kiêu chưa từng nhìn kỹ nữ tử trong bức tranh. Vì hắn thấy rất phiền hà, không hay ho gì, chẳng thú vị gì nhưng bây giờ nhìn kỹ hắn lại nhú mày. Tim không hiểu vì sao lại nhói đau.

Cô gái nhìn bức tranh một hồi lâu mới thở dài.

“Quả nhiên đúng vậy! Người trong tranh là vị thọ kia giả trang nữ.”

“Cái gì? Đây không phải hình công chúa?” 4 huynh đệ đều lắp bắp, kinh hãi.

“Bức hoạ này bị công chúa yểm ở chân. Khó trách vị thọ kia khi đầu thai thành nữ nhân.....Công chúa quả thật rất thông minh nhưng lại vẫn chôn nó đi cùng.....” Nữ tử kia thở dài.

Đông Phương Thiên Kiêu trừng mắt nhìn tranh, ngây dại. Người trong tranh là vị thọ kia sao? Là hình dáng của Hắc Tinh kiếp trước? Kiếp trước nhìn nam mà lại rất giống nữ nhân?

“Bức hoạ này tràn ngập oán khí, hơn nữa những câu thơ này đều viết bằng máu thề vì vậy lời rửa mới mạnh như vậy.”

“Như vậy lời nguyện của Đông Phương gia chúng ta có thể giải sao?” Đông Phương Phong Hoa nhìn chăm chăm cô gái.

“Đúng vậy, vẫn còn hy vọng.” Cô gái điềm tĩnh nói.

“Còn hay là có hi vọng ? Nói chính xác đi! Có thể sao?” Đông Phương Thiên Kiêu cũng vừa lòng với câu trả lời của nàng.

Cô gái ngẩng đầu nhìn hắn, mỉm cười:

“Còn xem anh làm như thế nào.”

“Tôi?” Hắn nhú mày.

“Đúng vậy! Anh cùng cô ấy chính là mấu chốt.” Cô gái chỉ vào người trong tranh.

“Cái gì?”

“Mạng của anh ở trong tay nàng ấy, mệnh của nàng ở trong lòng anh, sinh mệnh 2 người là khúc mắc cùng một chỗ, nàng sinh – anh sống; nàng tử - anh vong. Gần nhau liền viên mãn, bỏ qua sẽ tiếc nuối.....” Ánh mắt cô gái trong trẻo nhìn nét mặt kia.

“Cô..... đang nói bậy bạ gì thế? Ta và cô ta không thể làm ở chung.....” Hắc tâm run rẩy, ngoài miệng cái chày cái cối.

“Anh sai rồi! Anh đã sớm yêu cô ấy rồi, anh sẽ yêu thương chủ nhân của mỹ nhân từ cho nên đó là chuyện đã định.” Cô gái lại nói.

Hắc tâm nhìn cô gái trẻ này á khẩu không trả lời được. Cô gái như nhìn rất thấu tim hắc tâm, cảm tình của hắc tâm không thể che giấu được.

“Cô ấy rất khác người, bình sinh ngang bướng, vì kiếp trước tự tử vì tình nên đã hạ lời nguyên, hạ lời nguyên trong mỹ nhân từ nhưng chính lòng mình cũng không giải quyết được đoạn tình cảm bị ai đó. Cho nên mỹ nhân từ phải tự cô ấy phá bỏ nó như vậy số mệnh mới được giảm bớt oan nghiệt.”

“Cô rốt cục nói cái diên rồ gì vậy!” Đông Phương Tuyệt Thế không kiềm chế, nghe lời nói của cô nàng này âm tức diên lên được.

“Tuyệt Thế!” Đông Phương Phong Hoa hét lên

Đông Phương Thiên Kiêu tâm loạn lên vì những điều cô ấy nói làm cho hắc tâm rất bị thương, mọi yêu hận vì những lời này mà giảm bớt đi phần nào oán ghét. Có lẽ Hắc Tâm cũng rất đau khổ? Có lẽ cũng bị chính lời nguyên của mình dày vò!

“Nhưng vì kiếp trước ôm hận mà chết nên khả năng giải lời nguyên là chờ kiếp sau kế tiếp giải nó, nhưng nếu 2 người tiếp tục vòng xoáy yêu – hận thì lời nguyên càng sâu hơn, nặng hơn vĩnh viễn không thể hoá giải.

“Là sao?” Đông Phương Thiên Kiêu cả kinh nhìn chằm chằm nàng.

“Vì cô gái ấy không chỉ hạ lời nguyên lên Đông Phương gia mà chính cô ấy cũng như số phận của vị thợ kia không sống được qua 24 tuổi.” Cô gái kia thở dài.

24? Hắc Tâm..... sống không quá 24 tuổi? Cô ấy năm nay chính là.....

Đông Phương Thiên Kiêu toàn thân sợ hãi, mặt nhăn nhó. Hắc Tâm... còn sống ít hơn cả hắc

“Cô nói..... cô ấy sắp chết?” Đông Phương Thiên Kiêu run run hỏi. Chẳng lẽ Hắc Tâm lần này trở về lành ít dữ nhiều?

“Đúng vậy! Trừ phi..... có hai cái mạng.”

Cô gái lời còn chưa dứt Đông Phương Thiên Kiêu đã xoay người muốn đi.

“Đợi chút, Thiên Kiêu...” Đông Phương Phong Hoa sợ em trai xúc động quá vội vàng gọi lại.

“Cái gì mà 2 cái mạng? làm gì có người nào có 2 cái mạng?” Đông Phương Tuyệt Thế châm chọc. (L: anh đẹp zai mà iq thấp thế, phụ nữ có lúc có 2 sinh mạng chứ đồ đà điểu.. Thế : giờ quả đấm, liếc L: chạy)

“.....” Cô gái còn chưa giải thích được thì ánh mắt đột nhiên chảy xuống hai hàng máu loãng, Đông Phương Khuyết Quốc hoảng hốt tay vuốt mắt cô ấy lại, nói :

“Đủ rồi! Đừng dùng thiên nhân nữa!”

Những người khác mặt ngây dại, nhưng cô gái lại nhin đau tiếp tục nói:

“1 mạng bảo vệ 2 cái mạng, 3 người thì sống.....”

Mọi điều cô gái này nói cũng đã đủ làm cho Đông Phương Thiên Kiêu sợ hãi thất sắc, thoát ra khỏi tay của Đông Phương Phong Hoa hốt hoảng, bắt đi ra.

Hắc tâm nên thả nàng đi cho dù bọn họ trong lúc này có rất nhiều hận chỉ cần đem nàng lưu lại, chỉ cần lòng của nàng sớm muộn gì cũng sẽ vì hắc tâm mà lưu lại. Hắc tâm đi buông tay, thả đi, liệu còn có cơ hội gặp lại hay không? Hai mươi tư tuổi? Cô ấy vậy mà sống không qua 24! Ai cho phép cô ta dám chết trước

hắn. Cô ta không được làm cho hắn đau lòng như vậy chứ! Cho nên, hắn phải đem nàng về đến bất kể lời nguyên rửa kia có giải trừ được hay không, mặc kệ hắn còn sống được bao lâu thì vẫn vẫn muốn ở cạnh nàng cho đến chết thì thôi!

Hongkong

Hắc Tĩnh ở trong khách sạn mặc lại quần áo nam nhưng không biết vì sao lại cảm thấy quần áo chẳng dễ chịu tí nào! Nhìn trong gương không giống mình tí nào! (L: 20 ngày bị anh kiêu bắt mặc váy lụa chắc quen rồi...ha ha, giờ mặc này ngứa ngứa)

Cái váy này sao cứng thế! Hay là di tóc mình dài ra? Hay là do không được nghỉ ngơi nên mình gầy đi? Trông lại giống nữ nhân nữa chứ! Mới nhắc đến

nữ nhân nàng đột nhiên nhớ đến mình biến thành người trần truồng bên tai tựa hồ lại truyền đến giọng của Đông Phương Thiên Kiêu.....

Nhìn kỹ đi! Cô là 1 người đàn bà! Mặt nàng biến sắc, nhắm mắt mãnh hoảng lắc đầu lại trợn mắt lắc lắc cho quên đi những hình ảnh kia!

“Đáng chết...” Nàng cắn môi che mặt, xoay người nằm trên giường tức giận chính mình làm sao vẫn nhớ tới những hình ảnh này? Đông Phương Thiên Kiêu đã lãng nhục mình, nên quên đi mới đúng, hoàn toàn quên đi. Chính là càng muốn quên lại càng khắc sâu. Mỗi khi nàng nhắm mắt lại lại cảm giác được hơi thở của hắn, sức nặng của thân thể hắn, rồi khi hắn tiến vào không cho nàng trốn được. Quá trình ân ái điên cuồng sao nó cứ xâm nhập vào mắt mình, não mình là ánh mắt, hơi thở hắn... nó như thiêu đốt nàng vậy.....

“Ngừng ngay! Không được suy nghĩ nữa...” Nàng đau khổ ngà kêu.

Vì muốn nghỉ ngơi, có 1 giấc ngủ yên lành nàng đã thuê phòng ở khách sạn không liên lạc với ai cả! Không muốn miễn man suy nghĩ về Hắc Nguyệt Đường.

Lúc Đông Phương Thiên Kiêu thả nàng đi thực làm cho nàng rất kinh ngạc. Lúc Thập Nhị nói nàng có thể rời đi thì trong lòng nàng chẳng hiểu sao lại thấy chua xót. Nàng không hiểu rõ ràng mình được tự do rồi vì sao lại muốn khóc? Nàng nên cười mới đúng chứ? Bởi vì nàng rốt cục đã thoát khỏi Đông Phương Thiên Kiêu! Thoát khỏi cái nam nhân làm nàng vừa hận, vừa sợ, vừa tức, vừa giận...

Đúng vậy nàng rất ghét hắn! Mình đau lòng quá! Ghét hắn làm cho mình không thở nổi! Ghét hắn dám như vậy với nàng!... chán ghét 1 kẻ luôn đối chọi với mình! Sao mình sao thế này? Vì sao mỗi lúc nhắm mắt lại thì lại nghĩ đến hắn, lúc hắn ôn nhu! (L: thích bị ngược đãi thành nghiện chứ sao)

Đông Phương Thiên Kiêu rốt cuộc có hạ bùa mê gì cho mình không vậy? (L: có, bùa yêu...) Ngực đau nhói, tâm trí rối rỗng, không muốn nhồi nhét gì vào nữa..... Đang suy nghĩ thì điện thoại vang lên, nhìn chăm chăm dãy số 1 lúc lâu sau mới nhận máy.

“Tĩnh! Sao em trở về Hongkong mà không về nhà ?” Hắc Dao thanh âm rất mềm mại như không có gì xảy ra.

Làm cho Hắc Tĩnh nghe mà rung mình, không nghĩ hành tung của mình đã bị lộ, bà chị này quả là không tầm thường.

“Em đang định về.” Nàng bình thản nói.

“Vậy thật đúng lúc. Chị đã cho người tới đón em”

Hắc Dao vừa mới dứt lời ngoài cửa đã có tiếng gõ, nàng cầm di động nghe đi ra mở cửa. Nhìn thấy Miêu Võ và 2 thuộc hạ của Hắc Nguyệt Đường nhìn mình cười âm hiểm.

“Cám ơn chị! Như vậy giúp em tiết kiệm tiền xe.” Nàng lạnh lùng dứt lời đem điện thoại cúp chuông mắt nhìn Miêu Võ.

“Thiếu đương gia hoan nghênh ngài trở về.”

“Miêu Võ! Quả là rất thích chị của ta! Chẳng những liều chết xuống nước cứu lại còn vì nàng mà làm mấy việc vất vả này” Nàng châm chọc nói.

“Bởi vì nàng cho ta rất nhiều ưu ái!” Hắc cười dâm dăng. Tuy rằng ngay từ đầu hắc hạ bùa êm với Hắc Dao nhưng dần sau hắc lại dần yêu thương Hắc Dao cho nên càng lúc càng rời không được.

“Đồ háo sắc! Cần thận lửa thiêu chính mình.” Nàng nói.

“Còn chưa biết ai mới là kẻ cười cuối cùng đâu!” Miêu Vô rút sung ra chỉ vào nàng.

“Đi thôi! Tiểu Dao đang đợi ngài.”

Nàng không nói gì nữa theo hắc đi ra khỏi khách sạn lên xe, nửa giờ sau đã trở về đến Hắc Nguyệt Đường.

Xa nhà đã 2 tháng trải qua nhiều sự việc, giờ thấy nó sao xa lạ quá. Ngôi nhà to lớn, đẹp dễ vậy mà ẩn giấu bao âm mưu, vô tình. Vậy mà mình đã sống ở đó những 24 năm.

Hắc Dao ngồi ở phòng khách vừa thấy em vào cửa liền nét mặt tươi cười giống như 1 bà chị tốt vậy.(L: rần độc...)

“Tĩnh chúc mừng em đã về!”

“Đừng đóng kịch nữa chị à, thật buồn nôn.” Nàng lạnh băng nói thẳng.

Mặt Hắc Dao cứng đờ, không biểu cảm nói:

“Hừ! Chính cái tính của người mới làm cho ta thấy ghét!” Hắc Tĩnh ngẩng ra. Làm cho người ta chán ghét? Đông Phương Thiên Kiêu cũng chán ghét mình nên mới có thể cho mình đi?

Hắc Dao thấy mặt em nhăn nhó, mày nhíu lại. Hắc Tĩnh tựa hồ như rất khác trước! Tuy bên ngoài nhìn không khác trước nhưng thoát nhìn như có gì đó rất mê đắm, quyến rũ?

“Lúc em ở Đông Phương gia đã phát sinh chuyện gì ? Chẳng lẽ cùng Đông Phương Thiên Kiêu?” Nàng dò hỏi.

Hắc Tĩnh chấn động một chút, ngực như bị ai đâm mặt trắng bệch, nhắm chặt môi không nói.

Hắc Dao nhíu mày, giật mình lạnh lòng đổ kị hiện lên.

Đông Phương Thiên Kiêu vốn nên là của nàng! Ngày đó ở trên núi là Đông Phương Thiên Kiêu sẽ cứu nàng nhưng không ngờ hắc lại cứu Hắc Dao cứ thế để mình trôi đi trên dòng nước! Lúc đó nàng rất hận thấy ông trời rất không công bằng, vì sao cái loại bất nam bất nữ như Hắc Tĩnh có thể được 1 mỹ nam như Đông Phương Thiên Kiêu chiếu cố, mà nàng lại chỉ có thể ở cùng cái loại Miêu Vô xấu xí, lão nam nhân . Thật nhục cười!

“Hừ! Vì cô yêu thương Đông Phương Thiên Kiêu đi? Vì yêu nên đổi tính sao?” Hắc Dao nhìn trừng Hắc Tĩnh, mối hận trong lòng càng mạnh

Hắc Tĩnh ngây dại.

Yêu? Sao nghe đau xót thế! Nghe như muốn đau tận tâm can! Thì ra không phải nàng hận hắc mà là yêu sao?

Thì ra là mình yêu hắc. Mình yêu ... Đông Phương Thiên Kiêu..... yêu hắc –...

“Đừng lộ ra cái loại nét mặt này! Người thích hắc nhưng hắc cũng chắc gì yêu người! Kẻ quái thai như người chỉ dọa cho các nam nhân chạy đi mà thôi.” (L: xì, đồ đồ kị... đồ ác độc...đồ gái trẻ đi với lão già... hix mình có vẻ hơi bức xúc..)

Nam nhân bị dọa chạy đi ? Sao Đông Phương Thiên Kiêu không chạy? Chẳng lẽ.....hắc cũng yêu nàng? Có thể ư?

Không... Không có khả năng, hắc hận mình! Hơn nữa chính mình đã hủy mỹ nhân từ.....Nuốt trôi xuống ngực những chua xót không muốn nghe đến chuyện gì về hắc nữa. Lấy lại bình tĩnh nói với Hắc Dao:

“Đừng nhiều lời nữa. Ba đâu? Chị đem ông thành cái gì rồi?”

“Nhìn không ra người lại hiếu thuận thế! Sao lo lắng cho cái lão già kia ư?” Hắc Dao hừ lạnh.

“Ông già đó cũng là cha của cô đó.” Hắc Tĩnh thấy cô chị này rất phản cảm.

“Hắn không xứng! Với hắn mà nói đồ vật quý giá hơn con gái nhiều! Hắn không xứng làm cha!” Hắc Dao lớn tiếng rít gào.

“Ba tính vốn là như vậy năm ấy lúc mẹ mất ông ấy còn đi mua gốm sứ Đông Phương.” Hắc Tĩnh sớm đã quen với cái ông cha có như không này rồi, Đó là lí do vì sao nàng trở nên máu lạnh như vậy.

“Người cùng ba đều một dạng! Các người cùng quải như nhau.. không coi ta ra gì.....”

“Ba chẳng đem mọi việc của Hắc Nguyệt Đường đều giao cho bà chị xử lý đó thôi.”

“Đó chỉ là bề ngoài, kẻ thực cầm quyền là người! Đều là người ở quán.....”

“Bà chị có biết ta làm chuyện gì sao? Là những chuyện trái với pháp luật, giao dịch bẩn thỉu, giết người phóng hỏa, chị nghĩ rằng ta với chị tốt hơn sao?” Nàng lớn tiếng chửi.

“Người đừng tưởng ta không biết? Ba chỉ tín nhiệm người, hắn đem mọi vật quý giá cho người bảo quản! Ta gần đây mới phát hiện mật mã tử bảo hiểm chỉ có người mới biết thậm chí ngay cả ba cũng không rõ!” Hắc Dao trừng mắt nàng.

“Cho nên? Mục đích của bà chị chính là chỗ cất giấu kia?” Nàng lạnh lùng nói.

“Đúng! Chỉ cần người nói ra ta sẽ đối xử với lão ta tốt hơn 1 chút.”

“Nếu tôi không nói?”

“Người sẽ nói. Vì người là kẻ ngoài cứng trong mềm.....” Hắc Dao cười, quay đầu hô một tiếng

“Miêu Vô!”

Miêu Vô chậm rãi từ trong phòng đẩy xe lăn chở Hắc Phúc Trạch ra. Tay là súng chỉ vào đầu Hắc Phúc Trạch, còn cha như bị trúng mê được mặt ngây ngốc, thất thần.

“Ba.....” Mặt nàng biến sắc, biết Miêu Vô nhất định uy hiếp cha mình mở kết thử nên biến cha mình thành như vậy.

“Hắc Dao! Cô thế nhưng liên thủ với người ngoại đối đãi với ba như vậy sao ?” Nàng kích động hô to.

“Hắn cũng đối với ta có tốt đẹp gì đâu! Ta bị người ta dễ khi hắn bỏ mặc...” Hắc Dao nhớ tới lần đầu tiên bị Miêu Vô hạ cổ lúc nàng tỉnh khóc với cha nhưng cha coi như chẳng có việc gì xảy ra.

Hắc Tĩnh trong lòng cứng lại nếu sớm biết chuyện Miêu Vô đối với chị mình làm chuyện bỉ ổi như vậy nàng đã sớm đưa tiễn hắn rồi. Sao để hắn đến ngày hôm nay!

“Tiểu Dao. Em còn hận ta sao?” Miêu Vô nhún mày.

“Làm sao có thể sau này anh cho ta rất nhiều khoái hoạt, chúng ta phối hợp rất khá không phải sao?”

Hắc Dao hướng Miêu Vô cười quyến rũ.

“Đúng vậy!” Miêu Vô bị cái đẹp mị hoặc nở nụ cười.

Hắc Tĩnh nhìn chằm chằm Hắc Dao tức giận àm đau đớn.

“Người hãy giúp ta mở khoá tử bảo hiểm đi Tĩnh! Đừng nên ép ta ra tay với ba.” Hắc Dao lạnh lùng nói.

“Viên đạn không có mất, chỉ 1 chút không cần thận ba người sẽ đi đời.....” Miêu Vô cười, muốn bắn.

“Dừng tay!” Nàng giận chính mình kỳ thật trong lòng đều biết, chỉ cần nói ra mật mã bảo hiểm thì mình sẽ chết ngay . Bởi vì nàng được hưởng thừa kế chỉ cần nàng chết thì mọi thứ sẽ về tay Hắc Dao, những thứ trong tử cũng vậy

“Không nói nhiều. Theo ta xuống lầu.” Hắc Dao dùng súng uy hiếp nàng.

Hắc Tĩnh nhìn tường nhà có chút lo âu. Sau thuộc hạ tin cậy của cha vẫn chưa tới? Rõ ràng nàng đã liên lạc với họ rồi mà.....

“Nếu người đang đợi bọn Lưu Kim thì miễn đi, giờ này chắc bọn họ đã bị cảnh sát quốc tế hỏi thăm rồi.” Hắc Dao che miệng cười.

Mặt Hắc Tĩnh tái xanh, có cảm giác chẳng lành. Lần nà trở về thật là chui đầu vô rọ.....

“Không còn ai có thể giúp được người đâu. Hắc Tĩnh muốn sống thì hãy ngoan ngoãn nghe lời.....” Miêu Vô cười lạnh.

“Đi!”

Hắc Tĩnh bắt đầu dĩ chỉ có thể bị áp giải đến chỗ tầng hầm ngầm.

Tầng hầm trong biệt thự của Hắc Phúc Trạch chính là nơi cất giấu kết bảo hiểm. Bên trong trị giá tới cả trăm triệu đô la Hồng Kông, và những đồ vật rất quý như gốm của Đông Phương. Gian phòng đi vào đặt cửa mật Hắc Dao tìm một tuần mới tìm ra. Hơn nữa nó lại khoá nên không ai có thể vào được. 4 phía lại ổ khoá cảm ứng nên mở ra là không thể nào.

“Mau đem cửa mở ra!” Miêu Vô quát Hắc Tĩnh.

Hắc Tĩnh đối mặt với cửa nói 1 dãy số

“9 - 7 - 2 - 4 - 1 - 6”

Giống như 1 cái gì thần kì vậy, cửa lập tức mở ra.

“Đây là mật mã gì vậy?” Miêu Vô kinh ngạc.

“Vì bên trong có giá trị rất lớn nên mỗi lần mở ra, cất vào mật mã không ngừng đổi, là giọng nói” Hắc Tĩnh thần nhiên nói. Đây là ý tưởng của cha, và cũng thể hiện lòng tham không đáy của cha mình.

“Hừ! Hắc lão trông thế mà lại nghĩ ra loại mật mã này, 97 triệu đô la Hồng Kông..... Chậc chậc khó trách Tiểu Dao khuyên ta đừng làm gì bang phái mà chỉ cần mang theo vật vô giá gì đó là có thể an chơi cả nửa đời sau!” Miêu Vô cười lạnh lấy họng súng chĩa bên trong muốn Hắc Tĩnh tiến vào.

Hắc Tĩnh chậm rãi bước vào, bên trong khô ráo, không khí lạnh lẽo khiến người ta phát run. Nhưng bên trong cất chứa vô số những đồ quý giá. Từ cửa vào là 70 chiếc bình đều là tác phẩm quý giá, độc nhất vô nhị. Hắc Tĩnh kỳ thật không thích đến nơi này, cũng hiểu hiểu sao giờ mới nhớ nơi này rất âm u.

Miêu Vô cùng Hắc Dao tròn mắt nhìn nhất là Hắc Dao đối với các tác phẩm nghệ thuật rất si mê, trân ái không kém gì Hắc Phúc Trạch nhìn những vật này nhìn không được nở nụ cười.

“Quá tuyệt! Những thứ này đều là của ta.....” Nàng thì thào vuốt một cái bình gốm sứ xinh đẹp Đông Phương nói.

“Là của “chúng ta” Tiểu Dao à” Miêu Vô sửa chữa lời của nàng nói.

“Đúng là của chúng ta.....” Hắc Dao liếc mắt một cái.

Hắc Tĩnh thừa dịp bọn họ hơi thất thần, xoay mình tới mấy cái bình gốm đất nhất, phá.

“Á! Người làm gì!” Hắc Dao sợ hãi, vội vàng đi bảo vệ cái giá bình đang lung lay. (L: tiếc của ấy mà)

Miêu Vô cũng lắp bắp kinh hãi, Hắc Tĩnh lại đá rơi súng trong tay hắn như súng lại tới chân Hắc Dao, Miêu Vô xoay mình hét lớn:

“Tiểu Dao mau giết cô ta!”

Hắc Dao lập tức xoay người cầm lên súng lục, lập tức nã một phát đạn!

“Phang!” 1 viên đạn bắn thẳng vào tim của Miêu Vô còn Hắc Tĩnh thì ngậy đại, Miêu Vô kinh ngạc hoàn toàn không thể tin.

“Người là quỷ háo sắc ta chịu đủ lắm rồi, xuống địa ngục cho ta!” Hắc Dao lộ ra vẻ dữ tợn sung sướng tươi cười lại bắn thêm 3 phát đạn nữa.

“Bang bang bang!”

Miêu Vô thân thể bị bắn kinh hãi mà tử vong, máu chảy ra, 2 mắt trợn trừng.....

Hắc Tĩnh không nghĩ tới Hắc Dao lại giết Miêu Vô trước nhưng nàng ngược lại lạnh cả người.

“A..... Thật vui a! Rốt cục có thể thoát khỏi hắc!..... Ha hachết rất ha..... Hừ hiện tại còn người.” Họng súng Hắc Dao chỉ vào Hắc Tĩnh, khom người nhấc lên một khẩu súng khác bỏ vào trong túi, sau đó xuất ra một cái hộp chậm rãi mở ra:

“Biết ta muốn như thế nào đối phó với người không Tĩnh?”

Hắc Tĩnh bình tĩnh nhìn nàng không kịp phản ứng, mũi người thấy mê hương, nhất thời biến sắc.

“Đây là mê hương mà Miêu Vô bào chế, nó sẽ làm cho 24 giờ người nói không được, mà ý thức vẫn còn.....” Hắc Dao lạnh lạnh cười lạnh.

“Không.....” Hắc Tĩnh kinh hãi vội vã nhắm phía trước chạy nhưng đầu lại choáng váng, chân mềm nhũn, quỵ xuống.

10. Chương 10

“Người sẽ toàn thân vô lực nằm ở nơi này, nhìn ta đem mấy thứ này mang đi. Ngày mai, ta sẽ rời khỏi Hongkong đem lửa thiêu diệt toàn bộ nơi này.”

“Cô.....” Đây là chị ruột của mình sao? Vẻ mặt quả rất ác độc! Không là kẻ điên cuồng, mất hết nhân tính mới đúng.

“Yên tâm ta sẽ đem ba tới viên dương lão coi như là tận hiếu cuối cùng.” Hắc Dao cười lạnh.

Hắc Tĩnh hoảng sợ giãy dụa nhưng là tay chân đều cử động không nổi.

“Thôi nhé, ta còn rất nhiều việc phải làm không thềm đếm xỉa tới người.” Dứt lời Hắc Dao lấy di động liên lạc với mấy thuộc hạ đi vào mang mọi đồ đạc đi.

Hắc Tĩnh liền như vậy trở mắt nhìn những bảo bối bị mang đi. Ba mươi phút sau toàn bộ tử bảo hiểm trống trải yên tĩnh như 1 phần mộ. Làm nàng thấy rất sợ hãi, sắc mặt càng lúc càng tái nhợt nhìn chị mình. Không! Đừng nhốt nàng ở đây! Đừng biến nơi này thành mộ chôn của nàng.....

Nàng hò hét nhưng không hét ra được.

“Vĩnh biệt Tĩnh! Vừa vặn hôm nay là sinh nhật em! Đây là món quà cuối cùng cho em hy vọng em ta sẽ thích. Ha ha.....” Hắc Dao đem 1 khối thuốc nổ đặt ở bên người nàng, cười điên cuồng đi ra. Mở ra di động đã thu lại giọng nói của Hắc Tĩnh.

“ 9 7 2 4 1 4 6 ”

Hắc Tĩnh trừng mắt sợ hãi.

Ầm !

Cả 1 đám thuộc hạ được thuê đã ngã xuống, nháy mắt chỉ còn lại 5 người hộ vệ cho Hắc Dao. Nhìn đám người kia làm nàng run sợ.

Đây chính là “sói” của Đông Phương gia! Đây là Đông Phương Lang trong truyền thuyết đó sao! Thật quá mạnh

“Cô ấy đâu?” Đông Phương Thiên Kiêu khuôn mặt tuần tú đầy sát khí.

Hôm qua hắc cùng Thập Nhị và 4 thuộc hạ khác bay ngay tới Hongkong đuổi theo Hắc Tĩnh nhưng vẫn tìm không thấy, cửa của Hắc Nguyệt Đường lại khóa, lúc vào nhà trống không, mọi trụ sở của Hắc Nguyệt

Đường đóng cửa không kinh doanh, mọi bang phái có vẻ như toàn bộ tan rã, liền ngay cả bản thân Hắc Phúc Trạch cũng mất hút, tình huống này quả là quái dị, làm hắn rất lo lắng.

Sau tin tức Đông Phương Lang thu được Hắc Dao đang chuẩn bị xuất ngoại, đi 1 mình, mang theo rất nhiều cổ vật... vì thế mà tìm đến chặn cô ta lại.

“Tôi..... không biết.....” Hắc Dao giọng run rẩy. Trong trí nhớ nàng thấy Đông Phương Nhị thiếu rất anh tuấn, khách khí, đối nhân xử thế rất chu toàn vậy mà giờ phút này nhìn giống như 1 con sói hung dữ.

“Không nói ư?” Đông Phương Thiên Kiêu nhẹ nhún mày qua về phía Thập Nhị đứng cạnh nói:

“Lấy 1 bên tai xinh đẹp của tiểu thư đây!”

Thập Nhị tuân lệnh, lấy ra 1 con dao đứng ở trước mắt làm nàng hoảng loạn.

“Không!” Hắc Dao lui về sau, tay che tai lớn tiếng thét.

“Cho người 3 giây Hắc Tĩnh ở đâu?” Hắn không còn nhẫn nại được nữa.

“Vì sao anh lại để ý cô ta như vậy? Cô ta chỉ là 1 kẻ quái dị, không ra nam, chẳng ra nữ, biến thái đáng ghét! Có gì là tốt? Vì sao trong mắt anh lại có cô ta? Vì sao?” Hắc Dao kích động hét.

“Bởi vì ta yêu cô ấy.” Hắn ngắn gọn trả lời.

Hắc Dao ngây dại.

Mĩ nam này nàng rất thích! Nàng muốn có anh ta vậy mà kẻ Hắc Tĩnh kia lại chen ngang, cướp đi người của nàng..... (L: ai là của bà, xí mỹ nam này là của chúng ta! Chị em đâu ném dép bắt đầu Sau 1 hồi: Hắc Dao tới tấp)

Nghĩ đến vậy làm cho nàng rất chán ghét, ghét Hắc Tĩnh như thổi bùng thêm cái tức giận nhiều năm tích tụ.

“Người còn lại một giây.” Hắn cảnh cáo.

“Ha ha ha..... Anh yêu cô ta? Vậy anh sẽ không còn được gặp lại cô ta nữa..... Vĩnh viễn không gặp lại, cô ta phải chết! Ha ha..... Hơn nữa là cùng Miêu Vô chết ở cùng một chỗ, cùng nhau nổ thành những mảnh nhỏ ngay cả thi thể cũng không có.....” Lòng đố kỵ cùng sợ hãi thiêu hủy lý trí của Hắc Dao, cô ta điên cuồng cười lớn.

Mặt hắn biến sắc, tay tóm chặt nữ nhân điên rồ này, quát:

“Người nói gì?”

“Á u” Khó hô hấp, 2 mắt trừng lớn, khuôn mặt đỏ tái.

“Nhị thiếu gia! Hắc Nguyệt Đường bị cháy!” Thập Nhị quay đầu nhìn ngọn lửa lớn từ phía Hắc Nguyệt, lớn tiếng kinh hô.

Đông Phương Thiên Kiêu trong lòng kinh run sợ trừng mắt nhìn Hắc Dao:

“Cô ấy ở bên trong đúng không? Người đem nàng nhốt lại Hắc Nguyệt Đường đúng không? Nói ở chỗ nào!”

Hắn tức giận lại ảo não tối hôm qua hắn phái người đi vào dò la mà không phát hiện được chỗ nào khả nghi. Không hiểu Hắc Tĩnh bị nhốt ở đâu?

“u u.....” Hắc Dao mặt tái mét, hít thở không nổi.

“Nhị thiếu gia giết chết cô ta sẽ không hối được nơi kia!” Thập Nhị khuyên nhủ.

Hắn giận dữ bỏ ra đoạt lấy dao nhỏ trên tay Thập Nhị, quét trên gương mặt đối phương, quát

“Có nói hay không?”

Hắc Dao kinh hãi che mặt, dọa nàng mất hồn mất vía.

“Tăng hãm” Hắn lập tức xoay người muốn vọt vào cứu người. Thập Nhị vội vàng kéo lại hô to:

“Không được thiếu gia! Rất nguy hiểm!”

“Buông ra!” Hấn ra thoát khỏi tay của Thập Nhị, liều lĩnh xông thẳng vào đám lửa.

Thập Nhị quay đầu hướng khác nói với những sói khác

“Các người gọi cứu hoả, ta sẽ bảo hộ thiếu gia đi vào.”

Sau đó hấn nhắc Hắc Dao nói

“Người đi vào theo ta!”

“Không!” Hắc Dao hoảng sợ thét chói tai, liều mạng giãy dựa cấp kêu:

“Không! Thuốc nổ sẽ phát huy tác dụng..... Đi vào khẳng định sẽ chết! Ta không đi..... Ta đưa cái mở khoá cho các người, các người chính mình đi đi.....”

Nói xong nàng thoát khỏi tay đối phương, muốn chạy đi.

Thập Nhị sắc mặt tái nhợt cầm lên di động không kịp chờ đối phương nhắc mấy chạy thẳng vào nhà họ Hắc.

Đông Phương Thiên Kiêu rốt cục cũng tìm thấy cái hầm ngầm. Hấn nhảy xuống sau đó nhìn khoá cửa mà muốn diên lên được. Lửa cháy mỗi lúc 1 lớn.

Chết tiệt! Loại khoá cửa này căn bản mở sao nổi? Hấn tức giận đập cửa, lớn tiếng hô

“Hắc Tĩnh! Hắc Tĩnh! Cô ở bên trong không? Hắc Tĩnh!”

Trong phòng nhốt của tử bảo hiểm Hắc Tĩnh lông mi giật giật, giật mình mở to mắt. Có người gọi nàng? Hay là mình đang nằm mơ?

Thùng thùng thùng! Ngoài cửa lại vang lên tiếng đập.

Thật sự có người! Là ai? Nàng mở thật ta hai mắt nhìn chăm chăm cánh cửa.

“Hắc Tĩnh! Hắc Tĩnh! Chết tiệt cái cửa này mở thế nào?”

Giọng nói này..... là Đông Phương Thiên Kiêu ư? Lòng của nàng kinh hoàng, mắt đầy lệ. Mình lại mơ nữa rồi! Làm sao hấn có thể ở nơi này! Sao có thể?

Nhất định là nàng nhớ hấn nên mới có thể sinh ra ảo giác..... (L: ảo mà như thật)

“Hắc Tĩnh! Cô rốt cuộc ở bên trong không? Khụ..... Khụ khụ.....”

Nghe tiếng to như vậy, mặt biến đổi, kinh ngạc. Đúng là hấn! Là Đông Phương Thiên Kiêu! Hấn..... tới cứu nàng ư? Tại sao? (L: cứu là cứu hỏi nhiều vậy)

“Hắc Tĩnh..... Khụ khụ khụ.....” Lửa lan vào đây rồi! Làm sao cứu đây!

Lửa? Nhớ ra làm nàng giật mình, nàng nhớ Hắc Dao đặt ở bên cạnh người nàng 1 khối thuốc nổ, xoay mình lo lắng hoảng sợ.

Không dừng tiến vào! Đi đi! Mau đi đi! Nàng mở lớn miệng muốn cảnh cáo hấn nhưng nói không ra tiếng. Đúng lúc này khối bắt đầu tràn vào tầng hầm, tuy cửa bảo hiểm chặn được nó 1 chút nhưng làn khói đặc như vậy lên cao rồi sẽ cháy tới.

“Nhị thiếu gia đi mau! Bên trong Hắc Dao đặt thuốc nổ lập tức sẽ nổ!” Thập Nhị lớn tiếng nói to.

“Không! Ta muốn cứu cô ấy, ta không đi.” Đông Phương Thiên Kiêu che lại miệng và mũi, cố chấp không đi.

“Có lẽ đây là quỷ kế của Hắc Dao có lẽ Hắc Tĩnh căn bản không ở bên trong nếu không vì sao không đáp lại?”

Thập Nhị quát quát.

Đúng rồi! Đi đi, người hãy đem hấn đi đi. Mau đưa hấn đi!

Hắc Tĩnh trong lòng hô to.

“Đem cửa mở ra thì sẽ biết có mật mã mở thì tốt rồi!” Đông Phương Thiên Kiêu nói.

“Hắc Dao có đưa cho 1 vật nói là khoá nhưng là 1 cái di động.....” Thập Nhị xuất ra cái di động kia.

Đông Phương Thiên Kiêu cầm trên tay nghiêm nghị nói:

“Là mật mã bằng giọng nói! Bên trong khả năng có.....” Hắc lời chưa dứt, đột nhiên một trận âm vang lên, trần động, cột tường lung lay. Tình thế rất nguy hiểm. Lúc đó điều hoà của phòng nhốt kia bị vỡ, lửa theo đó lan vào sắp tới chỗ của Hắc Tĩnh, nhiệt nóng làm cho nàng càng thêm kinh hoảng, đau đớn. Nàng hận không thể nói ra để Đông Phương Thiên Kiêu đi mau, nàng không sợ chết nàng sợ hắc chết!

Sợ hắc..... chết vì nàng.....

Đông Phương Thiên Kiêu nhì di động, hắc định mở tới phần ghi âm nhưng Thập Nhị thấy lửa tới gần, muốn đưa chủ nhân ra ngoài.

“Nhị thiếu gia! Làm ơn đi mau! Nếu không đi sẽ không ra được!” Hắc liều mạng khuyên chủ tử.

“Đừng âm ỷ!” Đông Phương Thiên Kiêu một quyền đánh hắc, vẫn không ngừng tra cứu cuối cùng mở ra đến giọng của Hắc Tĩnh, cửa bỗng nhiên mở ra.

Dòng khí từ bên trong trào ra, lửa cháy đầy căn phòng mắt thấy Hắc Tĩnh nằm trên mặt đất, mắt trừng lớn về mặt trắng bệch nhìn phía hắc. (L: ta nói lão Hắc nghe này... ông cất nhiều tiền vậy mà ko lắp được cái hệ thống chống cháy tự động à! Giàu mà ki thế.....)

“Hắc Tĩnh!” Hắc vừa mừng, vừa sợ cất bước muốn vọt vào bên trong nhưng lại bị Thập Nhị cường ngạnh ôm lấy bởi vì Thập Nhị tình tường thấy bên cạnh Hắc Tĩnh có thuốc nổ.

“Nhị thiếu gia không thể.....” Lúc này Hắc Tĩnh rõ ràng cảm thấy bên người thuốc nổ như sắp bùng lên, cố gắng nói.

“Mau..... đi đi.....” Đi mau! Chạy mau! Đừng tới đây! Van người đó !mau đi.....

Đông Phương Thiên Kiêu lẳng một giây trên mặt hơi mỉm cười lạnh, vặn bung tay Thập Nhị ra vọt vào ôm lấy nàng lập tức ra bên ngoài chạy như điên ngay tại khi hắc đi được 1 đoạn thì trong phòng khách nhảy mất nổ tung.

“Oanh!”

Hắc Tĩnh chỉ cảm thấy mình được Đông Phương Thiên Kiêu ôm chặt , bốn phía là ngọn lửa lớn, nóng bỏng như cảm giác mình thiêu đốt trong lò nung năm đó, nóng tận xương, thiêu chính mình...

Hắc Nguyệt Đường sụp đổ trong chớp nhoáng, Đông Phương Thiên Kiêu cùng Hắc Tĩnh được Đông Phương Lang vọt vào cứu ra, nhưng Thập Nhị lấy thân thể cản cho chủ đã hi sinh. Còn Đông Phương Thiên Kiêu thương thế nghiêm trọng, lưng bị bỏng, đầu chịu kích động mạnh lâm vào hôn mê, tình huống nguy hiểm.

Về phần Hắc Tĩnh bởi vì được Đông Phương Thiên Kiêu bảo hộ chỉ bị một vết thương nhẹ cũng không lo ngại. Chính là nàng tỉnh lại biết được tình huống của Đông Phương Thiên Kiêu cả người như mất hồn, cứ đứng ở bên ngoài phòng bệnh nhìn chăm chăm người trong kia. 1 lý không rời

Toàn bộ người nhà Đông Phương tới Hongkong hỗn hỗn mỗi người đều nhìn thấy Hắc Tĩnh cực vì bất mãn, Đông Phương Tuyệt Thế thậm chí muốn giết nhưng mọi người trong lòng lại đều hiểu nàng là dùng tính mạng của Đông Phương Thiên Kiêu lấy về, hắc không tiếc sinh mạng của mình để bảo vệ người này, bọn họ sao dám giết?

“Cái gì 1 mạng bảo vệ hai mạng? Cái gì ba thì sống? Cô gái kia tất cả đều là nói bừa! Thập Nhị đã chết, nhị ca cũng biến thành như vậy làm sao có thể ba người sống? Kết quả chỉ 1 Hắc Tĩnh sống mà thôi!” Đông Phương Tuyệt Thế tức giận chửi âm lên.

“Tuyệt Thế bình tĩnh một chút.” Đông Phương Phong Hoa trấn an em trai.

“Nữ nhân kia là nói láo! Đừng cho ta nhìn thấy cô ta!” Hấn đem lửa giận chuyển về chỗ Đông Phương Khuyneh Quốc.

“Cô ấy nói nhất định có đạo lý của cô ấy.....” Đông Phương Khuyneh Quốc lẩm bẩm.

“Đúng vậy ít nhất Thiên Kiêu không chết.” Đông Phương Phong Hoa ảm đạm nói nhìn về phía phòng bệnh bên ngoài Hắc Tĩnh đã cnah ở đó 7 ngày rồi.

Đã qua bảy ngày, ngày qua ngày Đông Phương Thiên Kiêu vẫn chưa tỉnh, vẫn hôn mê, không có gì lạc quan. Ngoài phòng bệnh Hắc Tĩnh về mặt tiêu tụy cứ như vậy lẳng lặng canh giữ ở bên Đông Phương Thiên Kiêu bên không ăn, không chớp mắt, trụ tới hôm nay, nước mắt rơi hoài.

“Ồ..... Mi là tên gốc à! Ai bảo mi cứu ta? Mi không phải hận ta sao? Không phải bảo ta đi rất xa sao? Vì sao còn đến Hongkong? Vì sao còn tìm ta.....” Cầm chặt tay hấn, nàng khóc thê lương bị ai rất kích động.

Đã 7 ngày trong đầu nàng vẫn là hình ảnh hấn gọi nàng hôm đó, hấn chạy vào mỉm cười với mình. Lúc đó mà hấn còn cười được!

Cười mà khiến nàng như đứt từng khúc ruột, cười mà trong lòng nàng run sợ. Hấn căn bản mặc kệ sinh tử, hấn không nghĩ buông tha nàng, vĩnh viễn cũng không buông nàng ra!

Người đàn ông nà, yêu đến điên rồi sao? Bị hấn yêu như vậy mình còn có chỗ thoát sao? (L: thoát ko nổi thưa chị)

Không đường lui nhưng thế nàng không hề chạy thoát kiếp này, nàng chỉ vì hấn mà làm 1 người đàn bà bình thường, vì hấn mà sống nếu lời nguyện của mỹ nhân từ không thể giải, nàng sẽ cùng hấn cùng chết.....

Nhưng hấn còn sống không qua ba mươi tuổi! Làm sao hấn cứ thế mà đi! Làm sao bỏ lại nàng mà đi.....

“Nếu không muốn ta đi phải tỉnh lại đi! Cứu ta rồi cứ thế mà đi như vậy sao? Mi thật quá đáng..... Làm ơn đi đừng có chết..... Không được chết... phải sống từ.....Mi muốn ta làm cái gì ta đều nghe, muốn ta làm nữ nhân ta là nữ nhân..... Muốn ta ở lại bên cạnh người ta liền lưu lại, Vì vậy, van cầu người đừng đi..... Em yêu anh! Anh có nghe thấy không? Em yêu anh.....” Nàng khóc nức nở, nghẹn ngào khấn cầu. (L: rất cục cũng nói dc câu yêu mà tận chương 10 mới nói, hơi câu giờ rồi đó)

Tiếng khóc ai oán thê lương, khiến ai đi qua nghe cũng mũi lòng, đau lòng thay cho người bên trong.

Lúc này Đông Phương Thiên Kiêu tay đột nhiên có động.

Nàng còn khóc nên không có phát giác thẳng đến khi đầu ngón tay chậm rãi chạm vào tay nàng, siết chặt tay nàng, nàng mới ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn hấn.

Hấn chậm rãi mở mắt yên lặng nhìn nàng, khóe miệng hơi gợn lên giống như đang gọi nàng vậy.

Nàng nín thở tức kích động nói không ra lời, nước mắt không ngừng chảy xuống.

“Nói lại lần nữa.” Hấn suy yếu yêu cầu.

Trong bóng tối mờ mịt hấn đau lòng khi thấy nàng khó vì hấn! Lại còn nói ra 1 câu kia.

Nàng ngậy ra một lúc rồi nở nụ cười, nhanh túm chặt tay hấn lau khô nước mắt nói

“Em yêu anh.....”

11. Chương 11: Kết Thúc

Mỹ nhân từ bị hủy lời nguyện của Đông Phương gia sẽ chấm dứt như thế nào? Cô gái một mình đứng ở ban công của Đông Phương gia nhìn bên ngoài phong cảnh thật xinh đẹp nhắm hai mắt, bình thản lẩm bẩm, lâu lâu

“Không có sai! Dùng sinh mạng đổi lấy 3 người sống.....”

“Tiểu thư cô đang nói gì vậy?” Cừu Nghĩa hỏi. Người nhà Đông Phương tất cả đều đến Hongkong chỉ có hấn lưu lại, tiếp đón vị khách quý này.

“Cô ấy mới có thể sống, chỉ cần cô ấy còn sống chính là một thân hai mệnh.....” Cô gái lẩm bẩm.

Cừu Nghĩa không hiểu cũng không hỏi lại chỉ lẳng lặng nghe.

“ 1 người chết để 3 người sống : 2 sinh mệnh đó cộng thêm Thiên Kiêu tiên sinh thì chính là 3 mạng sống... như vậy sẽ có hi vọng.....” Cô gái tiếp tục lẩm bẩm.

“Tiểu thư.....” Cừu Nghĩa thật sự cảm thấy cô gái này rất kỳ quái.

“A..... Cừu tiên sinh chúc mừng!” Nàng quay đầu nhìn Cừu Nghĩa mỉm cười.

“Chúc mừng? Chúc mừng cái gì?” Thập Nhị bỏ mình, nhị thiếu gia còn hôn mê bất tỉnh có gì tốt mà chúc mừng.

“Ông có nghe thấy không? Đó là tiếng tim đập rất mạnh! Tiếng tim đầy sức sống!”(L: chị này hơi ko bt‘ 1 chút, ko sao, rất đáng yêu)

“Tim đập?” Tiếng tim ở đâu, đến tim mình hấn còn chẳng nghe thấy tiếng nó đập.

“Đúng vậy! Có tim đập, có sinh mệnh, có sinh mệnh này thì thù hận đã hết, tìm sự sống trong cái chết... sinh sôi nảy nở...Mọi nguy nan có thể hoá giải....” Cô gái hân hoan vỗ tay như là có chuyện tốt gì đó.

Cừu Nghĩa lắc đầu tự nhận tuệ căn mình hữu hạn, lặng lẽ thối lui.

Cô gái cười giơ lên tay ở không trung vẽ 1 vòng tròn, miệng hừ nhẹ

“Mỹ nhân từ đã vỡ rồi thù hận không thể tiếp tục nữa..... Thiên Công buông tay đi, thả cho trái tim mình bình yên đi.....”

Lúc cô gái này nói trong tử bảo hiểm của Đông Phương gia, có 1 con mắt trong tranh mở ra chậm rãi, mấy lời nguyên rửa biến mất, bức hoạ chỉ còn lại 1 màu trắng....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/si-tam-hon>